

TAYLOR ADAMS

virtual-project.eu

FĂRĂ IEȘIRE

PALADIN CRIME MASTERS

„O combinație subtilă și excelent realizată între psihologia camerei închise a Agathe Christie și teroarea pură, viscerală a lui Stephen King... Adams își clădește cu grijă decorul și plăsmuiește personaje distincte și perfect verosimile, pentru ca în ultima treime a cărții să dea frâu liber unei intensități incredibile a derulării acțiunii.”

- *Entertainment Weekly*

„Senzațional... Romanul are o propulsie cinematică ce captivează atenția cititorului, iar Adams își distribuie cu mână sigură revelațiile șocante. Deplasările narrative dezvăluie trecutul celorlalte personaje, totuși Darby rămâne eroina principală aflată în căutarea unei rezolvări aparent imposibile.”

- *The Wall Street Journal*

„O poveste captivantă, care are în centru o eroină credibilă și extrem de curajoasă, în stilul *Fetei cu un dragon tatuat* și al altor romane polițiste similare.”

- *Booklist*

„Captivează de la bun început și te ține cu sufletul la gură până la sfârșit, prin numeroase răsturnări de situație.”

- freshfiction.com

„Un thriller genial, provocator, despre patru străini în viscol, un copil răpit și o tânără hotărâtă să demaște și să păcălească un psihopat agresiv.”

- [HarperCollins Publishers](http://HarperCollinsPublishers)

„Taylor Adams derulează surprizele cu o viteză ce vă va sili să vă opriți la răstimpuri ca să vă trageți răsufierea și să vă reamintiți că nu este totuși decât o ficțiune.”

- nyjournalofbooks.com

„Adams atrage cu certitudine prin originalitate și capacitatea de a-i «prinde» pe cititori foarte devreme și de a le păstra atenția neabătută până la ultima pagină.”

[The Real Book Spy](#)

TAYLOR ADAMS

FĂRĂ IEȘIRE

Original: *No Exit* (2017)

Traducere din limba engleză:
ROXANA BRÂNCEANU

virtual-project.eu

PALADIN

— 2020 —

Dedicație

Pentru Riley

Sent: 12/23 6.52 PM

To: Fat_Kenny1964@outlook.com

From: omumagic13@gmail.com

O facem în seara asta. Pe urmă o să avem nevoie de un loc în care să dormim câteva săptămâni. Eu trebuie să știu, sigur, că ai vorbit serios despre chestia aia. Trimite-mi cifrele. Apoi șterge e-mailul ăsta și eu o să-l șterg pe al tău.

Sunt blocat într-o parcare în Mamadracu, Colorado, viscolul se întetește și-s pe cale să fac ceva irevocabil.

Ah, și Crăciun fericit!

SEARA

7.39 PM

23 decembrie

— Du-te dracu', Bing Crosby.

Darby Thorne parcursese zece kilometri prin Backbone Pass când i se strică ștergătorul de parbriz, iar vocea aceea bas-baritonală tocmai ataca al doilea refren. Era oficial: urma să aibă parte de Crăciunul lui alb. Acum putea să tacă.

Răsuci butonul radioului (nimic altceva decât pârlături statice) și urmări lama ștergătorului din stânga fluturând ca o încheietură fracturată. Se gândi să tragă pe dreapta și să-l lipească cu bandă adezivă, însă pe autostradă nu exista nicio bandă de urgență – doar rambleuri ca niște ziduri de gheață murdară ce o înghesuiau de-o parte și de alta. Oricum se temea să oprească. Fulgii de zăpadă fuseseră mari și apoși când trecuse în viteză prin Gypsum în urmă cu nouăzeci de minute, dar se făcuseră mai mici și mai grăunțoși când altitudinea crescuse. Acum sclipeară hipnotic în lumina farurilor, un parbriz de stele care se prelungea în viteza luminii.

„Lanțurile obligatorii”, avertiza ultimul semn pe care-l văzuse.

Darby nu avea lanțuri de zăpadă. Cel puțin, nu încă. Era studentă în anul doi la Universitatea Colorado din Boulder, și nu-și planificase să se aventureze în afara campusului mai departe de Ralphie's Thriftway. Își amintea cum se întorsese de acolo luna trecută, amețită de alcool, cu o grămadă de semi-prieteni din cămin, când unul dintre ei o întrebase (fără să-l intereseze prea mult) unde își propusese să meargă în vacanța de Crăciun, iar Darby îi răspunsese fără ocolișuri: ar fi fost nevoie de o minune de la însuși Dumnezeu ca să se-ntoarcă acasă în Utah.

Și se părea că El ascultase, pentru că o binecuvântase pe mama ei cu cancer pancreatic în ultimă fază.

Ea aflase asta ieri.

Dintr-un SMS.

SCÂRȚ-SCÂRȚ. Ștergătorul îndoit lovi din nou geamul, totuși fulgii erau destul de uscați și mașina mergea suficient de repede, astfel că parbrizul rămase curat. Adevărata problemă era depunerea zăpezii pe șosea. Marcajele galbene erau deja ascunse de câțiva centimetri de

zăpadă albă proaspătă și Darby simțea cum șasiul Hondei Civic freca la răstimpuri suprafața. Se auzea ca o tuse productivă, de fiecare dată mai rău. La ultima simți cum volanul îi vibrează între degetele încordate. Încă doi centimetri de zăpadă și ar fi rămas blocată acolo, la trei mii de metri deasupra nivelului mării, cu un sfert de rezervor de benzină, fără acoperire telefonică, doar cu gândurile ei neliniștite drept companie.

Și cu vocea metalică a lui Bing Crosby, probabil, care intonă ultima strofă în timp ce Darby sorbi o gură de Red Bull cald.

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Întregul drum fusese așa: o goană încețoșată, sumbră, kilometru după kilometru printre coline și câmpii cu arbuști. Nu avusese timp să oprească. Toată ziua nu mâncase decât ibuprofen. Lăsase veioza aprinsă în camera de cămin, dar nu-și dăduse seama de asta decât după ce ieșise din parcare din Dryden și era prea târziu ca să se mai întoarcă. În gât îi venea acid din stomac. Ascultase piese piratate cu Schoolyard Heroes și My Chemical Romance pe iPod-ul ei (acum mort). Printre panouri publicitare verzi cu reclame șterse la fast-fooduri, Boulder dispăruse în oglinda retrovizoare undeva după-amiază, apoi și orizontul cețos al Denverului cu flota lui de avioane blocate la sol, și în final și micul Gypsum în spatele unei cortine de fulgi de zăpadă.

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Cântecul *Crăciun Alb* al lui Bing Crosby se termină și urmă altă melodie de sărbători. Deja le ascultase pe toate de câte două ori.

Honda se smuci brusc în stânga. Doza de Red Bull i se vărsă în poală. Volanul se înțepeni și Darby se luptă cu el pentru o clipă în care i se strânse stomacul (*ai derapat, ai derapat*) înainte de a recăpăta controlul vehiculului, încă deplasându-se înainte și în sus... dar pierzând viteză. Pierzând tracțiunea.

— Nu, nu, nu...

Apăsă pedala de accelerație.

Cauciucurile *all-season* când aveau, când alunecau pe zăpada noroioasă, săltând mașina în contracții violente. De sub capotă ieșea abur.

— Haide, Blue...

SCÂRȚ-SCÂRȚ.

Își poreclise mașina *Blue* încă din liceu. Acum apăsa accelerația,

urmărind reacția senzorului de tracțiune. Jerbe gemene de zăpadă se iviră în oglinda retrovizoare, luminate viu în roșu de lămpile din spate. Se auzi un hârșăit aspru – șasiul lui Blue freca din nou suprafața zăpezii. Mașina se poticnea și aluneca, pe jumătate transformată în barcă acum, și...

SCÂRȚ...

...ștergătorul din stânga plesni și zbură cât colo.

Îi stătu inima în loc.

— Of, *la naiba*.

Acum fulgii se lipeau de partea stângă a parbrizului, depunându-se rapid pe sticla neprotejată. Pierduse prea multă viteză. În câteva secunde, imaginea Drumului Statal 7 se îngustase devenind un tunel, iar fata izbi în volan. Claxonul răsună, neauzit de nimeni.

„Așa mor oamenii”, înțelese Darby înfiorându-se. „În viscol, oamenii rămân blocați în zone rurale și li se termină benzina. Mor înghețați.”

Sorbi din doza de Red Bull, golind-o.

Închise radioul, se aplecă peste locul din dreapta ca să vadă drumul și încercă să-și amintească: care fusese ultima mașină pe care o zărise azi? Cu câți kilometri în urmă? Fusese un plug de zăpadă portocaliu, cu literele DTC imprimare pe portieră, care curăța banda din dreapta aruncând un jet de așchii de gheață. Cu cel puțin o oră în urmă. Pe atunci soarele fusese vizibil.

Acum nu mai era decât o lumină cenușie alunecând în spatele creștelor, iar cerul se colora în albăstrui întunecat. Brazii înghețați se transformau în siluete zimțate. Zonele joase deveneau lacuri de umbre. Temperatura fusese de -15°C conform panoului publicitar al stației Shell de care trecuse cu vreo cincizeci de kilometri în urmă. Acum era probabil mai frig.

Atunci îl văzu: un indicator verde pe jumătate îngropat în zăpadă pe partea dreaptă. Se apropia încet de ea, reflectând luminile farurilor murdare ale Hondei: 365 DE ZILE DE LA ULTIMUL ACCIDENT FATAL.

Calculul era probabil neactualizat de câteva zile din cauza ninsorii, dar tot îl găsi lugubru. Exact un an. Un fel de aniversare sinistră. Îl simți bizar de personal, ca pe o copie de-a ei după pietrele funerare.

Și în spatele lui, un alt indicator.

SPAȚIU DE REFUGIU ÎN FAȚĂ.

Dacă ai văzut unul, le-ai văzut pe toate.

O singură clădire lungă (centru pentru vizitatori, grupuri sanitare, posibil un magazin mixt sau o cafenea administrată de voluntari), cuibărită printre brazii loviți de vânt și stâncile crăpate. Un catarg fără steag. O buturugă a unui copac bătrân, semănând cu o tobă. O serie de statui de bronz îngropate până la brâu; artă plătită din banii contribuabililor, onorând vreun doctor sau pionier local. Și o parcare micuță cu câteva mașini – alți șoferi blocați, așteptând sosirea plugurilor.

Darby trecuse pe lângă zeci de popasuri după ce depășise Boulder. Unele mai mari, mai bune, toate mai puțin izolate. Dar se părea că soarta i-l rezervase pe acesta.

EȘTI OBOSIT? întreba un panou albastru. CAFEA GRATIS ÎNĂUNTRU.

Și altul mai nou, imprimat cu vulturul Homeland Security din epoca lui Bush: AI VĂZUT CEVA? SPUNE-NE.

Ultimul indicator, la capătul aleii, avea formă de T. Direcționa camioanele și rulotele către stânga și vehiculele mai mici către dreapta.

Darby aproape că-l lovi.

Parbrizul devenise opac – ștergătorul din partea dreaptă ceda și el –, de aceea coborâse geamul lateral și ștersese cu palma o zonă circulară pe sticlă. Era ca și cum ar fi navigat privind printr-un periscop. Nici măcar nu se osteni să găsească un loc de parcare – liniile trasate și bordurile aveau să fie vizibile abia prin martie – și o împinse pe Blue lângă o dubă gri fără ferestre.

Opri motorul. Stinse farurile.

Liniște.

Mâinile îi tremurau în continuare. Încă simțea adrenalina de la prima derapare. Strânse pumnii, întâi dreptul, apoi stângul („inspiră, numără până la cinci, expiră”), și urmări cum se adună fulgii pe parbriz. În zece secunde, cercul pe care-l ștersese dispăru. În treizeci de secunde, era sigilată sub un strat de gheață care se întărea, în situația de a nu ajunge la Provo, Utah, mâine după-amiază. Termenul estimat se baza pe ideea că ar fi depășit viscolul pe la Backbone Pass înainte de miezul nopții și ar fi ajuns la Vernal în jur de 3 noaptea pentru a se odihni puțin. Era deja aproape ora 20.00. Chiar dacă nu se oprea să doarmă sau să meargă la toaletă, n-ar fi reușit să vorbească cu mama ei înainte de prima operație. Intervalul acela era CATEGORIC

INTERZIS, ca trecătoarea din munți, conform aplicației ei de știri.

„Deci după operație. Atunci va fi.”

În Honda era întuneric beznă. Zăpada se depunea pe geamuri, transformând mașina într-o peșteră arctică. Își verifică iPhone-ul, strângând din ochi în lumina telefonului – niciun semnal și bateria 9%. Ultimul SMS pe care-l primise era încă deschis. Îl citise pentru prima oară pe autostradă cam pe la Gypsum, traversând un drum pietruit alunecos din cauza gheții, care la viteza de 136 km/h îi făcuse inima să sară din piept, iar ecranul telefonului îi tremurase în palmă: **Acum e bine.**

Acum. Adverbul era înspăimântător. Și nici măcar nu era partea cea mai înfricoșătoare.

Devon, sora mai mare a lui Darby, gândea în emoticoane. Textele și postările ei pe Twitter erau alergice la punctuație, rafale logoreice adesea dintr-o răsuflare în căutarea unui sens coerent. Însă nu și acesta. Devon alesese să scrie corect, propoziția se încheia cu punct, iar micile detalii se cuibăriseră în stomacul lui Darby ca un ulcer. Nu era nimic tangibil, numai o aluzie că ceea ce se întâmpla la Spitalul Utah Valley era mult mai puțin OK decât s-ar fi putut exprima prin tastatură.

Doar trei cuvinte stupide.

Acum e bine.

Și iat-o pe Darby, cea de-a doua născută și mai puțin realizată în viață, blocată într-o parcare imediat sub Backbone Pass, pentru că încercase să se ia la întrecere cu Zăpachedonul peste Munții Stâncoși și pierduse. La mii de metri deasupra nivelului mării, înzăpezită în interiorul unei Honda Civic din '94 cu ștergătoarele defecte, un telefon pe moarte și un mesaj criptic mocrindu-i în cap.

Mama e bine acum. Indiferent ce dracului însemna asta.

În copilărie, Darby fusese fascinată de moarte. Nu-și pierduse niciunul dintre bunici, astfel că moartea încă era un concept abstract, ceva de vizitat și explorat ca turist. Îi plăceau desenele făcute pe pietrele de mormânt – lipești hârtie de orez pe o piatră funerară și freci cu creionul sau cu ceară ca să obții o copie detaliată. Erau frumoase. Colecția ei personală cuprindea sute, unele înrămate. Necunoscuți. Celebrități. Anul trecut în Denver sărise peste un gard ca s-o realizeze pe a lui Buffalo Bill. Multă vreme crezuse că acest subterfugiu al ei, fascinația adolescentină în fața morții, avea s-o pregătească pentru momentul în care se va confrunta cu realitatea.

Nu fusese așa.

Rămase un timp în mașina întunecată, citind și recitind cuvintele lui Devon. Îi trecu prin minte că dacă stătea în spațiul acesta rece, singură cu gândurile ei, va începe să plângă și Dumnezeu știa că plânsese destul în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu trebuia să-și piardă avântul. Nu putea să se scufunde din nou în mlaștina aceea. Ca Blue afundându-se în zăpada grea, la kilometri distanță de orice ajutor uman – dacă o lași, te va îngropa.

„Inspiră. Numără până la cinci. Expiră.”

Înaintează.

De aceea își puse iPhone-ul în buzunar, desfăcu centura de siguranță, trase o geacă peste hanoracul ei cu glugă Boulder Art Walk și speră că pe lângă cafeaua gratuită promisă putea găsi și Wi-Fi.

În interiorul centrului pentru vizitatori întrebă primul om pe care îl văzu, iar acesta îi arătă un afiș prost laminat de pe perete: *Wi-Fi pentru musafirii noștri, prin amabilitatea parteneriatului dintre Departamentul de Transport din Colorado și RoadConnect!*

Bărbatul rămase în spatele ei.

— Asta... ăăă... vă costă.

— Plătesc.

— E cam scump.

— Plătesc oricum.

— Vedeți? Arată cu degetul: 3,95 dolari pentru fiecare zece minute.

— Trebuie doar să dau un telefon.

— Cât de lungă va fi convorbirea?

— Nu știu.

— Pentru că, dacă va dura mai mult de douăzeci de minute, poate luați un abonament lunar RoadConnect, care-i numai zece dolari pentru...

— Ce dracu', omule, e-n ordine...

Darby nu intenționase să se răstească. Nu se uitase până atunci cu atenție la străin, în lumina impersonală fluorescentă – avea peste cincizeci de ani, o jachetă Carhartt galbenă, cercel și barbișon grizonant. Ca un pirat cu ochii triști. Își reaminti că și el era probabil blocat aici și doar încerca să ajute.

Telefonul ei oricum nu găsea rețeaua. Derulă cu degetul, dar nu apăru nimic.

Nimic.

Bărbatul se întoarce pe scaun:

— Karma, nu?

Ea îl ignoră.

Locul trebuia să fi fost un stand pentru cafea funcțional în timpul zilei, însă acum îi amintea de o stație de autobuz după orele de serviciu – excesiv de luminat și pustiu. Standul de cafea Espresso Peak era închis în spatele unui grilaj de protecție. În spatele lui se aflau două aparate de cafea industriale cu butoane analogice și tăvi de picurare înnegrite. Pateuri vechi. Un meniu afișa câteva băuturi fără alcool scumpe.

Centrul pentru vizitatori avea o singură încăpere – un dreptunghi lung ce urma linia acoperișului, cu toaletele publice în partea din spate. Scaune de lemn, o masă lată și banchete de-a lungul peretelui. În apropiere, un automat care vindea mărunțișuri și rafturi cu pliante turistice. Locul părea simultan aglomerat și cavernos, cu miros puternic de Lysol.

Cât despre cafeaua gratuită promisă? Pe teigheaua de piatră și ciment de la Espresso Peak se afla un munte de pahare de plastic, șervețele și două cafetiere păzite de grilaj. Pe una scria CAFIA, pe cealaltă CACAUĂ.

„Cineva de pe statul de plată e zero barat la scriere.”

Observă că cimentul era crăpat la nivelul gleznei și una dintre pietre se mișca. O lovitură ar fi putut-o disloca. Descoperirea asta irită o mică parte obsesiv-compulsivă a creierului lui Darby. Ca nevoia de a zgândări o unghie ruptă.

Auzi un bâzâit slab, ca al aripilor unui nor de lăcuste, și se întrebă dacă energia electrică era furnizată de un generator de rezervă. Poate că din cauza asta se oprise rețeaua Wi-Fi. Se întoarce spre străinul cu barbișon:

— Aveți vreun telefon public?

Bărbatul își ridică privirea spre ea de parcă ar fi spus *Încă n-ai plecat?* și clătină din cap.

— Dar semnal la telefon?

— De la White Bend încoace, nu.

Îi stătu inima în loc. Conform hărții regiunii, atârnată pe perete, refugiul se numea Wanapa (tradus aproximativ *Micul Diavol* prin amabilitatea tribului local Paiute). La treizeci și doi de kilometri spre

nord era un alt refugiu – numit similar Wanapani, *Marele Diavol* – și la încă șaisprezece kilometri, în vale, orașul White Bend. În noaptea aceasta a ajunului Zăpaghedonului, sau Zăpapocalipsei, sau Zăpadzillei, sau cum or mai fi numit-o meteorologii, White Bend s-ar fi putut afla la fel de bine și pe Lună...

— Am prins semnal afară, se auzi în spatele ei o a doua voce masculină.

Darby se întoarse. Bărbatul se sprijinea de ușa de la intrare, cu o mână pe clanță. Trecuse pe lângă el când intrase prima dată („cum de nu l-am văzut?”). Era înalt, cu umeri lați, cu un an sau doi mai în vârstă decât ea. Ar fi putut fi unul dintre tipii Alpha Sig cu care petrecea colega ei de cameră, cu păr des și gelat, jachetă verde North Face și zâmbet timid.

— Dar numai o liniuță și doar pentru câteva minute, adăugă. Rețeaua mea e... ăăă... T-Mobile.

— Și a mea. Unde?

— Lângă statui.

Darby aprobă, sperând că mai avea suficientă baterie pentru un apel.

— Știi... hei, știe vreunul dintre voi când vin plugurile de zăpadă?

Ambii bărbați clătinară din cap. Lui Darby nu-i plăcea să stea între ei; trebuia să-și întoarcă ochii de la unul la altul.

— Cred că transmisiile de urgență s-au oprit, spuse cel vârstnic, arătând radioul AM/FM din anii 1990 care bâzâia pe teighea, sursa zgomotului static pe care îl auzise; era dincolo de grilajul protector. Când am ajuns aici, vorbea despre trafic și ajutorul de șomaj din treizeci în treizeci de secunde, dar acum nu se mai aude nimic. Poate transmițătorul lor a fost acoperit de zăpadă.

Darby se întinse printre gratii și îndreptă antena, provocând o schimbare a tonalității zgomotului alb.

— Tot e mai bine decât Bing Crosby.

— Cine-i Bing Crosby? întrebă tânărul.

— Unul dintre Beatleși, răspunse vârstnicul.

— Oh.

Cumva, Darby îl plăcea deja pe bărbatul în vârstă și regreta că se răstise la el în legătură cu rețeaua wireless.

— Nu știi prea multe despre muzică, admise tânărul.

— E clar.

Pe masa mare observă un teanc de cărți de joc cu colțurile îndoite. Aparent un pocheraș care să apropie doi străini naufragați în viscol.

Se auzi apa la toaletă.

„Trei străini”, socoti ea.

Strecură telefonul înapoi în buzunarul blugilor, dându-și seama că ambii bărbați încă o priveau. Unul în față, altul în spate.

— Mă cheamă Ed, zise bătrânul.

— Ashley, se prezentă tânărul.

Darby nu-și spusese numele. Împinse ușa cu cotul ieșind în gerul de afară și-și înfundă mâinile în buzunarele hanoracului. Lăsa ușa să se închidă singură în urma ei și-l auzi pe bătrân întrebându-l pe celălalt:

— Stai așa. Numele tău e Ashley? Ca numele *de fată*?

Celălalt gemu.

— Nu-i doar nume de fată...

Ușa se trânti.

Lumea de afară se întunecase sub ninsoare. Soarele dispăruse. Fulgii ninsorii sclipeau portocalii în lumina unicului bec exterior al refugiului, care atârna deasupra ușii într-un abajur mare. Însă Zăpaghedonul părea să se fi potolit pentru câteva clipe; în noaptea care se lăsa se puteau zări contururile piscurilor îndepărtate. Așchii stâncoase, pe jumătate acoperite de copaci.

Își ridică hanoracul pe gât și se înfioră.

Statuile menționate de tânăr se aflau la sud de refugiu, dincolo de catarg și zona pentru picnic. Lângă locul unde parcase ea. De aici abia le vedea. Siluete pe jumătate îngropate în zăpadă.

— Hei.

Se întoarse.

Era tot Ashley. Trânti ușa și veni lângă ea, făcând pași înalți prin zăpadă.

— E... deci... e un loc anume unde a trebuit să stau. Singurul punct în care am reușit să prind semnal, și era doar o liniuță. S-ar putea să reușești doar să trimiți un SMS.

— Tot e bine.

Băiatul își încheie jacheta.

— Hai să-ți arăt.

Se ghidară după urmele lui vechi și Darby observă că erau deja acoperite pe jumătate de câțiva centimetri de zăpadă proaspătă. Se întrebă de cât timp era el blocat acolo.

Îndepărtându-se de clădire, își mai dădu seama că refugiul se afla pe buza unei genuni. Dincolo de peretele din spate (grupurile sanitare), vârfuri de copaci retezate marcau o stâncă abruptă. Nici măcar nu putea vedea locul exact de unde începea să coboare terenul, căci plapuma de omăt ascundea verticalitatea. Un pas greșit ar fi fost fatal. Flora de acolo era de asemenea ostilă – pini Douglas îndoțiți în forme grotești de vânturile puternice, cu ramuri ascuțite și țepene.

— Mulțumesc, zise Darby.

Ashley nu auzi. Continuară să răzbată prin zăpada înaltă până la mijloc, întinzând brațele pentru echilibru. Era mai adâncă pe lângă alee. Tenișii ei Converse erau deja uzi și nu-și mai simțea degetele de la picioare.

— Și ți se spune Ashley? întrebă ea.

— Mda.

— Nu, de exemplu, Ash?

— De ce?

— Doar întrebam.

Privi din nou în urmă spre centrul pentru vizitatori și zări o siluetă stând în picioare în lumina chihlimbarie a singurei ferestre. Îi urmărea din spatele geamului înghețat. Nu-și dădea seama dacă era bărbatul în vârstă, Ed, sau persoana pe care n-o întâlneau.

— Ashley nu-i doar nume de fată, explică el în timp ce se târau cu greu. E un nume perfect valabil și pentru un băiat.

— A, desigur.

— Ca Ashley Wilkes din *Pe aripile vântului*.

— Tocmai la el mă gândeam și eu, spuse Darby.

Îi făcea bine să spună aiureli. Însă o parte prudentă a creierului ei nu se putea opri să nu se întrebe: „Ți-e familiar filmul ăsta vechi, dar nu știi care simt Beatleșii?”

— Sau Ashley Johnson, spuse el. Celebrul jucător de rugby.

— Pe asta ai inventat-o.

— Ba nu, se apără tânărul apoi arătă în depărtare. Uite, se poate vedea Vârful Melanie.

— Poftim?

— Vârful Melanie. Păru jenat. Îmi pare rău, sunt blocat aici de multă vreme și am citit totul de la punctul de informare. Vezi muntele ăla mare de acolo? Un tip l-a numit după soția lui.

— Drăguț.

— Poate. În afara cazului în care nu voia să spună că-i rece și inospitalieră.

Darby chicoti.

Ajunseseră la statuile înghețate. Erau o mulțime. Există probabil o placă explicativă pentru ele, undeva sub zăpadă. Sculpturile păreau să reprezinte copii. Alergând, țopăind, jucându-se, turnați în bronz și acoperiți cu gheață.

Ashley arată unul care ținea în mână o bătă de baseball.

— Acolo. Lângă jucătorul din liga mică.

— Acolo?

— Da. Acolo am prins semnal.

— Mulțumesc.

— Ai... ezită, cu mâinile în buzunare. Ai nevoie să... hm... să mai stau aici?

Tăcere.

— Înțelegi. Adică... dacă...

— Nu. Darby zâmbi sincer. E-n regulă. Mulțumesc.

— Speram să spui asta. E frig ca naiba.

Îi aruncă surâsul lui relaxat și se întoarse spre luminile portocalii, făcându-i semn peste umăr:

— Distracție plăcută cu Copiii de Coșmar.

— Asta o să fac.

Nu-și dăduse seama cât de tulburătoare erau statuile până când nu rămase singură cu ele. Din copii lipseau bucăți. Era un stil artistic pe care îl mai întâlnise – sculptorul folosea bucăți mari de bronz brut, sudându-le în moduri bizare și paradoxale ce lăseau cute și goluri dar, în întuneric, imaginația ei le interpreta drept răni. Băiatul din stânga ei, cel cu bătă de baseball pe care Ashley îl numise „jucătorul din liga mică”, avea o gaură în cutia toracică. Alții expuneau brațe contorsionate, ciopârțite, cu petice de carne lipsă. Ca o adunătură de victime mușcate de pitbulli, pe jumătate roase până la os.

Cum le spusese Ashley? *Copiii de Coșmar*.

Tânărul se afla la vreo șase metri distanță, redus la o siluetă proiectată pe fundalul luminii portocalii a refugiului, când fata se întoarse și-l strigă.

— Hei! Așteaptă!

Bărbatul privi în urmă.

— Darby. Numele meu e Darby.

Ashley zâmbi.

„Mulțumesc că m-ai ajutat”, vru ea să-i spună. „Mulțumesc că te-ai purtat frumos cu mine, o necunoscută.” Cuvintele erau acolo, în mintea ei, dar nu le putea articula. Contactul vizual se întrerupse, momentul trecu...

„Mulțumesc, Ashley...”

El își relua mersul, apoi se opri din nou, răzgândindu-se, și spuse:

— Știi că Darby e nume de băiat, da?

Ea râse.

Îl urmări îndepărtându-se, se sprijini de bâta statuii, pe care artistul o surprinsese în timpul loviturii, și își feri iPhone-ul de fulgii ce cădeau. Miji ochii, privind colțul din stânga sus al ecranului.

Niciun serviciu.

Așteptă, singură în întuneric. În colțul din dreapta, bateria scăzuse la șase procente. Își lăsase încărcătorul într-o priză din camera de cămin. La peste trei sute de kilometri în urmă.

— Te rog, șopti. Te rog, Doamne...

Tot nu avea semnal. Respirând printre dinții încleștați, reciti mesajul surorii ei: **Acum e bine.**

Bine e cel mai rău cuvânt din limba engleză. Scos din context, nu semnifică nimic. *Bine* putea să însemne că mama ei Maya se simțea mai bine, putea să însemne că se simțea mai rău, putea să însemne că era... în sfârșit, doar *bine*.

Se spune despre cancerul pancreatic că ar fi un ucigaș rapid, pentru că adesea moartea urmează diagnosticului în câteva săptămâni sau chiar zile – dar nu-i adevărat. Durează ani ca să ucidă. Numai că nu are simptome în fazele incipiente, se multiplică invizibil în interiorul gazdei, icterul sau durerile abdominale nu se manifestă decât după ce este mult prea târziu. Ideea era înfiorătoare; cancerul existase în interiorul mamei sale încă de când Darby era în liceu. Fusese acolo când mințise despre etichetele Sears rupte din interiorul genții ei. Fusese acolo când șofase până acasă la 3 noaptea într-o duminică, amețită de ecstasy prost și cu o brățară verde fosforescent la încheietură, iar mama ei izbucnise în lacrimi pe verandă, numind-o *târfuliță* stricată. Creatura aceea invizibilă pândise în tot acel timp pe umărul ei, trăgând cu urechea, și ea murea încet, fără ca niciuna dintre ele să știe.

Ultima dată vorbiseră de Ziua Recunoștinței. Convorbirea

însemnase mai mult de o oră de ceartă, dar ultimele câteva secunde trenau în mintea lui Darby.

Din cauza ta ne-a părăsit tata, își amintea că spusese. Și dacă aș fi putut, l-aș fi ales pe el în locul tău. Așa aș fi făcut. Într-o clipă.

Într-o nenorocită de clipă, Maya.

Își șterse lacrimile cu degetul mare, deja înghețând până la os. Expiră în aerul mușcător de rece. Mama era pregătită pentru operație, *chiar acum*, la Spitalul Utah Valley, iar ea era acolo, blocată într-un popas părăginit la kilometri întregi în interiorul Munților Stâncoși.

Și știa de asemenea că nu mai avea suficientă benzină ca s-o țină pe Blue încălzită. Centrul pentru vizitatori, cel puțin, era dotat cu căldură și electricitate. Fie că-i plăcea, fie că nu, probabil va trebui să stea la taclale cu Ed, cu Ashley și cu cel care trăsese apa la toaletă. Și-i imagina – o adunătură de străini în furtună, ca pionierii și căutătorii de aur care probabil împărțiseră refugiul în aceiași munți cu secole în urmă – sorbind cafele slabe, spunând povești de tabără și ascultând la radio știri trunchiate, de exemplu când vor sosi plugurile de zăpadă. Poate că-și va face câțiva prieteni pe Facebook și va învăța să joace poker.

Sau poate se va duce să stea în Honda ei și să moară de frig.

Ambele opțiuni erau la fel de tentante.

Aruncă o privire celei mai apropiate statui.

— O să fie o noapte lungă, puștilor.

Își mai verifică o dată iPhone-ul, dar renunțase deja la speranța în magicul loc cu semnal al lui Ashley. Tot ce făcea afară era să irosească bateria și să riște degerături.

— O noapte *a dracului* de lungă.

Se îndreptă spre clădirea Wanapa, simțind cum o migrenă începe să-și facă simțită prezența. Zăpăghedonul lovea din nou, ascunzând munții după fulgii răscoliiți de vânt. O rafală puternică trecu prin spatele ei, făcând brazii să trosnească și umflându-i hanoracul. Din mers, numără involuntar mașinile din parcare: trei, plus Honda ei. O dubă gri, o camionetă roșie și un vehicul neidentificat, toate pe jumătate îngropate de valuri de zăpadă înghețată.

Alese să înconjoare parcare cu modesta colecție de mașini înzăpezite. Practic fără motiv. Mai târziu avea să rememoreze de mai multe ori decizia aceea involuntară și să se întrebe cât de diferit ar fi putut decurge noaptea dacă s-ar fi întors pur și simplu pe urmele lui Ashley.

Trecu pe lângă șirul de vehicule.

Prima era camioneta roșie. Saci de nisip în remorcă, lanțuri la roți. Pe ea era mai puțină zăpadă decât pe celelalte, semn că nu stătea de mult acolo. Presupuse că de vreo jumătate de oră.

A doua mașină era complet îngropată, doar un munte inform de zăpadă. Nu-i putea discerne nici măcar culoarea; la fel de bine putea fi un tomberon. Ceva lat și pătrășos. Se afla acolo de cel mai mult timp.

A treia era Blue, Honda ei de încredere. Mașina în care învățase să conducă, în care mersese la colegiu, mașina în care își pierduse virginitatea (nu toate în același timp). Ștergătorul din stânga lipsea în continuare, proiectat în vreo movilă de zăpadă pe autostradă, cu un kilometru în urmă. Știa că avusese noroc să ajungă până la spațiul de refugiu.

Ultima era duba gri.

Aici Darby alese să scurteze drumul prin parcare până la alea ce ducea la ușa din față a clădirii, aflată la vreo cincisprezece metri. Plănuia să treacă printre dubă și Honda ei, sprijinindu-se de portierele propriei mașini ca să-și țină echilibrul.

Pe laterala dubei era imprimată o vulpe portocalie ca din desenele animate, un fel de copie a lui Nick Wilde din *Zootopia*. Ținea un pistol pentru cuie așa cum un agent secret ține o armă, promovând servicii de construcții sau de reparații. Numele companiei era acoperit de zăpadă, dar sloganul spunea: NOI TERMINĂM CE AM ÎNCEPUT. Duba avea două ferestre în spate. Cea din dreapta era acoperită cu un prosop. Cea din stânga era liberă, reflectând o rază din lumina becului, iar înăuntru Darby întrezări ceva palid. O mână.

O mână, ca de păpușă.

Se opri din mers, cu răsuflarea tăiată.

Mânuța strângea un fel de gratii în spatele geamului înghețat – degetele albe se desfăceau unul câte unul, în stilul necoordonat al unui copilăș care abia învață să-și stăpânească sistemul nervos –, apoi, brusc, se retrase în întuneric. Dispăru din vedere. Totul se întâmplase în trei, poate patru secunde, lăsând-o pe Darby mută de uluire.

„Nu se poate.”

Înăuntru era liniște. Nu mai mișca nimic.

Se apropie încet, puse palmele căuș pe fereastră și privi înăuntru, mijind ochii. Genele îi atingeau sticla rece. Abia vizibil în beznă, aproape de locul unde dispăruse mânuța, distinsese o semilună micuță, o

reflexie aproape vizibilă a luminii becului cu vapori de sodiu. Era lacătul rotund cu cifru care închidea o structură din zăbrele, pe care o strânsese mâna copilului. Ca și cum ar fi fost într-o cușcă.

Apoi Darby expiră – o greșală – și sticla deveni opacă de la răsuflarea ei. Totuși ea văzuse. N-avea cum să pretindă că nu văzuse.

Se dădu înapoi, lăsând o amprentă palmară pe portieră. Își simțea inima bubuindu-i în gât. Un ritm care se intensifica.

„În dubă... În dubă e-ncuiat un copil.”

8.17 PM

Se întoarse înăuntru.

Ashley ridică privirea:

— Ai avut noroc?

Nu-i răspunse.

Stătea așezat la masa de lemn, jucând cărți cu Ed. Mai era prezentă o femeie – probabil soția lui Ed care-i stătea alături. Era o pitică aferată, la vreo patruzeci de ani, cu păr negru tuns castron și hanorac galben șifonat, ocupată să spargă balonașe pe tabletă. Ea fusese la toaletă.

După ce ușa se trânti în spatele ei, Darby îi socoti pe cei trei suspecti: Vorbărețul Ashley, Ed Ochi-Triști și soția prost îmbrăcată a lui Ed. Oare cui aparține duba gri?

„Oh, Doamne, în duba de-afară e un copil. Închis într-un fel de cușcă.”

Totul năvăli dintr-odată asupra ei. Gura i se umplu de gust amar. Picioarele i se înmuiară. Simțea nevoia să se așeze, dar se temea.

„Unul dintre ăștia trei a făcut-o...”

— Asigură-te c-ai închis bine ușa, zise Ed.

Jocul de cărți continuă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ashley își verifică mâna și se uită pieziș la Ed.

— Patru de cupă?

— Pescuiește. Doi de pică?

— Nu.

Mai era ceva în neregulă, își dădu seama Darby. Socoteala nu ieșea. Afară erau trei mașini în afară de a ei. Înăuntru erau trei suspecti. Însă Ed și soția lui cu siguranță călătoriseră împreună. Corect? Așadar, înăuntru trebuia să mai fie o a patra persoană. „Dar unde?”

Își mută privirea de la Ashley la Ed și la soția lui, scanând complet încăperea, cu inima strânsă de groază. „Unde ar putea...”

Apoi simți o răsuflare caldă atingându-i ceafa. Cineva stătea în spatele ei.

— Valet de treflă.

— Pescuiește.

Darby rămase nemișcată, având pielea ca de găină. Un fior îi alunecă pe șira spinării. Vru să se întoarcă, însă nu putu. Trupul refuza să se miște.

„E chiar în spatele meu.”

Îi răsuflea în ceafă. O suflare pe gură, ridicându-i părul, gădilându-i pielea expusă. Șuierându-i ușor pe lângă ureche. Cumva știa deja că acest al patrulea călător era un bărbat; femeile pur și simplu nu respiră așa. Se afla la mai puțin de o jumătate de metru în spatele ei. Destul de aproape ca să-i atingă spatele sau s-o apuce de gât și să-i strivească traheea cu degetele.

Ar fi vrut să se poată răsuci pe călcâie și să-l înfrunte, indiferent cine era, dar totul era straniu, amorțit. Ca atunci când încerci să dai cuiva un pumn într-un coșmar.

„Întoarce-te”, își impuse. „Întoarce-te acum.”

În fața ei, jocul de cărți continua.

— Damă de cupă?

— Aha! Așa da.

— Nouă de caro?

— Nu.

În spatele fetei, respirația se opri pentru câteva clipe – suficient cât să spere că-și imaginase totul –, apoi reveni cu o înghițitură grea. Respira pe gură. Stând acolo în tăcere rigidă, Darby își dădu seama că o făcuse din nou. Intrase fără să verifice colțul din stânga ei.

„Isuse, Darby, întoarce-te! Uită-te la el.”

În cele din urmă reuși.

Se întoarse lent, calm, ridicând o palmă, ca și cum n-ar fi făcut decât să urmeze cerința lui Ed referitoare la închiderea corectă a ușii. Se răsuci până ajunse față în față cu bărbatul.

Individul era o prăjină. Înalt, dar adus de spate, slab ca un par, având cel mult nouăsprezece ani. Un profil ca de nevăstuică la o față ciuruită de acnee, toate deasupra unei bărbii informe acoperite cu tuleie ca un puf de piersică. Fes Deadpool și geacă de schi albastru-deschis. Umerii înguști erau uzi de la zăpada topită, ca și cum ar fi fost și el afară. Se holba la ea, așa că Darby îi susținu privirea – irisuri căprui, părând de rozătoare în stupiditatea lor anostă – și-i adresă un surâs timid.

Momentul trecu.

Respirația lui Față de Rozător mirosea a lapte cu ciocolată amestecat cu acreala pământoasă de Skoal. Brațul drept i se ridică fără avertisment, Darby tresări, dar se întinse pe lângă ea ca să apese ușa, care se blocă cu un pocnet de zăvor.

— Mulțam, spuse Ed revenind la Ashley. As de cupă?

— Nu.

Darby rupse contactul vizual și-l lăsă pe băiat lângă ușă. Inima îi bubuia sub coaste. Zgomotul pașilor părea amplificat. Încleștă ambele mâini în pumni ca să le ascundă tremurul și se așeză la masă lângă ceilalți. Își trase un scaun între Ashley și cuplul mai vârstnic, iar picioarele de lemn răsunară pe podea.

Ashley scrâșni din dinți la auzul sunetului.

— Hm, nouă de cupă.

— Căcat.

Soția lui Ed îi trase un cot.

— Vezi cum vorbești.

Darby știa că Față de Rozător încă se uita la ea cu ochii lui tulburi și mici, studiind-o. Își dădu seama că stătea rigidă – prea rigidă –, așa că se relaxă puțin în scaun și se prefăcu că se joacă cu iPhone-ul. Își ridică genunchii până la tăblia mesei. Juca un rol, cel de studentă în ultimul an la Arte, supracafeinizată, cu o Honda plină de desene după pietre de mormânt și un telefon cu bateria epuizată, izolată la marginea civilizației ca toți ceilalți. O studentă inofensivă în anul doi la UC Boulder.

El zăbovea lângă ușă. Încă o privea.

Darby începu să se îngrijoreze. Oare știa? Probabil se uitase afară pe fereastra dinspre vest și o văzuse trăgând cu ochiul în interiorul dubei. Poate că-i văzuse urmele pașilor. Sau poate comportamentul ei trădase totul din clipa în care se împleticise înapoi în hol cu nervii întinși și inima în gât. De obicei era o mincinoasă iscusită, dar nu în seara aceasta. Nu acum.

Încercă să găsească o explicație banală pentru ceea ce văzuse – de exemplu, copilul unuia dintre cei patru, despre care încă nu venise vorba, trăgea un pui de somn în spatele dubei. Era plauzibil, nu? Se întâmpla tot timpul. Pentru așa ceva sunt spațiile de refugiu. Pentru odihnă.

Însă asta nu explica lacătul rotund pe care-l zărise. Sau gratiile pe care le strângea mânuța. Sau, în orice caz, plasarea deliberată a prosoapelor pe ferestrele din spate – ca să ascundă ceea ce se petrecea înăuntru. Corect?

„Oare reacționez exagerat?”

Poate. Sau poate nu. Gândurile i se împrăștiau; energia de la cofeină

se disipa. Avea nevoie de o nenorocită de cafea.

Vorbind de *reacție exagerată*, Darby încercase deja să sune la 911 de afară. Nu avea semnal. Mai încercase de câteva ori de lângă Copiii de Coșmar, din locul magic pe care i-l descriesese Ashley. Nimic. Încercase chiar să trimită un SMS la 911 – își amintea că citise odată că SMS-urile au nevoie doar de o fracțiune din semnalul necesar și că sunt calea cea mai bună de a cere ajutor în zonele fără acoperire. Totuși, nici asta nu funcționase. **Copil răpit dubă gri număr VBH9045 pe Drumul Statal 7 refugiul Wanapa trimiteți poliția.**

Mesajul, etichetat NU SE POATE TRIMITE, era încă deschis. Îl închise, în cazul că Față de Rozător privea peste umărul ei.

De asemenea, încercase să deschidă portiera din spate a dubei (o posibilă eroare fatală dacă vehiculul ar fi avut alarmă), dar era încuiată. Bineînțeles, de ce n-ar fi fost închisă? Zăbovise afară, încercând să vadă în întuneric palmele făcute căuș de-o parte și de cealaltă a ochilor, bătând cu degetele în geam, încercând să determine silueta micuță să se miște din nou, însă fără succes. Interiorul dubei era în beznă și la ușile din spate erau îngrămădite pături și diverse obiecte. Zărise mânuța doar pentru câteva secunde. Dar fusese suficient. Nu-și imaginase.

„Așa e?”

Așa era.

— As de pică.

— La dracu’.

— Vezi cum vorbești, Eddie...

— Pentru *Dumnezeu*, Sandi, suntem înzăpeziți într-o latrină din Colorado construită din banii contribuabililor și-i aproape Crăciunul. O să pun douăzeci de dolari în borcanul meu de înjurături când ajung acasă, bine?

Bruneta – Sandi, se părea – aruncă o privire peste masă spre Darby și mimă din buze: *Scuze*. Îi lipsea un dinte din față. În poală, pe geanta cu strasuri era brodat psalmul 135.1: CĂ BUN ESTE DOMNUL; ÎN VEAC ESTE MILA LUI.

Darby îi întoarse politicos zâmbetul. Delicatețea ei putea face față câtorva înjurături. În plus, Ashley credea că Bing Crosby era unul dintre Beatleși, ceea ce-l făcea pe Ed să pară un tip de treabă.

Însă... era conștientă că își crea alt unghi mort, fix ca atunci când intrase în clădire fără să verifice colțurile. Instinctul îi spunea că Față

de Rozător conducea duba gri. Dar era numai o presupunere. Știa că cel care răpise/abuzase copilul putea fi oricare dintre cei de acolo. Oricare dintre cei patru străini blocați în refugiul de pe marginea șoselei ar fi putut fi – ba nu, chiar era – suspectul.

Ashley? Tocmai curăța masa de „Pescuiește”. Era inteligent și prietenos, tipul fermecător și optimist cu care ar fi ieșit o dată, dar nu și a doua oară, însă ceva din el îi stârnea neîncrederea. N-ar fi putut specifica exact ce anume. Să fi fost afectarea lui? Alegerea cuvintelor? Pur și simplu i se părea *fals*, interacțiunile sociale îi erau atent studiate, așa cum un funcționar afișează o față veselă clienților, totuși îi face de două parale în biroul din spate.

Ed și Sandi? Erau simpatici, dar și cu ei era ceva în neregulă. Nu păreau a fi căsătoriți. Nici măcar nu păreau să se placă reciproc prea mult.

Și Față de Rozător? Era un semnal de alarmă ambulant. Deja un pericol.

Toți cei prezenți erau vinovați până la dovedirea contrarului. Darby trebuia să-l asocieze pe fiecare individ cu fiecare vehicul de afară, abia apoi putea fi sigură. Nu era bine nici să întrebe direct, altfel adevăratul răpitor/părinte abuziv ar fi știut că era pe urmele sale. Trebuia să lucreze grijuliu cu informațiile. Se gândi să-i întrebe pe Ashley, Ed și Sandi la ce oră sosiseră și să coreleze cu stratul de zăpadă de pe mașinile de afară. Dar și asta ar fi atras prea multă atenție.

Pe de altă parte, dacă aștepta prea mult?

Răpitorul n-ar fi zăbovit acolo. În clipa în care viscolul s-ar fi domolit sau ar fi ajuns plugurile DTC, el (sau *ea*, sau *ei*) ar fi fugit ca din pușcă din Colorado, lăsând-o pe Darby numai cu descrierea unui suspect și cu un număr de înmatriculare.

Telefonul îi piui în buzunar, sperind-o. Baterie 5%.

Ashley ridică privirea spre ea peste o mână de cărți unsuroase.

— Semnal?

— Poftim?

— Ai reușit să prinzi semnal? Lângă statui?

Darby clătină din cap, prinzând oportunitatea. Știa că telefonul nu-i va rezista toată noaptea, așa că acum era momentul adecvat să întrebe, potrivit personajului pe care îl juca:

— Are cineva din întâmplare un încărcător de iPhone?

Ashley scutură din cap.

— Îmi pare rău.

— Eu n-am, spuse Sandi înghiontindu-l pe Ed, iar tonul îi trecu de la dulce la veninos. Dar tu, Eddie? Mai ai încărcătorul de telefon sau l-ai amanetat și pe ăsta?

— În secolul al XXI-lea nu se mai amanetează lucruri, zise Ed. Există Craigslist. Și nu-i vina mea că Apple vinde la suprapreț, deși e un...

— Vezi cum vorbești...

— Gunoi. Voiam să spun că vinde la suprapreț, deși e un *gunoi*. Bărbatul trânti cărțile pe masă și se uită la Ashley cu un zâmbet forțat. Am spart odată un iPhone în buzunar, așezându-mă pe el. Un gadget de șapte sute de dolari, distrus prin simplul act de *a mă așeza*. Obiectul ăla subțire mi s-a îndoit ca o frunză pe...

— Vezi cum vorbești...

— Șold. Pe șold. Vezi, indiferent de ce crede Sandi, sunt capabil să spun o frază completă fără să recurg la...

Ashley îl întrerupse:

— Patru de treflă?

— *Futu-i!*

Sandi oftă și mai sparse un balonaș pe tabletă.

— Fii atent, tinere. Eddie răstoarnă mesele când pierde.

— Era o tablă de șah, ripostă Ed, și s-a întâmplat *o dată*.

Ashley rânji și-și luă pătrarul de treflă.

— Să știi, Eddie, că n-o să-ți mai găsești de lucru dacă nu-ți controlezi înjurăturile.

Sandi ciocăni ecranul cu vârful degetului și se auzi un zornăit de animație – *vum-vum*.

Ed zâmbi forțat. Vru să spună ceva, dar se răzgândi.

Încăperea se răci.

Darby își încrucișă brațele și pătrunse sensul vorbelor: una peste alta, nu exista niciun încărcător alb de Apple pe o rază de kilometri. Presupunerea că telefonul mai avea cam vreo nouăzeci de minute de viață. Față de Rozător nu-i răspunsese la întrebare, desigur; de fapt, nu vorbise deloc. Încă stătea lângă ușă, blocând ieșirea, cu mâinile în buzunare, bărbia în piept, cu fesul Deadpool roșu și negru acoperindu-i partea superioară a feței.

„E cu ochii pe mine. La fel cum sunt și eu cu ochii pe el.”

Trebuia să se poarte normal. Cea mai bună prietenă a ei îi spusese cândva că suferea de FSR („față de scorpie relaxată”) și da, într-adevăr,

Darby zâmbea rar. Nu pentru că ar fi fost scorpie, sau măcar nefericită. Zâmbetul o făcea să fie conștientă de sine. Când mușchii feței i se încordau, cicatricea lungă, curbată de deasupra sprâncenei devenea vizibilă, ca o seceră albă. O avea de la zece ani și o ura.

CRAC-POC.

Un sunet brutal, ca de țesătură sfâșiată; Darby tresări pe scaun. Era radioul din spatele grilajului de protecție, care revenise la viață. Toți ridicară privirile.

— Asta-i...

— Da. Ed se ridică în picioare. Frec de urgență. A revenit.

Darby știa că „frec” era prescurtarea folosită în armată pentru *frecvență*. Încă o gălgâitură de zgomot static, atingând un ton acut. Ca un telefon scăpat sub apă.

Nu-și dădu seama că Față de Rozător se apropiase decât atunci când se opri în spatele umărului ei stâng, respirând în continuare pe gură, alăturat grupului înțepenit de atenție lângă anticul Sony AM/FM care pârâia pe teighea. Strecurat prin zgomot, Darby recunoscuse... da, acolo... un murmur extrem de slab...

— O voce, zise. Vorbește cineva.

— N-aud nimic...

— Stați așa.

Ed întinse mâna prin grilaj și răsuci butonul de volum, ridicând fragmente minuscule de murdărie. Suna ca o voce automată, întreruptă de pauze nenaturale.

„...emis avert-zare de furtună în Backb-ne Pass cu cond-ții de viscol și precip-tații extreme. Drumul Statal Ș-pte este închis pentru orice fel de tr-fic între ieșir-le 49 și 68 până la noi inform-ții...”

Ashley clipi.

— Noi la ce marcaj suntem?

Ed ridică un deget, clătinând oblonul.

— Sst.

„Echip-jele de urgență și de întreț-nere a drumurilor se așt-ptă la întâzier- semnificative, între șase și opt ore, din ca-za multiplelor coliziuni și a căderilor mas-ve de ninsoare. Toți conducăt-rii auto sunt sfătuiți să pâr-sească drumurile și să rămână la adăpost până la îmbun-tățirea cond-țiilor meteo.”

Urmă o pauză lungă, cu pârâituri. Apoi un piuit slab.

Toată lumea aștepta.

„Serv-ciul național m-teo a emis avertizare de furtună în Backb-ne Pass...”

Transmisia se repeta, și toți din încăpere se dezumflară. Ed reduse volumul și oftă.

Tăcere.

Sandi vorbi prima.

— Între șase și opt ore?

Pe Darby aproape o lăsară picioarele. Stătuse pe jumătate ridicată, aplecată în față ca să asculte, iar acum se prăbuși înapoi în scaun ca o păpușă de cârpe. Ceilalți procesau informația cu glas scăzut, în jurul ei.

— Chiar așa e?

— Între șase și opt ore, futu-i.

— Practic toată noaptea.

— Mai bine ne-am face comozi.

Sandi se bosumflă și închise husa de piele a tabletei.

— Imaginează-ți, deja am ajuns la ultimul nivel la Super Bubble Pop.

„Toată noaptea.” Darby se legănă în scaunul simplu, cu degetele încleștate în jurul genunchilor. O năpădi un sentiment ciudat de alarmă, un fel de oroare vâscoasă, așa cum trebuie să fi simțit mama ei când își descoperise primul nodul sub braț. Nu panică, nu reacție de luptă sau de fugă, doar acel scurt moment înfiorător în care viața de zi cu zi devine dezgustătoare.

„Va dura toată noaptea până ajung plugurile de zăpadă...”

Față de Rozător își drese glasul, un ugit zemos, și toată lumea se uită la el. Încă stătea în spatele scaunului lui Darby, respirând peste gâtul ei. Se adresă tuturor, în cuvinte lente și încleiate:

— Mă cheamă Lars.

Tăcere.

— Numele... inspiră pe gură. Numele meu e... Lars.

Nimeni nu răspunse.

Darby se încordă, realizând că era probabil pentru prima dată când Ashley, Ed și Sandi îl auzeau vorbind, de asemenea. Stinghereala era tangibilă.

— Hm... Ashley zâmbi cu zâmbetul lui lejer. Mulțumim, Lars.

— Știți... Lars înghiți în sec, cu ambele mâini în buzunarele jachetei. Dacă tot o să stăm... hm... un timp aici. Mai bine să facem cunoștință. Deci... hm... bună, pe mine mă cheamă Lars.

„...Și probabil sunt cel cu un copil încuiat în dubă.”

Mintea lui Darby alerga, gânduri scăpate de sub control, cu nervii zbătându-se și scânteind ca niște fire electrice vii.

„Și noi suntem blocați aici cu tine. În refugiul ăsta minuscul. Toată noaptea.”

— Ne pare bine, zise Ed. Tu ce părere ai despre produsele Apple?

După douăzeci de minute de conversație banală strategică, Darby asociase fiecare vehicul parcat cu proprietarul său.

Cel îngropat în zăpadă îi aparținea lui Ashley. El sosise primul acolo, undeva după ora 15, și găsisse un refugiu pustiu cu un radio care bâzâia și cafea stătută. Nu se grăbea să străbată trecătoarea și considerase că era mai bine să fie prudent. Era student, la fel ca ea, la Institutul de Tehnologie din Salt Lake City sau așa ceva. Acum, că gheața fusese spartă, se dovedi a fi un vorbăreț absolut, cu un rânjet până la urechi, ca al pisicii de Cheshire. Darby aflase că plănuia o excursie la Vegas împreună cu unchiul său, ca să vadă show-ul unui iluzionist. Ura ciupercile, dar adora coriandrul. Doamne, cât putea să vorbească!

— Iar *Ashley* e un nume perfect și pentru un bărbat.

— Îhî, făcu Ed.

Cei doi mai vârstnici erau mai reținuți, însă Darby știa acum despre camioneta roșie F150 că îi aparținea de fapt lui Sandi – nu lui Ed, cum presupusese inițial. De asemenea, rămase uimită să afle că nu erau căsătoriți, deși se certau ca și cum ar fi fost. Erau de fapt *verișori* și Sandi șofa și-i ducea pe amândoi în vizită de Crăciun la familia din Denver. O călătorie în ceasul al unsprezecelea, după cum părea. Ed întâmpinase de curând ceva probleme, de aceea nu avea mașină și (aparent) nicio slujbă stabilă. Fusese închis? Poate. Părea cumva iresponsabil; un bărbat-copil la vreo cincizeci de ani, cu cercel și țcălie de biker, iar lui Sandi părea să-i facă plăcere să-l cocoloșească, chiar dacă numai pentru a avea o scuză să-l urască.

Așadar, Darby eliminase trei persoane și două vehicule.

Rămânea Lars.

El nu mai vorbise deloc după ce-și spusese numele, așa că Darby nu-și făcuse o idee clară despre ora la care ajunsese acolo, dar, judecând după stratul de zăpadă, estima cam treizeci de minute înaintea lui Ed și a lui Sandi. Îl urmări umplând un pahar de plastic cu CACAUĂ și revenind la postul lui de santinelă lângă ușă, unde sorbi cu zgomot ca un copil. Nu-l văzuse nici măcar o dată stând jos.

În timp ce își sorbea drogul personal, CAFIA, Darby încercă să-și planifice următoarele mișcări. Necunoscutele erau însă prea numeroase. Nu-i putea implica pe Ed, Ashley sau Sandi – nu încă –, pentru că ar fi pierdut controlul asupra situației. Implicarea altora trebuia făcută abia în ultimă instanță. Nu poți pune cuiul înapoi la grenadă. În momentul acela, avea avantajul surprizei și cel mai rău ar fi fost să-l irosească.

Mintea încă îi derula cele mai proaste scenarii. Își imagină că-i spunea lui Ashley (cel mai tânăr și mai apt fizic) despre bănuiala că împart oxigenul cu un molestator de copii, iar Ashley, de înțeleș, pălea. Lars ar fi observat asta; scotea un pistol din geaca lui albastru-deschis și-i împușca pe amândoi. Ed și Sandi ar fi fost martori, deci și ei trebuiau să moară. Patru cadavre pline de gloanțe într-o baltă strălucitoare de sânge. Totul pentru că Darby deschisese gura.

Și reversul – dacă în duba lui Lars nu era un copil?

„Dacă mi-am imaginat eu?”

Dacă ceea ce văzuse era mâna unei păpuși de plastic? Laba unui câine? O mănușă de copil goală? N-ar fi explicat gratiile sau lacătul, însă putea fi totul rodul imaginației ei chinuite, o iluzie de umbre și de lumini, și oricum durase doar câteva secunde. Mintea i se învolbură puțin.

Fusese sigură în urmă cu treizeci de minute, dar dintr-odată convingerea îi dispăruse. Își putea imagina zeci de scenarii mult mai posibile decât acela. Care era probabilitatea de a da peste o răpire în desfășurare? În timp ce rămăsese blocată într-un refugiu înzăpezit? Totul era prea fantastic ca să facă parte din viața lui Darby.

Încercă să reconstruiască scena în minte. Pas cu pas. Fereastra din spate a dubei fusese acoperită de gheață. Interiorul fusese întunecos. Iar Darby însăși? Era o epavă – agitată, nedormită, cu Red Bull curgându-i prin vene, zărind stele în spatele pleoapelor uscate. Dacă nu fusese decât imaginația ei vie în acțiune, iar Lars era un călător nevinovat ca toți ceilalți? Atacarea lui ar fi fost un act inutil de violență.

„Dacă mă-nșel...”

Termină ultima înghițitură de cafea și, dintr-un motiv necunoscut, mintea îi fugi la sora ei mai mare, Devon, de douăzeci și trei de ani, care își făcuse primul tatuaj pe omoplatul drept. Câteva caractere chinezești îndrăznețe, trasate elegant. Se traduceau prin „Putere în chineză”.

Care era lecția? Verifică totul de două ori.

Trebuia să se întoarcă afară la dubă. Trebuia să vadă copilul. Să vadă cu adevărat copilul acela.

Nu putea să acționeze pripit. Avea destul timp; practic, între șase și opt ore. Suficient răgaz să gândească. Trebuia să fie sigură înainte de a face vreo mișcare.

„Așa e?”

Așa era.

Își frecă pielea de găină de pe brațe și scană încăperea. Cei de la masă terminaseră de jucat „Pescuiește” și acum Ashley încerca să-l convingă pe Ed să joace un joc nou numit „Război”. Sandi scosese din geantă o carte cu coperte galbene și o ridicase ca pe un zid defensiv. Iar Lars, starul coșmarului din seara aceea, încă păzea ușa de la intrare, sorbind din paharul de plastic cu CACAUĂ. Număruse: era al treilea. În curând avea să se ducă la toaletă.

„Atunci e momentul”, decise ea. Atunci o să se strecoare afară. Prima dată intrase în scenă împiedicată, cu garda jos și înspăimântată. De data asta va fi pregătită.

Ashley azvârli cărțile, renunțând la jocul cu Ed, și făcu semn din cap spre cartea lui Sandi:

— Ce citești?

— Un roman polițist, mormăi ea.

— Îmi plac astea, spuse el, după care ezită o clipă. Mă rog, ca să fiu cinstit, nu citesc prea mult. Presupun că îmi place *ideea* de roman polițist.

Sandi se forță să zâmbească politicos, întorcând pagina. „Atunci, de ce ai întrebat?”

Trecuseră abia două ore de când Darby se adăpostise în refugiul Wanapa și deja se plictisise de Ashley. Era categoric un vorbăreț. Îi dădea înainte ca o moară stricată, fixat pe Sandi:

— Cât de... hm, câte capitole ai citit?

— Nu prea multe.

— A fost ucisă victima?

— Da.

— Îmi plac astea cu sânge. A fost sângeros?

Ed se foi incomodat și scaunul lui trosni. Se uită la Sandi, care mai dădea o pagină și nici măcar nu răspunsese la prima întrebare a lui Ashley când el o bombardă cu a doua:

— Ți-ai dat seama cine-i criminalul?

— Încă nu, rosti ea sec. Asta-i și ideea.

— Întotdeauna e tipul cumsecade, spuse Ashley. Repet, eu nu prea citesc, dar am văzut o mulțime de filme, iar asta-i chiar mai bine. Cel care pare să fie personajul cel mai cumsecade la început întotdeauna se dovedește ticălosul la final.

Sandi îl ignoră.

„Te rog, nu mai vorbi”, gândi Darby. „Oprește-te.”

— Camioneta aia, zise el privind afară pe fereastră, e a ta, nu?

— Îhî.

— Îmi amintește de o glumă. De la ce vine denumirea *Ford*?

— Nu știu.

— *Found on road, dead*. Găsit mort pe drum.

Sandi mârâi și continuă să citească.

În cele din urmă, Ashley înțelese aluzia:

— Scuză-mă, te las să citești.

Lars urmărea discuția de la ușă. Își umezi buzele și Darby se miră cât de mici îi erau dinții. Doar două rânduri de boabe sfrijite, ca dinții de copil formați numai pe jumătate, încastrați încă în gingiile roz. Înghiți ultimul rest de CACAUĂ și aruncă paharul gol la coșul de gunoi, ratând cu aproape un metru.

Nimeni nu comentă.

Nici măcar Ashley.

Darby privi paharul alb rostogolindu-se pe gresie și se întrebă – presupunând că suspiciunile îi erau confirmate – dacă nu cumva ar reuși să pătrundă în duba lui Lars și să mute în liniște copilul în Honda ei. Poate să-l ascundă pe bancheta din spate sub teancul de hârtii pe care le folosea pentru copiile după pietrele funerare. Sau, și mai bine, în portbagaj... dacă avea suficient oxigen și căldură. Când urmau să ajungă plugurile de zăpadă, a doua zi dimineața, ar pleca fiecare pe drumul lui, iar Lars ar fi putut să se îndepărteze fără ca măcar să-și dea seama că-i scăpase prada...

Nu. Erau doar visuri. Întrucât avea să stea acolo toată noaptea, Lars era nevoit să dea drumul la motor din când în când ca să-i fie cald copilului. Ar fi observat dacă prizonierul ar fi dispărut.

Inspiră adânc. Numără până la cinci înainte să expire, așa cum o învățase odată mama ei.

„În momentul ăsta, avantajul e al meu. Nu-l pot irosi.” Și-ar fi dorit

ca altcineva să fi fost în situația ei. Cineva mai deștept, mai curajos, mai echilibrat, mai capabil. Cineva din corpul de formare a ofițerilor în rezervă din colegiu, una dintre fetele acelea transpirate în costum de camuflaj urban, care cărau rucsacuri grele prin campus. Cineva care să știe jiu-jitsu. La naiba, *oricine* altcineva.

Însă nu era decât ea.

Doar Darby Thorne, fata ciudată care se ascundea de petreceri într-o cameră de cămin tapetată cu desene în creion copiate de pe mormintele unor străini, ca un fel de vampir spiritual.

În timp ce afară furtuna se înăsprea, fata apucă telefonul și scrise repede încă un SMS. Doar o ciornă. O rezervă în caz că s-ar fi întâmplat ceva de neconceput, care totuși îi aduse lacrimi în ochi.

Mamă, dacă găsești mesajul ăsta pe telefonul meu, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva. Sunt blocată peste noapte într-un refugiu și unul dintre cei de aici ar putea fi un om periculos. Sper să fiu eu paranoică. Dar dacă nu... să știi că-mi pare rău pentru tot. Pentru tot ce ți-am spus și ți-am făcut. Îmi pare rău pentru telefonul ăla de Ziua Recunoștinței. Nu meritai așa ceva. Mamă, te iubesc mult. Și-mi pare foarte rău.

Cu dragoste, fiica ta.

Cincisprezece minute mai târziu, Lars se duse la toaletă.

Trecu pe lângă scaunul lui Darby și ea observă ceva bizar. Își scosese mânușile negre de schi, expunând pielea deschisă la culoare de pe dosul mâinii stângi. Era presărată cu umflături foarte micuțe. Ca urmele unor mușcături de țânțar. Sau poate era o cicatrice, deși nu-și putea imagina ce unealtă sinistră ar putea face așa ceva unei mâini umane, poate doar o râzătoare...

Lars trecu de ea și dispăru în toaleta bărbaților. Ușa se închise, suierând o veșnicie înainte de a se înclua cu un clinchet.

„Acum.”

Darby își împinse scaunul și se sculă în picioare, cu genunchii tremurându-i. Ed și Ashley ridicară privirea spre ea. Asta era șansa ei, fereastra de treizeci de secunde în care să se furișeze afară și să confirme grozăvia. Cu telefonul în mână, se îndreptă spre ușa de la intrare, ținându-și răsuflarea – și pe drum făcu ceva ce o uimi până și pe ea. Ceva irațional.

Se apropie de a doua carafă, cea cu eticheta CACAUA, și-și reumple paharul de plastic de 250 de mililitri. Ei nici măcar nu-i plăcea

ciocolata caldă.

„Dar copiilor le place, nu-i așa?”

Auzi când Lars trase apa la toaletă. Avea să iasă.

Sorbi grăbită din băutura caldă în timp ce reveni la ușa pe care o deschise, conștientă că Ashley încă o privea.

— Hei, Darbs, unde te duci?

„Darbs.” Nu i se mai spusese așa din clasa a cincea.

— Mai încerc să prind semnal. Mama are cancer pancreatic și e-n spital în Provo.

Fără să-i dea lui Ashley timp să răspundă, ieși în viscol, zgribulindu-se în aerul rece, și-și aminti o zicală pe care o auzise cândva de la mama ei: *Minciunile cele mai ușor de spus sunt cele adevărate.*

NOAPTEA

9.25 PM

Darby se duse mai întâi la Copiii de Coșmar.

Făcea parte din planul ei – ar fi părut suspicios să se îndrepte direct spre mașini, trebuia să presupună că Lars se va uita pe fereastră după ce ieșea de la toaletă și va constata că ea nu mai era acolo. În plus, lăsa urme în zăpadă. Le recunoștea pe ale ei de acum o oră, și pe ale lui Ashley, și pe ale lui Lars (încălțările ei mărimea 39 erau mult mai mici decât ale lor). Toate erau acoperite de nea.

În seara asta, fiecare decizie avea să lase urme.

Cât despre decizii, ciocolata caldă fusese una proastă. Aproape la fel de proastă ca tatuajul „Putere în chineză” al lui Devon. Nu știa de ce pierduse timp să toarne băutura în timp ce un posibil molestator de copii se ușura în încăperea alăturată. Pur și simplu o făcuse. Își arsesese limba când o sorbise în drum spre ieșire, ca o adevărată dură.

Înconjură statuile ciobite, apoi reveni spre centrul pentru vizitatori. Clădirea atârna pe marginea prăpastiei – o falie îngustă în spatele unui zid cu fundație de ciment, părând și mai îngustă din cauza meselor de picnic stivuite acolo. Pe peretele din spate al clădirii observă alte două ferestre. Câte una pentru fiecare grup sanitar. Erau mici și triunghiulare, la aproximativ trei metri înălțime, cuibărite sub streșina ornată cu țurțuri a acoperișului. Era sigură că Lars își terminase deja treaba acolo – auzise apa trasă cu câteva minute în urmă –, dar se mișcă silențios pentru orice eventualitate.

Porni în sus, jucând în continuare rolul fetei fără semnal la telefon. Bineînțeles, iPhone-ul ei nu detecta nimic. Încercă să retrimită mesajul la 911 la fiecare câțiva pași, însă nu mergea. Bateria era acum la patru procente.

De acolo de sus putea supraveghea întregul refugiu, întins ca o dioramă. Wanapa – *Micul Diavol* în dialectul local. Clădirea mică și solidă. Catargul. Trunchiul de cedru. Copiii de Coșmar. Mașinile înzăpezite. Urmărea în special ușa din față a centrului pentru vizitatori, așteptând ca Lars să iasă sub strălucirea portocalie a becului cu vapori de sodiu. Așteptând să vadă dacă o lua pe urmele ei.

Ușa nu se deschise.

Nici urmă de Față de Rozător.

Vârful Melanie se înălța în stânga ei, o umbră înclinată. Ninsoarea

intensă îl ascunsese aproape în întregime, dar tot era cel mai înalt munte vizibil. Ar fi fost un reper util pentru navigație.

Din locul ăsta vedea și Drumul Statal 7, iluminat de lămpile suspendate. Arăta ca o gigantică pistă de schi, sclipind de zăpadă proaspătă. De netrecut pentru orice de aici, cu excepția, posibil, a camionetei lui Sandi. Blue n-ar fi reușit să urce nici doi metri – sau să *coboare*.

Așteptă acolo cu fulgi în păr, ascultând rafalele îndepărtate ale vântului de mare altitudine. În rest, o liniște deplină. Iar în liniște, gândurile chinuite ale lui Darby alergau sălbatic, ca într-o cameră cu ecou.

Din cauza ta ne-a părăsit tata. Și dacă aș fi putut, l-aș fi ales pe el în locul tău. Așa aș fi făcut. Într-o clipă.

Într-o nenorocită de clipă, Maya.

Înainte să închidă, mama ei îi răspunsese: *Dacă te-ar fi vrut cu adevărat, Darby, te-ar fi luat cu el.*

Sorbi din nou ciocolată caldă. Călduță.

Acum, că era sigură că Lars n-o urmărea, putea, în cele din urmă, să se apropie de dubă. Traversă rampa de la ieșire și veni dinspre nord, fără ca ochii să-i părăsească fațada clădirii Wanapa. De la fereastră se vedea latura dreaptă a dubei, dar nu și cea stângă, iar ea trebuia să presupună că Lars trăgea cu ochiul afară. Mersul prin zăpada adâncă era epuizant; gâfâia urcând și vărsa băutura. Simțea aerul abraziv în gât. Nasul îi ardea. Umezeala îi îngheța pe gene, înțepenindu-le.

În mod ciudat totuși, nu-și simțea trupul înghețat. Sângele îi clocotea de adrenalină. Parcă era radioactivă. Nici măcar n-avea mânuși, dar i se părea c-ar putea petrece toată noaptea afară.

Traversând secțiunea parcării rezervată rulotelor și camioanelor, ajunsese suficient de aproape de clădire ca să distingă figurile prin sticla murdară. Vedea umărul lui Ashley. Creștetul chel al lui Ed. Însă nici urmă de Lars, ceea ce o îngrijoră. Dacă totuși o urmărise afară? Dacă ieșise din clădire când Darby se afla în spatele *acesteia* și era chiar acum pe urmele ei, strecurându-se după ea prin întuneric?

Nu putea decide ce ar fi fost mai înfricoșător – să-l vadă sau nu pe Față de Rozător. Curând, ciocolata avea să-i înghețe în pahar.

Continuă să înainteze către duba misterioasă cu vulpea caricaturizată, tot mai aproape la fiecare pas poticnit. Sloganul acela: NOI TERMINĂM CE AM ÎNCEPUT. Stratul de zăpadă din parcare era

mai subțire; doar până la gleznă, sub o pojghiță de gheață. Fusese curățat în ultimele douăzeci și patru de ore, ceea ce era liniștitor. Apropiindu-se din stânga, se folosea de laterala dubei ca acoperire.

Ajunse la ușile din spate. Era un Chevrolet Astro. Presupuse că AWD venea de la *all-wheel-drive*, vehicul cu tracțiune integrală. Un model mai vechi, judecând după uzura înaintată. Zgârieturi murdare pe bara de protecție. Vopsea gri-închis jupuindu-se în bășici uscate. În dreapta, recunosc formă vagă a propriilor ei urme de acum o oră, când trecuse printre dubă și Honda și se oprise chiar în locul acela. Acolo se întâmplase. Acolo luase seara o turnură neplăcută.

Iar acum era momentul adevărului.

Puse paharul de plastic în zăpadă și se aplecă spre geamurile dreptunghiulare ale Astro-ului, pe jumătate acoperite de țurțuri de gheață. Își puse din nou palmele de o parte și de cealaltă a ochilor și privi înăuntru. Era chiar mai întuneric decât își amintea. Nicio umbră. Nicio mișcare. Doar beznă tulbure, ca și cum s-ar fi uitat în dulapul unui străin.

Ciocăni în geam cu două degete.

— Hei.

Niciun răspuns.

— Hei. E cineva acolo?

Era ciudat să vorbească cu o dubă. Nimic.

Doar Darby Thorne, stând acolo ca un spărgător de mașini, simțindu-se din ce în ce mai jenată cu fiecare clipă. Se gândi să folosească lanterna de la telefon, dar ar fi consumat mai mult din baterie și, mai rău, ar fi strălucit ca o supernovă. Dacă Lars era cu fața la fereastră, ar fi observat-o cu siguranță.

Lovi cu încheieturile degetelor de două ori în ușa metalică, imediat deasupra plăcuței de înmatriculare de California, și așteptă un răspuns. Înăuntru nu era nicio activitate. Absolut nimic.

„Mi-am imaginat eu.”

Se îndepărtă cu un pas de ușă, inspirând adânc aerul rece.

— Ascultă-mă, șuieră ea cu voce joasă. Dacă e cineva închis acolo, să faci un zgomot în clipa asta. Altfel plec. E ultima ta șansă.

Tot niciun răspuns. Darby numără până la douăzeci.

„Mi-am imaginat mâna aia. Asta s-a întâmplat.”

Acum, permițându-și luxul de a privi retrospectiv, înțelese de ce își făcuse timp să umple paharul cu ciocolată caldă. Era forma ei de

negare. Făcuse același gest după ce Devon îi trimisese seara trecută un mesaj implorator: **Sună-mă mama are cancer.**

Care fusese prima mișcare pe care o făcuse ea?

Lăsase telefonul jos, îmbrăcase o jachetă și plecase pe jos de la Dryden Hall până la clădirea asociației studenților ca să comande un cheeseburger. Privise cum i se aduce, plin de grăsime și strivit, și plătitise 5,63 dolari cu o bancnotă mototolită de 10 dolari, găsisese un loc în localul pustiu și mușcase de două ori fără chef, apoi fugise la toaletă să vomite. O sunase pe Devon chiar de acolo, cu coatele pe porțelanul alb, cu obrajii arzându-i de lacrimi.

Normalitatea oferă un refugiu – te poți agăța de ea.

Lângă duba lui Lars, ea continuă să numere.

Ajunsese deja la cincizeci și nu primise niciun semn de la copilul imaginar. Logic, nu? La fel cum oameni perfect raționali jură că au văzut lumini roșii pe cer, sau fantome în oglindă, ori pe Bigfoot în parcuri naționale, Darby Thorne își imaginase o mână de copil în interiorul mașinii unui necunoscut și aproape că trecuse la acțiuni serioase și impulsive pe baza aceluși miraj întrezărit. Prea multă cafeină, prea puțin somn.

Nu era un film. Era doar viața reală.

Totul fusese o neînțelegere, o alarmă falsă, iar Darby deveni brusc nerăbdătoare să se întoarcă în sufocantul centru pentru vizitatori. Compania nu-i mai părea deloc rea. Ar putea încerca să joace cărți cu Ashley, să stea de vorbă cu Ed și cu Sandi. Poate ar fi ațipit pe o bancă până ce DTC ar fi actualizat emisiunea de pe frecvența de urgență cu noi detalii meteo.

Pentru că, la urma urmelor, Lars nu era un răpitor. Era un ciudat bâlbâit și cu o afecțiune dermatologică la nivelul mâinilor, desigur, însă lumea gema de ciudați. Majoritatea erau inofensivi. Așa cum cel mai probabil era și proprietarul Astro-ului; își regăsi puțin din curaj și lipi telefonul de fereastra dubei, aprinse lanterna și declanșă o explozie orbitoare alb-albăstruie. Doar ca să scape și de ultimele suspiciuni, ca să-și confirme că acolo nu era nimic...

În spatele geamului văzu chipul unei fetițe care se zgâia la ea.

Darby scăpă telefonul din mână.

Lanterna ateriză în lateral la picioarele ei, îndreptată spre Wanapa ca raza unui far, proiectând umbre neregulate pe zăpadă. Se aruncă peste ea, o acoperi cu palmele și bâjbâi după buton.

În dubă părea să nu se miște iarăși nimic. Fetița se retrăsese în întuneric.

Și de data asta, Darby abia o zărise. Însă, în lumina puternică, imaginea ei se întipărise pe retină, ca și cum ar fi privit în soare. Detaliile erau acolo. Forma ovală a feței. Șase-șapte ani, păr încâlcit. Ochi mari, clipind în lumină. Bandă izolatoare înfășurată fără milă în jurul gurii, lucioasă de la muci. Se afla în spatele a ceva metalic cu bare, ca o cutie din sârme negre. Așa cum bănuise de la început. O cușcă de câine.

„Oh, Doamne! Are gura acoperită cu bandă și e înghesuită într-o cușcă.”

Pentru prima dată de când ieșise afară, Darby începu să tremure. Toată căldura părea să-i fi părăsit trupul într-o singură clipă. Totul se confirma. Totul era adevărat. Totul era așa cum suspectase. Se întâmpla exact acum, în culori vii, iar viața unei fetițe era cu adevărat în cumpănă, și meciul serii avea să aibă loc între o studentă la Arte nedormită și un prădător uman.

Se ridică în picioare.

Prostește, încercă din nou ușa din spate a dubei. Era tot închisă. Deja știa asta. Apoi se duse la portiera șoferului. Nu gândea; acționa din instinct. Numai reflexe, nervi întinși. Avea să intre în duba lui Față de Rozător. Avea s-o scoată *dracului de acolo* pe fetița aia și s-o ascundă în Honda ei. În portbagaj, poate. Ar fi în siguranță acolo, nu-i așa?

Să spargă geamul ar fi însemnat să facă gălăgie și să lase urme. De aceea, Darby se uită pe fereastra șoferului. Pe bordul Astro-ului erau o mulțime de bonuri și pe scaune se vedeau ambalaje galbene de hamburgeri. Suporturile pentru băuturi erau pline de pahare goale de Big Gulp ale lui Lars. Curăță ninsoarea proaspătă și căută butonul de blocare a portierei în spatele sticlei înghețate – da, era acolo. Slavă Domnului pentru mașinile vechi...

„Darby, gândește-te bine.”

Se ghemui și scoase șiretul alb de la tenisul drept. Scrâșnind din dinți, făcu un laț la mijloc. Îl strânse bine, ca pe un lasou în miniatură. Nu mai făcuse așa ceva decât o singură dată.

„Darby, oprește-te.”

În niciun caz. Mai curăță ceva zăpadă de deasupra portierei, rupând așchii de gheață, și înghesui șiretul în colțul de sus. Cu vârfurile

degetelor apucă metalul și trase, destul cât să slăbească presiunea dintre portieră și cadru. Doar un milimetru sau doi. După treizeci de secunde de eforturi, lațul alunecă înăuntru și se legănă în spatele geamului.

„Oprește-te.”

Nu putea. Dădu drumul lațului centimetru după centimetru, coborând bucla către zăvor. Și o minune se întâmplă – lasoul căzu pe buton și-l cuprinse de la prima încercare. Asta era partea cea mai dificilă, partea care-i luase patruzeci și cinci de minute frustrante ultima dată, însă, în mod miraculos, Darby reuși aici de la prima tentativă. Era semn bun, ca și cum Dumnezeu ar fi fost de partea ei. Ea cu siguranță așa spera. În seara asta avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Judecata ei încă protesta: „Darby, nu fi impulsivă. Ce faci după ce o eliberezi? N-o poți lua înăuntru. Nu poți s-o ții închisă în portbagajul lui Blue toată noaptea. Mai întâi, fă un pas înapoi...”

Nu. Nu se putea gândi decât la copilă. Imaginea acelei fețe mici și îngrozite încă îi ardea în minte.

„Gândește-te bine...”

Se poziționează în stânga, alunecând pe lângă portieră, și trase orizontal de șiret. Nodul se strânse în jurul butonului ca un ștreang de gât. Îl repoziționează vertical, apucă mai bine și trase puțin mai tare – dacă era prea tare ar fi scăpat butonul și ar fi trebuit s-o ia de la capăt – , apoi încă puțin mai tare, șiretul tremură tensionat și butonul scârțâi, acum era prea implicată și nu se mai putea opri...

„Darby, o să mori în noaptea asta.”

Clic.

Portiera se deblocă.

Cu inima accelerându-i, Darby apucă mânerul portierei și o deschise, iar spre groaza ei, becul din Astro se aprinse. O lumină orbitoare.

O lumină de afară îi atrase atenția lui Larson Garver.

Stătea aplecat lângă raftul cu reclame, studiind pliantul Colorado Air și încercând să-și dea seama dacă elicopterul lor cu turbină Robinson era un R66 sau un R44, când o observă. Sclipea la marginea vederii periferice. O rază silențioasă venind dinspre parcare, reflectată în ferestre. Dinspre *duba lui*.

Simți un nod de panică în măruntaie.

Ceilalți din încăperea nu observaseră. Jocul de cărți dintre Ashley și Ed continua, vocile lor executând un blând du-te-vino:

— Nouă de caro?

— Ah. M-ai prins.

Lars își ținu răsuflarea. Unghiul din care se uita la lumina de afară nu era prea bun; putea fi doar o reflexie în geam. Așa că îndesă în buzunar pliantul Colorado Air – unde se întâlni cu Spring Scenic (un Cessna 172) și Rocky Vistas (un DHC-3 Otter) – și se grăbi spre fereastră, întinzând gâtul ca să vadă mai bine...

Darby găsi întrerupătorul plafonierei și-l apăsă.

Întuneric din nou.

„Măiculiță.” Gâfâia, cu inima bubuindu-i și timpanele țiuind inundate de sânge. Fusese ceva prostesc. Nesăbuit. Periculos. Acționase fără să gândească și-și permisesese să fie luată prin surprindere de un bec activat de portieră.

Totuși, nu văzuse nimeni. „Nu se întâmplase nimic rău, nu se stricase nimic, așa-i?... Așa-i?”

Duba mirosea a sudoare stătută. Îi amintea de vestiarele sălilor de sport. Scaunul de piele era lipicios. Pe bord se afla macheta unui aeroplan. Podeaua era o mare de pungă Jack in the Box și Taco Bell, galbene și mototolite, unsuroase și translucide de la grăsimea îmbibată. Căută consola dintre scaune și o deschise – tot mizerii. Sperase să găsească un pistol sau ceva asemănător. Intenționează să caute și în torpedo, dar știa că și acolo era un bec gata să acționeze ca o capcană. Nu putea să riște încă o dată.

Pe interiorul portierei găsi încuietorile.

CLIC-CLIC.

Ușile din spate ale Astro-ului erau acum deschise. Cabina era separată de zona pentru marfă printr-un grilaj de metal, ca un confesional catolic. Cu multă grijă, se strecură din nou afară, recuperă lațul din șiret, apăsă butonul de blocare și închise ușor, împingând cu palmele, portiera șoferului. Peste capota dubei putea vedea ferestrele clădirii. Observă cu groază silueta lui Lars în spatele geamului – cerceta lumina plafonierei –, dar fereastra era încă închisă. Se zăreau doar creștetul lui Ed și o parte din umărul lui Ashley; jocul de „Pescuiește” continua.

Deocamdată era bine.

Darby se strecură pe partea stângă a dubei, urmându-și pașii pe lângă desenul cu vulpea absurdă, săltând prin mormanele de zăpadă. Băgase șiretul în buzunarul de la pantaloni; nu avea timp acum să-și lege la loc tenisul drept. Ocoli spatele Astro-ului, apucă mânerul ușii din stânga și trase.

Fetița stătea ghemuită pe genunchi într-o cușcă pliabilă pentru câini, neagră, cu gratii din sârmă. Avea dimensiunea potrivită pentru un collie și era încuiată cu un lacăt și zeci de coliere de plastic bine strânse. Degetele mici ale copilei apucau sârmele ca pe niște gratii de închisoare. Avea bandă izolatoare înfășurată peste gură în cercuri neîndemânatic.

Darby simți un miros acru și umed. Urină.

Pentru o clipă interminabilă se simți incapabilă să vorbească. Ce-ar fi putut spune? Nu existau cuvinte pentru o asemenea situație. I se păru că înghite o gură de unt de arahide înainte să reușească să-și miște buzele și să rostească:

— Bună.

Fetița se holba la ea cu ochi mari.

— Ești... ești bine?

Ea clătină din cap.

„Normal, ce dracu'!”

— Eu... Darby se înfioră în vântul rece, dându-și seama că nu-și făcuse planuri atât de departe. OK, o să-ți dezlipesc banda de pe față, ca să poți vorbi cu mine. E-n regulă?

Fetița aprobă.

— S-ar putea să doară.

Fetița încuviință iar.

Darby știa că o să doară; i se lipise de păr. Lars o încolăcise neglijent în jurul capului, și era din cea neagră pentru izolații electrice. Se întinse printre barele cuștii și, frecând cu unghiile, găsi capetele benzii. Cu grijă, desfăcu primul strat, apoi pe al doilea, și, în timp ce fetița desfăcea restul, Darby întrebă:

— Cum te cheamă?

— Jay.

— Îl cunoști pe șoferul dubei?

— Nu.

— El te-a luat?

— Da.

— De la tine de acasă? Întrebă Darby, apoi reformulă: Stai așa, Jay, unde locuiești?

— Pe Fairbridge Way, la numărul 1145.

— Unde-i asta?

— Pe lângă Costco.

— Nu. În ce oraș locuiești?

— În San Diego.

Darby se înfioră. Ea nu mersese niciodată până pe Coasta de Vest. Lars trebuie să fi fost pe drumuri zile întregi, cu fetița încarcerată în spate. Asta explica resturile de fast-food. Pe măsură ce se uita mai mult în spatele dubei, ochii i se adaptau la întuneric și văzu pături și covoare îngrămădite ca să acopere cușca. Polițe de furnir pe pereți, toate goale. Sticle de Coca-Cola se rostogoleau pe podeaua de metal. Rumeguș. Cuie. O canistră roșie de benzină, cu dop negru. Haine de copil înghesuite în pungi albe de K-Mart, deși Darby se îndoia că Lars o schimbase pe Jay măcar o dată de când o răpise din orașul natal. Tocmai din sudul *Californiei*.

— Chiar lângă Costco, clarifică Jay.

Darby observă un desen circular pe tricoul fetiței și-l recunoscuse – dispozitivul în formă de bilă din jocurile Pokemon. *Poké Ball*, își aminti din aplicația iPhone-ului, care pentru scurt timp luase cu asalt campusul UC Boulder.

— Care-i numele tău de familie?

— Nissen.

— E... Darby scutură lanțul rotund care lega ușa cuștii. Jay vine de la ceva?

— De la Jaybird.

— Nu, de la vreun nume mai lung. Cum ar fi... Jessica?

— Doar Jay, răspunse fetița.

Jay Nissen. Vârsta – șapte ani. Dată dispărută în San Diego.

O cuprinse un fior când înțelese – așa ceva se anunțase probabil la știri. Ea spărsese mașina unui bărbat (teoretic, deja un delict) și lua decizii, chiar în acel moment, care mai târziu urmau să fie citate într-un tribunal. Avocații aveau să pigulească detaliile minut cu minut. Dacă supraviețuia, urma să dea socoteală pentru fiecare decizie luată, bună sau rea. Iar deocamdată nu făcuse altceva decât s-o întrebe pe fetița cu gura acoperită cu bandă izolatoare dacă era *bine*.

Darby nu se pricepuse niciodată să discute cu copiii. Când fusese

babysitter, îi lipsise instinctul matern. Copiii erau niște creaturi mici, murdare și nestăpânite care o enervau. Se întrebese adeseori cum reușise propria ei mamă să se descurce cu ea, mai ales că nu fusese planificată.

Sora ei mai mare, Devon, fusese desigur dorită. Dragul prim născut. Însă după trei ani apăruse și Darby, în ajunul unei separări matrimoniale. Acte de divorț, chirie plătită cu întârziere și grețuri matinale. *Am crezut că erai o răceală la stomac*, îi spusese mama ei odată cu un zâmbet pieziș. Darby nu știuse niciodată ce să creadă despre asta.

Am crezut că erai o răceală.

Am încercat să teucid cu Theraflu.

Fetița răpita ridică și cealaltă mână ca să apuce barele cuștii și Darby observă că era bandajată. Palma lui Jay fusese înfășurată de câteva ori cu bandă izolatoare murdară, însă era prea întuneric pentru a distinge detalii.

Darby o atinse și Jay se retrase repede.

— Te-a... rănit?

— Da.

Stomacul i se strânse de furie. Nu-i venea să creadă cât putea să se înrăutățească noaptea cu fiecare secundă! Totuși, își stăpâni vocea și întrebă printre dinții încleștați:

— Ce ți-a făcut la mână, Jay?

— A zis că-i un cartonaș galben.

— Un *cartonaș galben*?

Fetița aprobă din cap.

Darby se tulbură – ca la fotbal?

Jay coborî mâna rănită și se lăsă pe spate, făcând cușca să scârțâie, și Darby simți ceva ca o crustă acoperind sârmele. Se cojea sub unghiile ei și avea iz metalic. Urme de sânge uscat.

„Un cartonaș galben. Cu genul ăsta de psihopat am de-a face...”

La cincisprezece metri distanță, ușa din față a clădirii se deschise, apoi se trânti la loc.

Jay înlemni.

Pași care se apropiau iute. Gheață care trosnea sub tălpi. Darby șovăi în locul în care se afla, lipită de spatele dubei Chevrolet Astro a răpitorului. Jumătate înăuntru, jumătate în afară. Temându-se să se miște, temându-se să rămână. Paralizată de groază, privi în ochii mari

ai fetei în timp ce pașii continuau să se audă tot mai aproape în întuneric. Apoi un alt sunet.

Respirație pe gură.

9.39 PM

Să fugă sau să se ascundă?

În timp ce Lars se apropia de duba sa, Darby alese să se ascundă. Sări cu totul înăuntru vehiculului, ridică genunchii și închise ușor ușa în urma ei... dar aceasta se prinse într-un prosop.

Pașii lui trosniră mai aproape.

„Rahat...”

Trase prosopul înăuntru și închise ușa. Se auzi zăvorul. Acum era blocată în interiorul dubei răpitorului, înghesuită între ușile din spate și cușca lui Jay. Se lăsă cât putu de jos pe podea, contorsionându-se ca să încapă în spațiul strâmt, și se acoperi cu grămada de prosoape și covoare scortoase. Sticlele de Coca-Cola zdrăngăneau sub ea. Păturile miroseau a câine ud. Fruntea îi era presată de ușa de metal rece, cotul drept îndoit la spate. Se luptă să-și controleze respirația, să-și domolească gâfâielile panicate.

„Inspiră. Numără până la cinci. Expiră. Inspiră. Numără până la cinci. Expiră. Inspiră. Numără până la...”

Acum auzea pașii lui Față de Rozător ocolind partea din dreapta a dubei, pe lângă vulpea cu pistolul pentru cuie, pe lângă mottoul NOI TERMINĂM CE AM ÎNCEPUT, strecurându-se între dubă și Honda ei. Simți un amestec grețos de frică și dezvinovățire; dacă ar fi ales să fugă în loc să se ascundă, cu siguranță el ar fi depistat-o. Continua să se apropie șuierând ușor printre dinții prea mici și Darby îi văzu silueta trecând prin dreptul geamului de deasupra capului ei. Se opri acolo, aruncă o privire în interior, la jumătate de metru distanță de ea, cu respirația aburind sticla.

Darby își ținu la rândul ei respirația.

„Dacă deschide ușa, sunt moartă...”

Însă el n-o deschise. Continuă să meargă, descrie un cerc complet în jurul dubei și ajunse la portiera șoferului. Apucă mânerul. Darby auzi ușa scârțâind în balamalele proaste, iar vehiculul se lăsă în jos pe amortizoare când al treilea trup uman se sui înăuntru. Se auzi zornăitul cheilor mașinii pe șnurul roșu.

Cu un singur ochi neacoperit, atentă să nu deranjeze sticlele de sub ea, Darby aruncă o privire spre Jay în cușca de câine și ridică un deget tremurător la buze: *Sst!*

Fetița încuviință din cap.

Pe scaunul șoferului, Lars pufni, se aplecă în față și băgă cheia în contact... dar nu porni motorul. Darby auzi o expirație prelungă, meditativă. Apoi liniște. Prea multă liniște.

„Ceva nu-i în regulă.”

Așteptă, cu urechile bubuindu-i și mușchii abdomenului încordați. Ținea aerul în plămâni umflați. Față de Rozător părea o siluetă întunecată la volan, separată de un grilaj despărțitor și profilată pe zăpada opacă de pe parbriz. Cu ochiul neacoperit, Darby vedea că ținea capul întors într-o parte. Se uita în sus și spre dreapta. La plafoniera Astro-ului.

Becul pe care îl stinsese ea.

„Oh, nu.”

Își imagina la ce se gândea el. Se întreba de ce plafoniera nu se aprinsese automat atunci când deschisese portiera, ca de obicei. Ce sugera asta? Că altcineva intrase în dubă. Că, după examinarea atentă a urmelor de pași amestecați de afară, acel cineva se afla încă în interiorul dubei, îngropat în spate sub un covor Navajo umed, transpirând și tremurând cu nervii întinși de panică...

Lars răsuci cheia în contact.

Motorul porni ușor și Darby răsufală ușurată. Lars se aplecă în scaun și reglă duzele de aer. Fixă termostatul la temperatura maximă. Își puse fesul pe bord, lângă aeromodel, mototolind un ambalaj de fast-food.

Auzi o mișcare lângă ea. Era Jay, răsucindu-și în liniște banda în jurul gurii. „Isteață fetiță”, gândi ea.

Următoarele douăzeci de minute părură ore, pe măsură ce duba se umplea de căldură și de umezeală. Lars oprise motorul și căuta stații radio. Nu găsi decât diferite variante de zgomot static, vocea-robot repetând transmisia DTC, și nenorocitul de *Crăciun alb* al lui Bing Crosby.

„Nu pot să scap de cântecul ăsta”, gândi Darby. „Probabil o să-l cânte și la înmormântarea mea.” Întotdeauna își imaginase că până atunci vor fi inventate mașinile zburătoare. Acum, ghemuită în duba umedă a unui răpitor, respirând pe nas, nu mai era așa sigură.

Evident, Lars ascultă întregul cântec, ceea ce înseamnă că Darby se văzu nevoită să facă la fel. Auzind versurile, ajunse să-l aprecieze ceva mai mult. Mereu presupusese că era vorba despre zăpadă, dar se

referea și la dorul de casă. Cât Bing Crosby cârâi, își imagină un băiat sărac de la țară care abia terminase liceul, ciucit în noroiul înghețat dintr-o țară străină, luptând în războiul altcuiva și visând la cei dragi de acasă. Se simțea la fel.

Lars probabil nu gândea atât de profund. Mușcă dintr-un baton Baby Ruth, mestecând zgomotos. Se scobi în nas și studie descoperirea în lumina de la bord. Pârțâi de două ori. A doua oară chicoti, apoi se întoarse brusc și rânji spre spatele dubei cu gura plină de dinți mici și ascuțiți, iar inima tinerei se strânse ca un pumn.

— Am făcut cald pentru tine, zise el.

Se uita la cușca lui Jay prin întuneric, dar nu avea idee că se uita și direct la Darby. O acoperea doar un strat de țesătură și avea un ochi expus. Nu era nevoie decât de încă puțină lumină.

„Se uită drept la mine.”

Rânjetul lui Față de Rozător dispăru. Continua să privească fix.

„Doamne, mă vede”, se gândi Darby, coastele i se strânseseră și simți păianjeni târându-i-se pe piele. „I se adaptează ochii la întuneric și acum știe că sunt aici și, Doamne, o să mă omoare...”

Bărbatul trase al treilea pârț.

„Sau asta, presupun.”

Fusese unul lung, ca un claxon, apoi individul izbucni într-un hohot de râs. Râse isteric, lovind cu pumnul în scaunul pasagerului. Era grozav de mulțumit de sine însuși, aruncându-i sugrumat cuvintele captivei lui:

— Cu... ha-ha-ha, cu plăcere pentru ventilație. E cald și plăcut, nu-i așa, Jaybird?

Darby auzi foșnind banda izolatoare când fetița înclină ușor capul. Și-o imagină dându-și ochii peste cap, parcă zicând *Vezi cu ce am de-a face?*

Apoi râsul lui Lars se transformă în tuse. O tuse udă, bolborosită, ca și cum ar fi avut o infecție a sinusurilor. Asta explica respirația pe gură.

Picioarele lui Darby apăsau pe canistra de benzină de douăzeci de litri pe care o văzuse mai devreme, iar lângă ea observă acum un al doilea recipient alb. Cu o etichetă de Clorox, abia vizibilă în lumina bordului. Înălbitor, probabil.

„Douăzeci de litri de benzină. Și înălbitor.”

Materiale pentru curățat scena crimei, poate?

După ce radioul făcu turul altor câtorva cântece de sărbători

(*Grandma Got Run Over By A Reindeer*, pe care o cântă și el, și *Silent Night*, pe care n-o cântă), Lars opri motorul și îndesă cheile în buzunarul jachetei. Aerul deja se supraîncălzise și geamurile erau aburite. Mărgele de lumină umedă sclipeau pe ele. Prinsă sub pătura înăbușitoare, transpirația și zăpada topită îi făcuseră lui Darby pielea lipicioasă. Mânele i se lipiseră de încheieturi și pe dedesubt, puloverul era îmbibat de sudoare.

Lars se strecură afară, își trase fesul pe cap și aruncă o privire spre plafonieră. Încă era oarecum uluit de acel detaliu. Apoi se întoarse, își trosni pentru ultima dată emfatic fundul în cabină, împinse portiera, o încuie pe Jay – și pe Darby – înăuntru și plecă.

Darby ascultă zgomotul pașilor stingându-se. În depărtare auzi ușa centrului pentru vizitatori deschizându-se, apoi închizându-se cu un pocnet înfundat.

Liniște.

Jay își desfăcu banda de la gură.

— Se pârțâie des.

— Am observat.

— Cred că-i de la hamburgeri.

Darby aruncă pătura aspră de pe umeri, îndepărtându-și șuvițele umede de pe față. Deschise ușa din spate a Astro-ului și coborî. Se simțea ca și cum ar fi scăpat dintr-o saună. Tenișii ei Converse erau uzi, șosetele neplăcut de moi, iar dreptului îi lipsea șiretul.

— Pune sos picant pe orice, continuă Jay. Îl comandă la *drive-through* pentru cartofi prăjiți, dar e o minciună. Îl toarnă pe...

— Bine.

Darby n-o asculta. Temperatura sub zero grade era revigorantă, de parcă ar fi dat jos douăzeci de kilograme de pulovere. Se simțea din nou vie și agilă. Știa ce trebuia făcut... doar că habar n-avea cum naiba s-o facă. Se retrase un pas, ridică telefonul și făcu repede două fotografii.

Jay nu clipi; ținea în continuare pe barele cuștii degetele mânăjite de sânge.

— Ai grijă.

— O să am.

— Promite-mi c-o să ai grijă...

— Promit.

Fetița întinse mâna sănătoasă spre Darby. La început crezu că era o

strângere de mână, sau un legământ cu degetul mic, sau vreun alt gest pe jumătate rememorat din copilăria ei, însă Jay lăsă să cadă ceva în palma lui Darby. Ceva mic, metalic, rece ca un cub de gheață.

Era un glonț.

— L-am găsit pe jos, șopti fetița.

Era mai ușor decât ar fi crezut Darby, ca o mică torpilă boantă. Îl rostogoli de la stânga la dreapta în palma tremurândă; aproape că-l scăpă. Nu era chiar o surpriză, ci doar o confirmare sumbră a celui mai rău scenariu.

„Bineînțeles că Lars are un pistol. Bineînțeles.”

Ar fi trebuit să bănuiască. Era America, unde polițiștii și infractorii aveau pistoale. Unde, după cum declară reprezentanții Asociației Naționale a Armelor, singurul care i se poate opune unui tip rău, înarmat este *un tip bun, înarmat*. O aiureală, însă una adevărată. Ea nu ținuse niciodată în mână o armă de foc, cu atât mai puțin să tragă, însă și-ar fi vândut sufletul să aibă una acum.

Își dădu seama că Jay încă se uita la ea.

De obicei detesta să vorbească cu copiii. Ori de câte ori rămânea singură cu nepoatele ei sau cu frații mai mici ai prietenilor îi trata ca pe niște adulți mai mici și mai proști, însă acum îi veni ușor. Nu avea nevoie de cuvinte afectate. Vorbea foarte serios și orice vorbă în plus n-ar fi făcut decât să dilueze forța cuvintelor:

— Jay, îți promit c-o să te scot de aici. O să te salvez.

10.41 PM

Darby nu-și văzuse tatăl de unsprezece ani, însă cu doi ani în urmă el îi dăruise, cu ocazia absolvirii liceului, o unealtă multifuncțională pe care i-o trimisese prin poștă. Partea nostimă? Pe cardul Hallmark cumpărat de la magazin, felicitarea era pentru absolvirea *colegiului*.

Nasol, nu?

Totuși, pentru un cadou nu era rău. Era unul dintre bricegele acelea roșii Swiss Army care se deschideau în evantai: tirbușon, unghieră, pilă. Și, bineînțeles, o lamă zimțată de cinci centimetri. Îl folosise o singură dată, ca să ajute la desfacerea pachetului ce conținea noile căști ale colegei de cameră, apoi uitase de el. Îl ținea în torpedoul lui Blue.

Acum era în buzunarul ei de la spate. Ca un șis într-o închisoare.

Stătea pe tețgheaua de piatră, cu spatele sprijinit de grilajul de securitate și genunchii strânși la piept. De acolo putea supraveghea întreaga sală: Ed și Ashley terminau al nu știu câteleva joc de „Pescuiește”, Sandi își citea cartea și Lars păzea ușa din locul lui obișnuit.

De pe bancheta din spate a Hondei, de sub teancul de coli de hârtie de orez pe care desena, Darby luase și un pix albastru și un caiet de curs. Îl ținea în poală.

Prima pagină conținea mângăleli. Forme abstracte, umbre hașurate.

A doua pagină – alte mângăleli.

A treia? Ferindu-se cu atenție, Darby schițase probabil cel mai bun portret al ei. Era aproape perfect. Îi studiase lui Lars fiecare centimetru șleampăt. Mustățile blonde, dinții ușor suprapuși, bărbia regulată și fruntea teșită. V-ul pronunțat al liniei părului. Îi surprinsese până și privirea tulbure. Poliția avea să-l găsească util; poate ajungea în mass-media și ajuta la prinderea lui. Avea de asemenea și modelul dubei, marca și numărul de înmatriculare. Plus o schiță neclară a fetei dispărute în San Diego. Ar fi arătat grozav la CNN, mărită pe ecranele extraplate de 101 centimetri din toată țara.

Era însă suficient?

Acum era imposibil să meargă cu mașina, dar mâine-dimineață, când soseau plugurile și deschideau Backbone Pass traficului, Lars o va lua pe Jay și va pleca. Chiar dacă Darby ar fi reușit să sune la 911

imediat după aceea, poliția avea să pornească tot de la ultima locație cunoscută. Poate îl vor prinde, sau *poate nu*. Avea timp destul să scape din năvodul rarefiat, să dispară în lume, iar asta ar fi însemnat condamnarea la moarte pentru fetița de șapte ani Jay Nissen. Jaybird Nissen. Sau cum o chema.

Conform hărții regionale de pe perete, Drumul Statal 7 se intersecta în apropierea trecătorii cu două autostrăzi. Plus o șosea interstatală importantă, care trecea ca o arteră spre nord. Dacă Lars o lua spre est sau spre vest, avea o mulțime de căi de scăpare. La o analiză mai atentă, Darby descoperi că refugiul Wanapa (Micul Diavol) se afla cu treizeci și doi de kilometri mai jos. Cel în care rămăseseră ei izolați era de fapt Wanapani. Mai devreme citise harta greșit. Se aflau cu treizeci și doi de kilometri *mai departe* de civilizație.

În limba paiute, Wanapani însemna *Marele Diavol*.

Bineînțeles.

Darby încă avea glonțul în buzunar. Îl cercetase în lumina verde fluorescentă din toaleta femeilor. Vârful bont era crestat în cruce cu tăieturi ce păreau intenționate, dintr-un motiv necunoscut. Pe circumferința bazei sale de alamă era stanțat 45 AUTO FEDERAL. Ea auzise de pistoale numite *patruzeci și cinci*, în filmele polițiste, totuși era înspăimântător să se gândească la faptul că exista unul chiar acolo, în aceeași cameră cu ea, ascuns sub geaca lui Lars. La doar câțiva metri depărtare.

Darby intuise asta de mai bine de o oră, dar mintea abia acum conștientiza. Descrierea unui suspect și o poză neclară nu erau suficiente. Ajungea pentru ca mass-media s-o facă eroină dacă evenimentele decurgeau bine, însă nu garanta salvarea lui Jay.

Și dacă polițiștii nu-l găseau pe Lars, ce le-ar spune părinților bieteii fete? *Îmi pare rău că v-a murit copilul, dar eu am chemat poliția și am notat numărul de înmatriculare și am făcut totul conform procedurii. Am făcut până și un desen.*

Nu, trebuia să treacă la fapte.

Chiar atunci, în noaptea aceea. În refugiul mic și acoperit de zăpadă. Înainte ca plugurile să ajungă în zori, trebuia să-l oprească ea însăși pe Lars.

Cumva.

Doar până aici mergea planul ei.

Sorbi din cafea. Era a treia cană, amară și neagră ca noaptea. Îi

plăcuseră întotdeauna stimulentele: espresso, Red Bull, Full Throttle, Rockstar, pilulele No-Doze. Adderall-ul colegei de cameră. Orice pentru o exaltare infimă ce creează dependență. Combustibil pur de rachetă pentru picturile și pastelurile ei. Depresivele – alcoolul, iarba – îi erau dușmane. Darby prefera să-și trăiască viața cu ochii larg deschiși, frământată, alergând, pentru că nimic nu te poate prinde dacă nu te oprești niciodată. Și slavă Domnului pentru micul impuls acid al cafeinei! Pentru că în noaptea asta trebuia neapărat să rămână în alertă.

Deasupra hărții regiunii remarcă un ceas vechi, cu tematică Garfield. În centru, Garfield îi făcea curte personajului feminin roz – Ariene – cu un buchet de flori desenate stângaci. Limba mică arăta că era aproape miezul nopții și tânăra își dădu seama că era cu o oră înainte. Cineva rămăsese la ora de vară.

Nu era încă nici ora unsprezece.

Nu-i era clar ce o apăsa mai tare – lipsa timpului sau faptul că avea prea mult timp. Pe când completa schița (umbrindu-i fruntea bolovănoasă care îi amintea de un fetus uman), observă că Lars se apropiase în cele din urmă de ceilalți. Cel puțin, acum exista ceva mai multă dinamică de grup. Ashley le arăta lui Lars și lui Ed un truc cu cărțile de joc, ceva pe care-l numea „Răsturnarea mexicană”. Din câte auzea Darby, răsucești o carte folosind alta din mână... însă în realitate le inversezi între ele. Totul la vedere. Lars era fascinat de manevră, iar Ashley părea încântat să aibă audiență.

— Deci de asta tot câștigi tu, spuse Ed.

— Nu-ți face griji. Ashley rânji ca un negustor, ridicând mâinile. Te-am învins cinstit. Dar dacă-mi este permis să mă laud singur, am câștigat odată medalia de-argint la un concurs de magicieni.

Ed pufni.

— Zău?

— Zău.

— Pe bune?

— *Bineînțeles* că pe bune.

— În clasa a doua?

— A treia, de fapt. Ashley amestecă pachetul de cărți. Mulțumesc foarte mult.

— Ai purtat frac?

— E obligatoriu.

— Cum e piața muncii pentru magicienii cu medalii de argint?
— Zguduitor de săracă. Ashley stivui cărțile cu un zgomot ca de șarpe cu clopoței. Așa că m-am dus la școala de contabilitate. Și pot să-ți spun că acolo-i *adevărata* magie.

Ed râse.

Lars le ascultase conversația, ținându-și buzele păroase, iar acum profită de pauză ca să intervină:

— Deci... atunci... trucurile magice sunt reale?

Afară viscolul se intensifică. Fereastra trosni sub presiunea unei rafale. Ashley îi aruncă lui Lars o privire fugară plină de superioritate (*Magia e reală? Pe bune?*), iar Darby îl urmări cum alege dacă să fie direct sau să-și permită puțin sarcasm pe socoteala răpitorului de copii înarmat.

„N-o face, Ashley.”

El se întoarse spre Lars.

— Mda.

— Serious?

Rânjetul lui Ashley se lărgi.

— Absolut.

Darby simți un fior de groază strângându-i stomacul. Ca și cum ar fi asistat la clipele dinaintea unui accident de mașină. Scrâșnetul roților blocate, puterea avântului nestăpânit. „Oprește-te, Ashley. Habar n-ai cu cine vorbești...”

— Deci e adevărat? șopti Lars.

„Stop, stop, stop...”

— Oh, totul e real, spuse Ashley profitând de situație. Pot să deformeze timpul și spațiul, să scot surprize din mânecă, să-i fac pe oameni să aibă amintiri incorecte. Pot să ocolesc gloanțele. Sunt un *om magic*, Lars, frățioare, și pot...

— Știi cum să tai o față în două? întrebă Lars brusc.

În încăperea se lăsă tăcerea. Fereastra trosni sub altă rafală de vânt.

Darby coborî privirea și simulă că mâzgălește cu pixul ei albastru, dar își dădu seama cu groază că el o privea. Lars, răpitorul fără bărbie, cu fes Deadpool și fascinația unui copil față de trucurile magice, se uita *direct la ea*.

Ashley ezită. Mașina lui de debitat tâmpenii rămăsese fără combustibil.

— Păi... ei bine...

— Știi cum să tai o fată în două? întrebă Lars din nou, curios.

Același ton, aceeași inflexiune a vocii. Ochii îi erau în continuare fixați pe Darby în timp ce vorbea.

— Știi ce vreau să zic. O pui într-o cutie mare de lemn, ca un sicriu, apoi... ăăă... o tai cu un ferăstrău.

Ed ținutua podeaua cu privirea. Sandi lăsă cartea din mâini. Și din nou:

— Poți să tai o fată în două?

Degetele lui Darby se încordară pe pix. Strânse și mai mult genunchii la piept. Față de Rozător stătea la vreo trei metri de ea. Se întrebă: dacă el își smulgea de sub geacă pistolul de .45, oare ar putea să-și scoată din buzunar briceagul Swiss Army, să-i tragă lama și să traverseze camera suficient de repede ca să-l înjunghie în gât?

Coborî mâna dreaptă pe teighea. Lângă coapsă.

Lars întrebă din nou, mai tare:

— *Poți să tai o fată...*

— Pot, răspuse Ashley. Dar câștigi medalia de aur numai dacă ea supraviețuiește.

Liniște.

Nu era tocmai amuzant, însă Ed scoase un chicotit forțat.

Sandi râse și ea. Și Ashley. Lars înclină capul – ca și cum ar fi trebuit să strivească gluma prin mecanismul creierului său – și în cele din urmă cedă și râse și el împreună cu ei, încăperea răsunând de hohote. Tunau în aerul apăsător, până când migrena lui Darby reveni și simți nevoia să-și închidă ochii.

— Vedeți, eu am câștigat argintul, adăugă Ashley. Nu aurul...

Într-un alt crescendo de râsete tensionate, încă zâmbind larg, Lars își desfăcu haina și căută ceva la șold. Darby apucă cuțitul din buzunar... dar el își ajusta pur și simplu cureaua.

„Dumnezeule!” Fusese cât pe ce.

Lars se mișca totuși repede. Dacă într-adevăr și-ar fi scos pistolul, înțelese ea, i-ar fi putut ucide pe toți cei de față. Doar părea neîndemânatic și lent – până când te surprindea și ataca.

— Medalia de aur, chicoti el, strângându-și cureaua în jurul fundului sfrijit, și arătă cu degetul spre Ashley. Îmi plac glumele lui. E un tip nostim.

— Dă-mi timp, replică Ashley, și-o să mă consideri destul de enervant.

În timp ce hohotele false se stingeau, Darby mai înțelese ceva. Un mic detaliu, ceva foarte neliniștitor în legătură cu felul cum răsese răpitorul. Părușe prea atent. Oamenii normali mai clipeșc sau lasă garda jos. Dar nu și Lars. Fața îi râdea, însă ochii *urmăreau*. Scana chipurile tuturor, pupilele cercetau camera, studiind la rece în timp ce gura își arăta dinții ascuțiți.

„Asta e fața rânjită și stupidă a răului”, realiză Darby.

„Fața unui om care a răpit o fetiță din orașul ei din California.”

Luminile pâlpâiră. O fracțiune de secundă de întuneric înghețat. Toți ridicară ochii spre neanele de sus, dar în timp ce acestea își reveniră și încăperea se umplu din nou de lumină, Darby tot mai studia chipul cu tulleie al lui Lars.

„Cu asta mă confrunt.”

Există un moment, în toiul nopții, când se spune că forțele răului sunt foarte puternice. Mama lui Darby îi spunea *Ora vrăjitoarelor*, cu o nuanță prostească de voodoo în glas.

Ora 3 AM.

Se presupunea că ar fi fost batjocura Diavolului la adresa Sfintei Treimi. Crescând, Darby respectase această superstiție, dar fără să creadă niciodată pe deplin în ea – cum ar putea un moment al zilei să fie mai diabolic decât altul? Totuși, în copilărie, ori de câte ori se trezea dintr-un coșmar, cu răsuflarea tăiată și pielea lucind de sudoare, își privea telefonul. În mod bizar, era întotdeauna în apropiere de ora trei. De fiecare dată de care își putea aminti.

Atunci când visase că i se blocase gâtul în clasa a șaptea la Studii sociale și vomitase un vierme lung de șapte-opt centimetri, deschis la culoare și umflat, care se zvârcolea pe birou?

3.21 AM

Atunci când un bărbat o pândise pe drumul spre 7-Eleven, fluierând-o, apoi încolțind-o în toaletă, scosese un pistol mic și o împușcase în ceafă?

3.33 AM

Atunci când fantoma aceea înaltă – o femeie căruntă cu fustă înflorată și genunchii îndoindu-se invers, ca picioarele din spate ale

câinilor – venise legănându-se prin fereastra dormitorului ei, pe jumătate plutind, pe jumătate pășind, eterică și lipsită de greutate, ca o creatură subacvatică?

3 AM fix.

Coincidență, nu-i așa?

Ora vrăjitoarelor, obișnuia să spună mama ei, aprinzând o lumânare cu miros de iasomie. *Când demonii au puterile cele mai mari.*

Apoi închidea cu zgomot bricheta Zippo ca să-și sublinieze vorbele – clic!

În momentul acela, în refugiul Wanapani era ora 11 PM, însă Darby tot își imagina bezna punând stăpânire pe încăpere. Ceva conștient bătând în umbre, așteptând în adormire violența.

Încă nu hotărâse cum să-l atace pe Lars.

Memorase deja planul centrului pentru vizitatori. Era simplu, totuși încărcat de detalii semnificative. Un hol principal dreptunghiular cu două grupuri sanitare, robinete ruginite și o debara de materiale încuiată pe care scria NUMAI PENTRU ANGAJAȚI. O teighea din pietre unite cu mortar, pentru servit cafea, înconjurând un stand pentru cafea închis, sigilat cu grilaje de securitate încuiate. O ușă de intrare foarte vizibilă cu balamale ce scârțâiau. O fereastră largă, cu vedere spre parcare, pe jumătate blocată de un strat de zăpadă suflată de vânt de pe pervaz. Și câte o fereastră mică, triunghiulară, la fiecare toaletă, aproape de tavan, la trei metri de podeaua de gresie. Ca niște ferestre de închisoare, mai puțin gratiile. Avea să-și amintească asta, pentru că părea genul de detaliu pe care alții l-ar uita.

Afară părea cu totul altă planetă. Lumina lunii era estompată de nori. Temperatura scăzuse la -18°, conform termometrului cu mercur atârnat afară. Munți de omăt se adunau în dreptul ferestrei, continuând să se înalțe. Vântul bătea în rafale șuierătoare, parcă biciuind fereastra cu pietricele.

— Cu siguranță acum aș aprecia ceva încălzire globală, zise Ed.

Sandi întoarse o pagină.

— Încălzirea globală e o minciună.

— Spuneam doar că slavă Domnului că suntem înăuntru.

— Așa e, murmură Ashley, înclinându-și capul în direcția lui Lars, până când cineva o să fie închis într-o cutie de lemn și tăiat în două cu ferăstrăul.

Față de Rozător se întorsese lângă ușă, căutând prin raftul cu pliante. Darby nu-și dădea seama dacă auzise gluma lui Ashley. Își dorea ca el să înceteze să-și forțeze norocul. Situația nu mai putea dura așa încă opt ore. Mai devreme sau mai târziu, Ashley va călca pe o mină.

„Atunci, arme.”

La asta se va ajunge la noapte. Din câte știa Darby, zona publică de refugiu era inofensivă ca o grădiniță. În afara grilajului, standul pentru cafea nu avea decât furculițe și lingurițe de plastic. Farfurii de carton și șervețelele cafeniei. Exista o debara cu produse pentru curățenie, dar era încuiată. Nici vorbă de fiare de călcat, aprinzătoare sau cuțițe pentru friptură. Din păcate, cea mai bună opțiune de atac a ei era lama zimțată de cinci centimetri de la briceagul multifuncțional. Pipăi buzunarul blugilor, asigurându-se că era încă acolo.

Oare îl putea înjunghia pe Lars cu el? Mai important, îl putea opri măcar? Nu știa. Abia dacă putea fi considerat armă, nici vorbă să poată străpunge trunchiul unui om. Trebuia să-l surprindă pe Față de Rozător neatent, și mai ales trebuia să lovească direct în carnea moale de la gât sau în ochi. Nu era timp de ezitări. Era posibil, știa asta, dar nu era tocmai planul A.

„Cimentul crăpat de sub teighea”, își aminti ea. „Piatra desprinsă.”

Acea putea fi utilă.

Se sculă și înconjură teigheaua, prefăcându-se că umple încă un pahar. Când nimeni nu se uita, ridică piciorul drept, îl puse pe piatra instabilă și se aplecă înainte. Aplică puțină presiune, mai multă, apoi și mai multă – făcându-și de lucru cu mânerul carafei de CAFIA ca să acopere zgomotul –, până ce piatra se desprinse și căzu pe podea. Lars, Ed și Ashley nu observară. Sandi ridică scurt privirea, după care reluă cititul.

Când ochii ei fură din nou cufundați în carte, Darby culese piatra. Era puțin mai mică decât un puc de hochei, netedă și în formă de ou. Abia dacă era destul de mare ca să spargă câțiva dinți sau să poată fi aruncată cu putere. Puse piatra rece în buzunar și se întoarse pe bancă, făcând inventarul în minte.

Un cuțit de cinci centimetri.

O piatră de dimensiuni medii.

Și un singur glonț de calibrul .45.

„O să am nevoie de ajutor”, își dădu seama.

Desigur, putea încerca să-l doboare singură pe Lars. Să-l ia prin surprindere, să-l rănească, să smulgă pistolul din geaca lui și să-l țină sub amenințarea sa până dimineața, când soseau plugurile. Poate să-l lege cu propria lui bandă izolatoare. Iar dacă situația degenera, presupunea că era pregătită mental să-l ucidă. Dar să încerce asta acum, singură, ar fi fost un act iresponsabil. Trebuia să împărtășească cuiva descoperirea ei, în caz că Lars reușea s-o prindă primul și să-i ascundă discret trupul, fără ca nimeni să observe. N-o putea salva pe Jay dacă era omorâtă.

Diferența dintre un erou și o victimă?

Coordonarea.

La masă, Ashley răsfiră cărțile într-un curcubeu lucios, toate cu fața în jos, cu excepția uneia, asul de cupă.

— Și... iată-ți cartea.

Lars icni, ca un om al peșterii descoperind focul.

Ed ridică din umeri.

— Nu-i rău.

De pe bancă, Darby își evaluează potențialii aliați. Ed se apropia de șaiszeci de ani și avea burtă. Verișoara lui, Sandi, părea făcută din lemn de balsa și fixativ de păr. Măcar Ashley, așa enervant de vorbăreț, era zdravăn, musculos și rapid. Felul în care se mișca adunând cărțile, cum se învârtea în jurul scaunelor – avea grația rapidă și flexibilă a unui baschetbalist. Sau a unui magician.

Un magician *medaliat cu argint*.

— Mai fă unul, zise Lars.

— Țsta-i singurul truc autentic pe care mi-l amintesc. Orice altceva era joacă de copii. Mâneci false, pahare cu fund dublu, chestii de genul ăsta.

— Ți-ai ratat cariera, zise Ed.

— Zău? Ashley zâmbi și, pentru o fracțiune de secundă, Darby zări durere în ochii lui. Mă rog, și contabilitatea e destul de șmecheră.

Lars se târî abătut lângă ușă, dezamăgit că spectacolul se terminase.

Darby decise că următorul pas trebuie să fie Ashley. Cel puțin era suficient de puternic încât să se bată. O să-l prindă singur, probabil la toaletă, și o să-i spună despre fetiță. S-ar asigura că înțelegea gravitatea situației, că viața unui copil era în pericol, afară. Așa va avea sprijin când va alege momentul să-l atace și să-l lege pe Lars...

— Ah! Ashley bătu din palme, făcându-i pe toți să tresară. Știu cum

putem face să treacă timpul. Putem să jucăm Cercul.

Ed clipi.

— Poftim?

— Cercul.

— *Cercu!*

— Da.

— Ce naiba-i asta?

— Mătușă-mea este educatoare. Se folosește de asta ca să spargă gheața în grupurile mici. În esență, ne așezăm toți în cerc, cam așa cum suntem acum, și ne punem de acord asupra unui subiect, de pildă *animalul meu favorit* sau orice altceva. Apoi facem cu rândul, în sensul acelor de ceasornic, și răspundem. Ashley ezită, privindu-i pe fiecare în parte... De-asta se cheamă Cercul.

Tăcere.

În cele din urmă, Ed vorbește:

— Împușcă-mă, te rog.

Toată lumea era din nou neatentă, așa că Darby se întoarce la teigheaua Espresso Peak și luă un șervețel maro. Îl strecură în caiet și scrisese în grabă un mesaj cu pixul.

— Băieți, suntem toți înzăpeziți aici și mai avem de stat vreo șapte ore, încercă Ashley cu fermitate. Haideti. O să ne-apuce claustrofobia dacă nu ne deschidem și nu stăm de vorbă ceva mai mult.

Ed mormăie:

— Dar stăm de vorbă.

— Deci... Cercul...

— Eu nu joc Cercul.

— O să-ncep eu.

— Să mă ajute Dumnezeu, Ashley. Dacă mă obligi să joc Cercul, plugurile vor dezăpezi mâine-dimineată un refugiu plin de cadavre însângerate.

Darby închise pixul cu zgomot. „Să sperăm că nu.”

— Mie-mi place Cercul, răsună glasul lui Lars.

Ed oftă:

— Da, evident că *lui* îi place.

— Bun, spuse Ashley. O întrebare potrivită pentru spart gheața se referă la fobii, fricile cele mai mari. Deci... încep eu runda asta și o să vă povestesc despre cele mai mari temeri ale mele. Sună bine?

— Nu, răspunse Ed.

Lars pusese pliantul jos. Asculta.

— O să credeți că fobia mea e ciudată, începu Ashley. Nu-i o frică normală, știți voi, ca frica de ace sau de păianjeni...

Darby împături șervețelul de două ori, cu mesajul în interior. Știa că urma să facă ceva ce nu mai avea cale de întoarcere. Era momentul decisiv al serii. De acum încolo, o privire greșită sau un cuvânt nepotrivit, și în refugiul Wanapani putea să izbucnească violența.

— Așadar... am crescut în Blue Mountains, spuse Ashley. Când eram copil, obișnuiam să merg pe șine și să explorez minele vechi de cărbune blocate cu scânduri. Acolo, dealurile sunt ca un șvaiter. Iar o mină anumită nu se găsește pe nicio hartă, dar prin partea locului i se spune Chink's Drop.

Sandi se încruntă.

— OK.

— Știți, e termenul peiorativ pentru chinezi...

— Mda, mi-am imaginat.

— Presupun că un muncitor a căzut și a murit, și...

— Pricep.

— Și probabil c-a fost chinez...

— *Pricep*, Ashley.

— Scuze. Bărbatul ezită, apoi continuă: Așadar... ăăă... aveam șapte ani și eram prost ca noaptea. M-am strecurat pe sub scânduri și m-am dus singur, fără să spun nimănui, doar cu o lanternă și o bucată de frânghie. Ca un Indiana Jones în miniatură. Și, serios, la început nu mi-a fost frică. Am mers tot mai departe în tunelul care se îngusta, tot mai departe, am trecut pe lângă vagonete antice pentru minereu, peste șinele întortocheate din secolul al XVIII-lea, printr-un șir de uși înțepenite. Sunetele răsună caraghios acolo jos, totul susură și are ecou. M-am strecurat pe lângă o ușă de lemn veche, am pus mâna pe balamaua ruginită, poate pentru o secundă. Și... s-a întâmplat ceva înfiorător.

Darby observă că atenția lui Lars revenise la pliantul despre Colorado Air, așa că profită de momentul acela. Alunecă de pe banchetă și Converșii ei uzi lovireă podeaua cu o bufnitură moale.

Ashley făcu o mișcare bruscă de rețezare a aerului.

— Ușa s-a trântit. Balamalele s-au închis ca niște fălci de metal, prinzându-mi degetul și fracturându-mi trei metacarpiene. Bum! Nu m-a durut deloc la început. A fost doar șocul. Ușa avea vreo sută

treizeci de kile de stejar solid, imposibil de mișcat. Rămăsesem singur în beznă, la opt sute de metri adâncime.

Darby se îndreptă spre el.

— Două zile fără hrană și apă. Am adormit de câteva ori. Cu vise îngrozitoare. Obosit, deshidratat. N-aveam cuțit, dar mă gândeam serios să renunț la degetul mare. Îmi amintesc că-l priveam în lumina muribundă a lanternei, întrebându-mă cât de mult ar trebui să-mi răsucesc trupul cu toată greutatea pe balamale ca să... știți voi.

Ed se aplecă.

— Încă ai toate degetele.

Darby ocoli scaunul lui Ashley și-i lăsă discret șervețelul în poală. Ca puștii care-și transmit mesaje la școală.

El observă... dar își termină firesc povestea, ridicând ironic degetele mari către Ed.

— Corect-amente. S-a dovedit că nu trebuia decât să aștept. S-a întâmplat ca niște adolescenți din alt oraș să intre în Chink's Drop și să dea peste mine. Am fost salvat prin noroc pur și prostesc.

— Și... Sandi se uită la el. Fobia ta e... ce anume, să fii închis?

— Nu. Balamalele ușilor.

— Balamalele?

— *Urăsc* balamalele, zise Ashley, mimând un fior exagerat. Mă înspăimântă, înțelegeți?

— Hm.

Darby se opri la fereastră, privind fulgii care cădeau năvală pe geam, și așteptă ca Ashley să-i citească biletul. Cu coada ochiului îl văzu ridicând șervețelul și desfăcându-l sub tăblia mesei ca să-l citească pe furiș pe genunchi, fără să fie observat de Ed sau de Sandi. Cu pixul albastru, Darby scrisese: NE ÎNTÂLNIM LA TOALETĂ. TREBUIE SĂ VEZI CEVA.

Bărbatul făcu o pauză.

Apoi scoase din buzunar un pix negru, se gândi o clipă, după care mângăli un răspuns. Pe urmă se ridică în picioare și se apropie relaxat de fereastră, strecurând din trecere, printr-o mișcare naturală, șervețelul înapoi în mâna lui Darby. O făcu la fel de normal ca un hoț de buzunare.

Fata îl despături și îi citi răspunsul.

AM PRIETENĂ.

Oftă.

— Isuse.

Ashley se uită la ea.

Darby rosti muțeste: *Ai înțeles greșit.*

Mimă și el: *Ce?*

Ai... înțeles... greșit.

Acum stăteau amândoi lângă fereastră, în văzul tuturor, cu spatele la încăpere. Probabil că Lars îi privea, întrebându-se ce-și șopteau unul altuia. La fel și Ed, și Sandi...

Ashley îi atinse umărul, mimând din nou: *Ce?*

Darby simți paralizia familiară blocându-i oasele. Ca atunci când urci pe scenă și-ți uiți replica. Dacă vorbea, ei ar fi auzit. Dacă nu, risca o scenă. Întreaga lume atârna pe muchie de cuțit. Aruncă o privire peste umărul drept, spre Față de Rozător, și, așa cum se temea, el se uita la ei. Și mai observă și altceva, iar sângele îi îngheță în vene.

Lars așezase ceva alb pe raftul cu pliante. Un pahar de plastic.

Paharul *ei*.

Cei 250 de mililitri de CACAUĂ ortografiată greșit pe care în mod prostesc o luase afară. Pusese paharul în zăpadă, lângă ușile din spate ale Astro-ului, înainte de a intra în mașină și de a vorbi cu Jay. Apoi uitase de pahar, lăsându-l afară în întuneric, iar el îl găsisse. Lângă urmele ei suprapuse.

„Știe”, înțelese tânăra. Își dădu seama de ceva încă și mai rău – că, acum, pericolul tăcut viza ambele părți.

„Plănuiește să mă atace. La fel cum plănuiesc eu să-l atac pe el.”

— Prins în capcană într-o mină de cărbuni, repetă Sandi către Ed. Groaznică treabă.

— Mda, ridică Ed din umeri, eu mi-aș fi tăiat pur și simplu degetul.

— Nu cred că-i așa ușor.

— Spuneam doar. Când te așteaptă o întâlnire cu Doamna cu Coasa, ce mai înseamnă niște oscioare și tendoane?

Lars continua să-i privească tăcut, dar ceea ce o înspăimânta mai mult pe Darby era calmul adânc, nemișcat din ochii lui. Un criminal cu un strop de instinct de apărare ar fi scos deja pistolul. Lars era însă rece și nepăsător, netulburat, cu ochi mici și serbezi ce o priveau ca pe ceva cu nimic mai stringent, sau mai periculos decât un lichid vărsat pe podea, care trebuia curățat în cel mult o oră. Asta era tot.

Un alt gând negru i se strecură în minte și cumva fu sigură că era o profeție, întoarsă cu fața în sus ca una dintre cărțile murdare de tarot

ale mamei: „Omul ăsta are de gând să m-omoare în noaptea asta. Așa o să mor”.

Se uită din nou la Ashley și șopti:

— Urmează-mă. Acum.

11.09 PM

În toaleta bărbaților, îi povesti totul lui Ashley.

Duba. Cușca pentru câini. Fetița Jay din San Diego. Banda izolatoare, însângerată, amenințarea necunoscută a cartonașului galben. Chiar și părțurile. Și indiferent cât de încet șoptea, cuvintele ei păreau să răsună în interiorul toaletei, ricoșând din dale și din faianță. Era sigură că ceilalți îi auzeau.

Ashley expiră, vizibil șocat. Orbita îi erau umbrite aspru sub lumina fluorescentă, ca niște vânătași întunecate, și pentru prima dată în seara aceea păru la fel de obosit pe cât se simțea Darby. Și, tot pentru prima oară, rămase fără cuvinte.

Ea îl privea, încercând să-l citească.

— Deci?

— Deci? repetă el.

— Deci trebuie să facem ceva.

— Evident, dar ce?

— Îl oprim.

— Îl *oprim*? E cam vag. Ashley aruncă o privire în spate, spre ușa toaletei, apoi se apropie de ea. Vrei să spui să-l omorâm?

Darby nu era sigură.

— Isuse, tu te gândești să-l omorâm...

— Dacă se-ajunge la asta.

— Of, Dumnezeu. Se frecă la ochi: *Chiar acum?* Cu ce?

Darby deschise briceagul ei Swiss Army cu lama de cinci centimetri.

Ashley își înăbuși un chicotit.

— El poate avea pistol, știi?

— Știu.

— Nu te-ai gândit destul de atentă la toate...

— Am spus că *știu*. Darby arătă cartușul de .45 în palma tremurătoare: Chiar *știu* că are pistol.

Tânărul studie glonțul.

— Așadar, care-i planul tău?

— Îl oprim.

— Asta nu-i un plan.

— De-asta am vorbit cu tine. Știi ceva, Ashley? De-acum ești implicat. E 23.10 noaptea, joi, în camera de-alături este un răpitor de

copii și afară o fetiță încuiată într-o dubă împuțită, cu-asta avem de-a face. Și acum te întreb – o să m-ajutri?

Cuvintele părură să-l atingă.

— Ești... ești sigură?

— Absolut.

— Că a răpit-o Lars?

— Da. Se mai gândi puțin: Dacă ăsta-i numele lui adevărat.

Ashley își trecu o mână prin păr și făcu un pas în spate, sprijinindu-se de ușa cabinei. Cineva scrijelise pe ea PEYTON MANNING O IA-N DOS. Ashley respira adânc și apăsă, fixându-și pantofii cu privirea, ca și cum s-ar fi luptat să nu leșine.

Darby îi atinse brațul.

— Te simți bine?

— E doar astmul.

— N-ai inhalator?

— Nu. Zâmbi sfios: Eu... ăă... n-am asigurare medicală.

Fata își dădu seama că se putea să-l fi judecat greșit pe necunoscutul acela înalt și brunet. Poate că Ashley – ex-magician, guraliv, student la Institutul de Tehnologie din Salt Lake City – nu era atât de capabil pe cât crezuse ea. Apoi își aminti mișcarea impresionant de iute a mâinii când îi înapoiase biletul. Nici măcar nu simțise. Șervețelul pur și simplu se materializase între degetele ei, ca... ei bine, *prin magie*.

Asta însemna ceva, nu-i așa?

El își recăpătase răsufierea și o privea atent.

— Am nevoie de dovezi.

— Poftim?

— Dovezi. Poți dovedi ceva din toate astea?

Darby deschise galeria de imagini de pe iPhone. În spatele ei, ușa toaletei fu brusc trântită de perete. Era Lars.

Față de Rozător intră înăuntru călcând apăsă cu ghetele ude scârțâind pe dale. Dintr-odată, răpitorul se afla în aceeași încăpăre cu ei, respirând același aer. Mentea lui Darby strigă – „Suntem încolțiți aici, suntem amândoi expuși, nu e timp să ne ascundem într-o cabină” – și silueta șleampătă a lui Lars se răsuci spre ei, fața butucănoasă și lipsită de bărbie horcăind printre dinții de bebeluș...

Apoi Ashley îi prinse fața în mâini, cu palmele pe obraji ei...

— Stai...

...și-i lipi gura de a lui.

„Ce?”

Apoi Darby înțelese. După o fracțiune de secundă intră în joc, apăsându-și trupul de al lui, prinzându-și degetele după gâtul lui. Măinile lui Ashley îi masau spatele, șoldurile. Îi simțea respirația caldă în gură.

Timp de câteva secunde interminabile, Lars îi privi. Apoi îi auzi iar pașii umezi îndreptându-se spre chiuvetă. Un robinet răsucit. Un șuvoi de apă. Dozatorul de săpun apăsas o dată, de două ori. Se spăla pe mâini.

Darby și Ashley continuară, cu ochii strâns închiși. Pentru Darby nu mai fusese atât de penibil de când cu Tolo, în clasa a noua, doar mișcări de frământare, strângeri prost plasate și respirație pe jumătate reținută. Fie și el săruta al naibii de prost, fie nici nu încerca; limba lui era ca un melc mort în gura ei. După o eternitate dureroasă – „Nu te opri, nu te opri, încă ne privește” –, Darby auzi robinetul închizându-se, apoi un prosop de hârtie rupt și mototolit. O altă liniște prelungă și în final Lars părăsi toaleta.

Ușa se închise.

Darby și Ashley se desprinseră unul de altul.

— Ai un gust ușor rânced în gură, zise el.

— Scuze, azi am băut șase Red Bull.

— Pe bune...

— Uite.

Îi întinse telefonul – o poză întunecată cu Jay în cușcă, în spatele sârmelor negre. Numai degetele însângerate ale fetei se vedeau clar.

— Ai vrut dovezi? Asta-i miza. Ea e afară în dubă, la cincisprezece metri de clădirea asta, chiar aici, chiar acum.

Ashley abia dacă se uită la fotografie – avea deja dovada. Dădu din cap nervos, inspirând iar greu.

— El n-a... n-a venit aici să se spele pe mâini. Ne verifica.

— Acum ești și tu implicat.

— Bine.

— Bine?

— Bine, oftă el. Hai... s-o facem, presupun.

Darby aprobă din cap. Însă mintea îi fugi la cancerul pancreatic al mamei.

Cele douăzeci și patru de ore mizerabile de dinainte păreau o viață complet diferită, una de care, din fericire, se îndepărtase. Reamintirea

fu ca o lovitură în stomac. Încă nu avea semnal la telefon. Tot nu descifrase înțelesul mesajului criptic și stupid al lui Devon, deja vechi de câteva ore: Acum e bine...

— Darby?

Ashley o privea.

— Da. Se adună, umezindu-și buzele și clipind în lumina puternică. Trebuie să-l surprindem pe nenorocit. Și fiindcă ne suspectează că știm, nu-și va întoarce spatele la noi.

— Chiar dacă ar face-o, cuțitașul ăla al tău n-ar fi suficient.

— Să-l lovim în cap.

— Cu ce?

— Tu ce ai?

Ashley se gândi.

— Cred... cred că am un cric în mașină...

Prea vizibil, fu ea de părere. Nu se putea ascunde. Dar avea o idee mai bună. Scotoci în buzunarul blugilor și scoase piatra decorativă pe care o smulsesese din teigheaua standului pentru cafea.

— Asta ar merge mai bine.

— O piatră?

— Scoate-ți pantoful.

El ezită, apoi se sprijini de ușa cabinei și descălță pantoful stâng.

— Acum șoseta, spuse ea. Te rog.

— De ce a mea?

— Șosetele de femei sunt prea scurte.

Ashley îi întinse o șosetă albă lungă până la gleznă, caldă ca o strângere de mână și ușor îngălbenită. Tresări:

— Mi s-a stricat mașina de spălat.

Darby întinse șoseta, puse piatra înăuntru și o legă cu un nod simplu, strâns bine. O roti o dată, lovind în palmă. Arcul de cerc îi conferea pietrei o forță considerabilă; chiar și o simplă smucitură a încheieturii ar fi putut fractura o arcadă. Sau cel puțin asta era ideea.

Ashley se uită la șosetă, apoi la Darby.

— Ce-i asta?

— Se cheamă piatra din șosetă.

— Cred că... înțeleg de ce.

Fata văzuse asta la un show TV de supraviețuire.

— Piatra din șosetă, îi repetă.

— Arma aleasă de iepurele din pălărie.

Darby zâmbi, astfel încât cicatricea de deasupra sprâncenei deveni vizibilă pentru o clipă.

— Bun, zise ea cântărind arma în mână. Uite care-i ideea mea. Lui Lars îi place să stea lângă ușa de la intrare și să supravegheze ieșirea, așa-i?

— Da.

— Unul dintre noi – persoana A – trece pe lângă el și iese pe ușă, îndreptându-se spre duba lui. Acum e cu ochii pe noi, așa că o va urma afară pe persoana A. E nevoie. Ca să facă asta, ca să iasă pe ușă, întoarce spatele persoanei B.

Lovi din nou cu piatra din șosetă în palmă. Durea.

— Persoana B – care-i mai puternică decât persoana A – vine din spatele lui Lars și-l izbește în ceafă. O rotație bună e tot ce trebuie ca să-l lase lat. Dar dacă nu se-ntâmplă așa, persoana A, care are cuțitul, se întoarce și-l încolțim amândoi.

— Adică îl înconjurăm?

— Da. Îl încolțim.

— Nu-nseamnă același lucru.

— Dar înțelegi ce vreau să spun.

Era vagă în mod intenționat în această privință. Teoretic, o singură lovitură a pietrei trebuia să fie suficientă. Dacă se ajungea la luptă, tot ar fi fost doi contra unu, și acum amândoi erau înarmați. Poate că Lars era un sociopat violent, dar cum să fie pregătit pentru un atac-surpriză din două direcții?

Mai important: cât de repede putea el să scoată pistolul și să tragă?

Ashley începea să înțeleagă.

— Deci persoana B sunt eu, hm?

— Vom fi doi contra unu, folosind ușa ca loc îngust...

— Eu sunt persoana B?

Darby așeză șoseta cu piatra în mâna lui Ashley și-i strânse degetele în jurul ei, unul câte unul.

— Ești mai puternic decât mine, nu-i așa?

— Eu... eu cam speram să fii Ronda Rousey¹ sau ceva de genul.

— Nu sunt.

— Atunci presupun că eu sunt mai puternic.

— Doi contra unu, repetă ea, ca o mantra.

¹ Luptătoare americană de arte marțiale mixte și judoka (n. tr.).

— Dacă îl omorâm?

— Îl trântim la podea și-i golim buzunarele. Îi luăm pistolul. Luăm cheile de la curea. Dacă el continuă să se lupte, ne luptăm și noi. Am fost în dubă cu el. Știu cu cine avem de-a face și o *să-i tai eu însămi gâtul dacă trebuie...*

Se opri, surprinsă de ceea ce spusese.

Surprinsă și pentru că vorbea serios.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Ashley apropiindu-se. Ca să-ntelegi, Darbs, asta înseamnă condamnare pentru agresiune, dacă te-ai înșelat.

Înțelegea... și știa de asemenea că nu se înșela. Petrecuse treizeci de minute întinsă pe jos în duba umedă a lui Lars sub o pătură indiană sufocantă, ascultând creatura cu ochi inexpresivi mâncând și dând vânturi și chicotind cu o fetiță de șapte ani ținută prizonieră într-o cușcă pentru câini. Știa că, orice s-ar întâmpla, rânjetul acela scârbos îi va bântui coșmarurile: *Am făcut cald pentru tine, Jaybird*. Cât despre Ashley, înțelegea de ce tânărul avea îndoieli. Totul căzuse peste el ca într-o alunecare de teren. Totul în vreo zece minute.

În celălalt buzunar avea încă glonțul de .45. Presat pe coapsă. Asta era adevărata ei teamă: pistolul lui Lars. Cu siguranță avea să-l folosească dacă ei nu-l doborau rapid. Chiar dacă nu reușea să tragă decât un foc sau două fără să nimerască, trebuia să țină cont și de ceilalți – Ed și Sandi. Darby nu mai luase parte niciodată la o bătaie, așa că nu era sigură la ce să se aștepte, dar știa că nu era ca în filme.

— Dacă poți, adăugă ea, încearcă să ții un ochi închis.

— De ce?

— O să ne luptăm cu el afară, poate pe întuneric. Așa că-ncearcă să ții un ochi închis acum, cât ești în interior la lumină, și atunci o să ai un ochi cu care să vezi pe întuneric. Are sens?

El aprobă fără tragere de inimă.

— Și... ai spus că ai astm?

— O mică dificultate la respirație. O am din copilărie.

— În copilărie eu aveam atacuri de panică, zise Darby. Unele urâte care mă aduceau la hiperventilație și leșinam. Stăteam în poziție fetală pe podea, cu plămâni blocați, iar mama mă lua în brațe și-mi spunea: *Inspiră. Numără până la cinci. Expiră. Și funcționa întotdeauna.*

— Inspiră. Numără până la cinci. Expiră?

— Da.

— Deci, cu alte cuvinte, *respiră?* Genial.
— Ashley, încerc să te-ajut.
— Scuze, spuse și el se uită la ușă. Doar că am probleme cu treaba asta.

— L-ai văzut și tu.
— Am văzut un ciudat oarecare. Oftă. Și acum suntem pe cale să-l rupem în bătaie.

— Îmi pare rău, spuse ea atingându-i mâna. Îmi pare rău că te târăsc în așa ceva. Dar nici eu n-am avut de ales. Nu pot s-o salvez singură.

— Știu. O să te-ajut.
— Dacă nu facem nimic acum, Lars poate să sară și să ne atace primul. Fiecare secundă pierdută aici e o secundă în favoarea lui, să se hotărască ce să facă cu noi. Dacă-i mai ușor pentru tine, nu te mai gândi la viața unei fetițe ipotetice pe care de fapt nici n-ai întâlnit-o. Gândește-te la viața ta...

— Am spus c-o s-o fac, zise el și luminile reci pâlpâiră în spatele lui.
— Mulțumesc.
— Nu-mi mulțumi încă.
— Vorbesc serios, Ashley. *Mulțumesc...*
— O să te-ajut, spuse el cu un zâmbet neliniștit, dacă-mi dai numărul tău de telefon.

Darby zâmbi și ea cu toți dinții:

— Dacă pocnești zdravăn un străin cu o piatră doar pentru mine, s-ar putea să mă și mărit cu tine.

Lars îi văzu părăsind toaleta.

Se întorsese la postul lui de santinelă, la câțiva pași în dreapta ușii de la intrare, în pata oarbă naturală a holului. Încerca în van să reîmpătorească o hartă a Muntelui Hood, dar înclinase capul ca să-i urmărească pe Darby și pe Ashley, care traversau camera. Tânăra ținu capul plecat. Conversii ei gri scârțâiau, șosetele erau încă ude de zăpadă topită.

Niciun contact vizual.

Darby își dădu seama că fusese o greșeală imensă să iasă împreună din toaletă. Ed și Sandi observaseră probabil și trăgeau propriile lor concluzii. În spatele ei, Ashley se izbi zgomotos de un scaun. Subtil...

Inima ei bubuia atât de tare, încât o mira că nu auzeau și ceilalți.

Avea obraji roșii ca focul. Știa că era vizibil zguduită, dar asta era în avantajul ei, se potrivea cu scena bizară. Dacă tocmai ar fi avut o partidă de sex rapid cu un necunoscut în cea mai murdară toaletă din tot statul Colorado, ar fi fost destul de tulburată de cei zece pași de paradă a rușinii.

Ținea briceagul ascuns lângă încheietura mâinii. Metalul se simțea rece ca gheața pe pielea ei. Trebuia să fie pregătită; dacă prima lovitură a lui Ashley nu-l pune jos pe Față de Rozător, avea să-l înjunghie în gât. În față. În ochii ăia mici și șterși.

„Îi tai gâtul dacă n-am de ales.”

Se gândi la Jay care se afla în duba Chevrolet Astro, ghemuită într-o cușcă de câine, udată de propria urină, cu mâna rănită și bandajată, cu douăzeci de litri de benzină și un bidon de înălbitor Clorox plescăind alături. Se întrebă ce avea să se întâmple cu bietul copil dacă ei eșuau.

Încă era furioasă pe ea însăși pentru că ieșise din toaletă împreună cu Ashley. Fusese o prostie.

Ed observase cu siguranță. Ridică privirea înspre ei, sorbi din cafea și făcu semn din cap spre radio:

— Ați ratat.

Ashley se rățoi:

— Ce-am ratat?

— Emisiunea de urgență actualizată. E de rău. Eastbound e blocată de o semiremorcă răsturnată la poalele pantei. Sunt mai multe victime.

— Cât de departe de noi?

— La borna 99. Deci zece-doisprezece kilometri.

„Prea departe pentru mers pe jos.”

Darby oftă și privi în spate la harta statului Colorado de pe perete. Accidentul se petrecuse undeva pe lângă Coal Creek, la jumătatea distanței între punctele albastre ce marcau zonele de refugiu Wanapa (Micul Diavol) și Wanapani (Marele Diavol). Era ireal cât de perfect erau prinși în capcană – un viscol bătând dinspre vest și un camion cu optsprezece roți răsturnat la doisprezece kilometri mai jos spre est, blocându-le retragerea. Ca o ambuscadă, plănuită pas cu pas, asemenea celei pe care o puneau ei la cale. Se întrebă dacă sosirea echipajelor de salvare era estimată tot pentru dimineață sau termenul se prelungise spre după-amiază. Dacă era așa, urma un interval al naibii de lung pentru a ține un criminal sub amenințarea armei.

Ashley se întinse prin grilaj și ajustă antena radioului. Strângând din

ochi, privi în interiorul standului pentru cafea, în spațiul întunecat de sub tejghele.

— Și... voi credeți că au un radio adevărat acolo?

— Un ce?

— Un radio cu două frecvențe? Sau un telefon fix? Ar trebui să aibă. „Ușurel, Ashley.”

— Mda? mârâi Ed. Dacă au, e proprietatea statului, e-ncuiat...

Ashley arată cu degetul.

— Păzit de un lacăt de duzină. O lovitură zdravănă cu ceva greu și obloanele astea se ridică.

— Încă n-am chef de contravenții.

— Poate te mai gândești, zise Ashley. În următoarele câteva minute.

Darby știa că așa va fi. Stătea lângă fereastră, străduindu-se să pară calmă, privind siluetele întunecate ale copacilor. Fulgii continuau să cadă, unii așezându-se, alții ridicându-se, reflectând lumina de sodiu ca niște scânteii dintr-un foc de tabără. La câțiva pași în spatele ei îl auzi pe Ashley expirând printre dinții încleștați. Avea șoseta cu piatra ascunsă în mâneca dreaptă, gata să-i dea drumul în palmă și să lovească.

Conveniseră asupra unui semnal. Când Ashley era pregătit, urma să tușească o dată. Era indicația pentru ca Darby să pornească spre ușă, să treacă pe lângă Lars și să pună ambuscada în mișcare. Ca și cum ar fi declanșat o capcană pentru urși.

Singura problemă? Ashley nu era gata.

Se învărtea prin încăpere scrâșnind din dinți, inspirând guri mari de aer. Ea sperase că insuficiența lui respiratorie nu va fi o problemă. Tipic pentru norocul ei – „Am cerut ajutorul celui mai tânăr bărbat și, aparent, celui mai puternic din împrejurimi, iar el se dovedește că are astm”. Minunat! Nici măcar nu-și putea imagina ce se petrecea în mintea bietului Ashley. Cu o oră în urmă făcuse o demonstrație de răsturnare mexicană la cărți insului ăla și acum i se cerea să se strecoare prin spatele lui și să-i spargă capul.

„Trebuia s-o fac eu”, își dădu ea seama.

„Sunt prea lașă dacă sunt persoana A.”

Probabil că așa era, însă fără doar și poate Ashley era mai puternic decât ea. Așadar un motiv destul de logic pentru ca ea să fie momeala și Ashley să închidă capcana. Doar că nu avea *senzația* că era și corect.

— Hei! Lars își drese glasul. Ăăă... scuze.

Darby se întoarce cu fața la el, cu măruntaiele ca un cuib de șerpi și cu briceagul Swiss Army ascuns în mână.

La fel făcu și Ashley.

— Știe... Răpitorul de copii era încă lângă ușă și mizea ochii în alt pliant turistic. Știe cineva ce-nseamnă cuvântul ăsta?

Sandi lăasă cartea.

— Citește-l.

— Pa-ra-di-zi-ac.

— Paradiziac. Înseamnă frumos.

— Frumos. Lars aprobă mecanic. OK. Mulțumesc, Sandi.

Privirea îi reveni la pliant, însă din mers o întâlnește pe a lui Darby și pentru o fracțiune de secundă ea rămase paralizată de stupiditatea crucișă a ochilor săi.

Buzele lui mimară: *Frumos*.

Ea își feri privirea.

Trecuseră deja șaiszeci de secunde. Ashley stătea tot lângă ea, de parcă prinsese rădăcini în podea, și tânăra începu să se îngrijoreze. Nu-l putea târî iar la toaletă pentru altă discuție de încurajare; prima atrăsese deja prea mult atenția celor prezenți. Era blocată în așteptarea semnalului lui.

„Haide, Ashley.”

Speră să inhaleze niște praf și să tușească accidental, ca să aibă o scuză să se apropie de ușă și să inițieze atacul. Pe sub mână, își plimbă degetul pe lama briceagului. Era satisfăcător de ascuțit.

„Te rog, tușește.”

Îl privi cum se clătina ca un copil pe o trambulină înaltă. Mai înainte fusese calm, rapid și încrezător, iar acum arăta de parcă tocmai fusese martor la o crimă. Darby simți cum i se încleșta gâtul de nervi. Își alesese aliatul nepotrivit și acum nu mai putea da înapoi.

„Tușește. Altfel o să ne dai de gol...”

Ed observă.

— Ashley, ești dintr-odată foarte tăcut.

— Sunt... sunt în regulă.

— Uite ce-i, îmi pare rău pentru Cerc.

— Nu-i nimic.

— Vorbeam tâmpenii...

— E-n regulă. Serios.

În timp ce vorbea, Ashley își aranjă mână, asigurându-se că nu

scapă piatra în văzul tuturor.

Ed zâmbi și bătu cu două degete în tăblia mesei. O bătaie scurtă de inimă și, pentru o clipă, încăperea se scufundă în tăcere, iar Darby simți zgomotul acela până în măduva oaselor.

— Cea mai mare teamă a ta este... ai spus că balamalele ușilor. Așa e?

Ashley aprobă.

Sandi lăsă cartea jos.

— A mea sunt șerprii.

— Șerprii, hm?

— Îhî.

Ed sorbi din cafea, continuând să bată ritmic în masă.

— A mea este... mă rog, nu prea am știut cum să mă exprim, dar cred că acum aș putea.

O altă rafală urlătoare și luminile de deasupra pâlpâiră. Camera amenința să se cufunde în întuneric.

Lars stătea de pază ca o umbră.

Ashley își umezi buzele.

— Păi... atunci hai să ascultăm.

— Bine. Ed inspiră cu un aer inconfortabil. Deci... iată o mostră de înțelepciune pentru voi, puștilor, pe care am învățat-o pe propria mea piele. Vreți să știți care-i secretul ca să-ți ruinezi viața? Nu există niciodată o decizie importantă între alb și negru, ci o duzină de alegeri mărunte pe care le faci zilnic. În cazul meu sunt scuze, în cea mai mare parte. Iar scuzele sunt ca otrava. Când am fost veterinar, găseam tot felul de scuze bune, cum ar fi: „E timpul meu, îl merit”. Sau: „Nimeni nu poate să mă judece că beau; tocmai am operat un retriever auriu care a intrat într-un gard de sârmă ghimpată, îi atârna ochiul de un fir subțire”. Vedeti? Oribil! Așa te păcălești singur. Acum câțiva ani, eram acasă la Jan – cumnată-mea –, la nunta finei mele. Vin, băuturi făcute în casă. Eu am adus șampanie. Dar am adus și o sticlă de whisky Rich and Rare pentru mine și am ascuns-o în baia lor, în bazinul toaletei.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să vadă nimeni cât de mult beam.

Tăcere.

Darby își dădu seama că bărbatul încetase să mai bată ritmul pe masă.

Ashley clătină din cap înțelegător.

— Și mama s-a luptat cu problema asta.

— Dar.. Ed o înghionti pe Sandi în umăr. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru vară-mea Sandi, pentru că m-a sunat ieri la ora două și mi-a spus să-mi mișc fundul până la Denver, ca să petrecem Crăciunul în familie. Nu se acceptau niciun fel de scuze.

Sandi pufni:

— Ne era dor de tine, Eddie.

— Mda, sigur. Se îndreptă în scaun. Ca să răspund întrebării din Cerc, teama mea cea mai mare e acest Crăciun din Aurora. Mă tem că soția și fiii mei vor fi acolo la Jack mâine-seară. Dar și mai teamă îmi e că *nu vor fi*.

Mult timp nu mai vorbi nimeni.

Ashley înghiți un nod. Îi mai revenise culoarea în obraji.

— Mulțumesc, Ed.

— Pentru puțin.

— Nu cred c-a fost ușor să vorbești.

— N-a fost.

— Ești treaz de ceva timp?

— Nu, recunosc Ed. Am băut în dimineața asta.

Tăcere.

— Asta... ăăă... Ashley ezită. Asta-i nasol.

— Mie-mi spui?

Altă tăcere volatilă și luminile pâlpâiră din nou, pe când cinci oameni împărțeau oxigenul din încăperea mică, cu trei arme ascunse.

— Scuzele sunt ca otrava, repetă Ed. Să faci ceea ce e bine e greu. Să te justifici e ușor. Are sens ce spun?

— Mda, zise Ashley. Mai mult decât ai crede.

După aceea se uită intens la Darby și ridică pumnul la gură.

Tuși o dată.

Capcana se declanșă. Darby porni, simțind cum i se zbârlesc firisoarele de păr de pe brațe. Îl privi pe Lars în ochi pe drumul spre ușa de la intrare – el ridică ochii din pliant și o urmări trecând, răsucindu-și gâtul sfrijit –, apoi deschise ușa. Un val de aer înghețat. Vânt biciuitor. Fulgi nisipoși înțepându-i ochii.

Păși afară, cu umerii încordați, strângând lama între degete.

„Urmează-mă, Față de Rozător. Să terminăm odată.”

11.55 PM

Lars nu o urmă.

Ușa se închise. Darby făcu câțiva pași nesiguri afară; piciorul i se afundă în zăpada proaspătă și inima îi bubuia sub coaste. Fusese sigură că Lars avea s-o urmeze. Ar fi trebuit să se afle *chiar în spatele ei*, ca o umbră, silueta lui șleampătă ar fi trebuit să umple cadrul ușii, cu spatele spre încăpere, astfel ca Ashley să poată...

Dar nu era acolo.

Se zgribuli și privi ușa. Acum nu mai era nevoie să se ascundă; ținea briceagul Swiss Army ca pe o daltă de spart gheața, stând în lumina portocalie, în așteptarea deschiderii ușii. Însă ușa nu se deschise.

Ce nu mersese bine?

„Contactul vizual.” Contactul vizual cu Lars fusese prea lung, își dădu ea seama. Forțase nota. Și acum criminalul înarmat era încă înăuntru, cu Ashley și ceilalți, iar capcana eșuase.

„OK. Perfect.”

Acum avea de ales.

„Să mă întorc înăuntru? Sau să mă duc în continuare spre dubă?”

O altă rafală de vânt îi biciui fața cu zăpadă. Pentru o clipă nu putu ține ochii deschiși. Clipi cu furie, frecându-și ochii cu degetele. Când îi reveni vederea, lumea se întunecase. Își dădu seama că becul cu vapori de sodiu ce atârna deasupra ușii de la intrare se stinsese. Un alt semn rău de adăugat pe listă.

„Secundele contează”, își aminti sieși.

„Alege.”

Așa făcu – alese să meargă spre duba lui Lars. Va deschide ușa, va vedea ce mai face Jay și va aprinde iar plafoniera. Poate chiar și farurile. Asta i-ar da lui Lars un motiv să iasă. Iar Ashley va avea șansa să atace – dacă mai era pregătit. Dacă ambuscada putea fi reluată.

În timp ce mergea îi mai veni o idee – dacă în dubă exista un pistol? Prima ei căutare fusese grăbită și în condiții de stres. Cu siguranță Lars avea o armă la el, dar dacă mai exista una?

Da, încă un pistol ar fi schimbat jocul. Stomacul i se strânse.

Târându-se prin zăpada adâncă până la genunchi, cu tenisul drept larg în lipsa șiretului, traversă cei cincisprezece metri până la duba lui Lars. Ninsoarea se reasezase pe parbriz, întărindu-se în straturi de

gheață acolo unde se topise. Data trecută lăsase ușa din spate a Astro-ului deschisă și se bucură că o făcuse.

Ocoli spatele dubei, trecu pe lângă vulpea decolorată, pe lângă literele băscate care formau NOI TERMINĂM CE AM ÎNCEPUT, și se întrebă dacă Lars cumpărase vehiculul de la o firmă falimentară. Sau poate omorâse pe cineva pentru ea. Sau poate Față de Rozător însuși era un întreprinzător. Probabil că așa intra în case și scotocea prin dormitoarele copiilor, deschizând sertare și adulmecând perne.

Darby aruncă o privire peste umăr spre centrul pentru vizitatori Wanapani. Ușa de la intrare era tot închisă. Becul tot mort. Lângă fereastră nu se observa nicio siluetă, ceea ce era surprinzător. Se așteptase să-l zărească pe Lars urmărind-o, sau cel puțin pe Ashley. Nu-i putea vedea nici pe Ed și pe Sandi; ei erau așezați mult prea departe. În lipsa slabei străluciri chihlimbarii din spatele geamului pe jumătate îngropat de zăpadă, n-ai fi ghicit cât de populată era clădirea micuță.

„Ce se întâmplă înăuntru?”

Spera că nu se întâmpla nimic. Cel puțin deocamdată.

Îi trecu prin minte să sară în Honda și să apese claxonul – asta ar fi atras atenția. Lars ar fi ieșit cu siguranță să investigheze. Dar la fel ar fi putut să iasă Ed sau Sandi. Situația s-ar fi putut complica. Elementul-surpriză s-ar fi pierdut. S-ar fi tras cu arma. Gloanțele puteau ricoșa.

Trase de ușa din spate a Astro-ului. Era tot descuiată. Se deschise lăsând să cadă un strat de zăpadă și expunând întunericul umed din interior la care ochii ei trebuiau să se adapteze.

— Hei, șopti ea.

Tăcere.

— Jay. E-n regulă. Eu sunt.

Încă o clipă de tensiune, suficient ca Darby să se îngrijoreze... Și în cele din urmă fetița se mișcă, degetele ei apucând gratiile pentru a-și ține echilibrul. Cușca scoase un fel de zbârnâit, ca de cabluri încordate. Darby căută în buzunarul blugilor telefonul ca să aprindă lanterna, dar nu-l găsi. Pipăi celălalt buzunar. Era tot gol. Își lăsase telefonul în geantă. Pe marginea chiuvetei de porțelan din toaleta bărbaților.

„Proasto, proasto, proasto.”

În interiorul dubei simți aceleași mirosuri – păături ude, urină, transpirație veche – și mai identifică unul nou, scârbos.

— Am vomitat, șopti fetița timid.

— E... e-n regulă.

— Îmi pare rău. Mă doare burta.

„Și pe mine”, gândi Darby. Se lăsă pe spate și se uită pe după farurile înghețate ale dubei – da, ușa clădirii era tot închisă.

— Îmi pare rău, Jay. Amândouă avem o noapte urâtă. Dar o s-o scoatem la capăt. Bine?

— N-am vrut să vomit.

— Nu-i nimic.

— Eu nu vomit. Niciodată.

— Crede-mă, Jay, asta o să se schimbe când o s-ajungi la colegiu.

— Colegiul te face să vomizi?

— Cam așa ceva.

— Eu *urăsc* să vomit. Dacă așa-i colegiul, n-o să...

— În regulă, Jay, ascultă. Darby atinse cușca și degetele fetei le strânsă pe ale ei printre gratii. O să te-ajut. Și ca să te-ajut, o să am nevoie mai întâi de ajutorul tău. Bine?

— Bine.

— Vreau să încerci să-ți amintești. Omul care trage pârțuri... poți să descrii ce pistol are?

— E mic. Negru. Îl ține în buzunar.

— Bineînțeles. Întoarce capul și verifică din nou ușa clădirii – tot închisă –, apoi întrebă: Ai văzut să aibă vreun cuțit pe aici? Bâte? Macete?

— Nu știu.

— Alt pistol?

— Mai e unul.

Inima lui Darby o luă la goană.

— *Unde?*

— Nu, nu-i un pistol obișnuit...

Mintea ei derulă posibilitățile... și abia rosti sufocat:

— De ce? E mai mare?

— Trage cu cuie.

— Ca o... Darby ezită. Ca o unealtă?

Jay aprobă din cap.

— Ești... ești sigură?

Ea aprobă cu și mai multă putere.

„Un pistol pentru cuie.”

Așa cum avea vulpea din desenul de pe dubă. Darby își aminti

bandajul de pe mâna lui Jay, mica pată sângerândă din palma ei, și totul se potrivea. Pedeapsă pentru o tentativă de evadare? Sau poate ceea ce el numea *cartonaș galben* era doar un aperitiv pentru oribilul fel principal pe care Lars îl plănuia pentru ea după ce avea s-o ducă în cabana lui izolată din Munții Stâncoși.

Mâinile îi tremurau iar. Nu de teamă, ci de furie.

„Un nenorocit de pistol cu cuie. Cu așa psihopat avem de-a face.”

— Și pistolul pentru cuie e aici? Întrebă. E în dubă?

— Cred că da.

Darby se îndoia că o asemenea unealtă ar fi fost pe măsura pistolului lui Lars, totuși reprezenta un progres însemnat față de o lamă de briceag de cinci centimetri. Ea nu folosise niciodată un pistol pentru cuie, nici nu văzuse unul în afara magazinului Lowe's Hardware... dar spera să fie ușor de învățat. Cât de departe ar fi putut trimite un cui? Era greu? Zgomotos? Oare un cui în cap putea ucide sau doar mutila? Țintești și tragi, nu?

Atinse mâna dreaptă a lui Jay printre bare și constată că degetele fetei erau umede de sânge proaspăt și rece. Probabil rana din palmă i se deschisese.

„Țintești și tragi.”

Darby jură să-lucidă pe Lars în noaptea aceea. Poate când ea și Ashley reușeau să-l încolțească pe nebun și să-l transforme într-o grămadă scheunătoare... sau poate că o să continue să-l înjunghie. Poate că o să-i taie gâtul. Poate că o să-i facă plăcere.

Poate.

Se înclină pe spate și cercetă iar clădirea – tot nicio activitate. Acum începea să-și facă griji pentru Ashley, Ed și Sandi. Oare Lars chiar stătea degeaba acolo, permițându-i lui Darby să iscodească prin parcare? După ce îi găsisse paharul în zăpadă? După ce îi spionase pe ea și pe Ashley la toaletă? După ce îl privise voit în ochi în drum spre ușă?

Dumnezeule – ce naiba se petrecea?

Scenarii sângeroase i se învăteau prin minte ca niște imagini stroboscopice. Se încordă, aproape așteptându-se să audă o împușcătură. Nu se petrecu însă nimic. Doar tăcere de gheață. Doar geamătul îndepărtat al vântului. Doar Jay și ea însăși, cu picioarele tremurându-i în parcare pustie.

Pistolul pentru cuie, se hotărî.

Pistolul pentru cuie al lui Lars era noul ei obiectiv. Îl va găsi, își va

da seama cum să-l folosească, apoi va alerga înapoi în centrul pentru vizitatori, va deschide brusc ușa și, indiferent ce s-ar petrece înăuntru, va trage cu un cui drept în fețișoara cu tuleie a lui Lars. Bum! Ticălosul moare. Copilul nevinovat e salvat. Coșmarul ia sfârșit.

Ar fi trebuit să aibă succes.

Întoarse privirea spre Jay, cu dinții clănțănindu-i.

— Bun. Unde crezi că-și ține Lars pistolul pentru cuie? Aici în spate, sau în față?

— Îl păstrează celălalt într-o cutie portocalie.

— Unde?

— Era aici în spate, dar cred că l-au mutat...

Darby nu mai asculta. Vocea subțirică a lui Jay continua, dar într-o străfulgerare de panică cuvintele precedente i se lipiră în creier și reverberară: *Îl păstrează celălalt într-o cutie portocalie.*

Celălalt.

Celălalt.

Celălalt...

Alunecând, împleticindu-se înapoi afară, se lovi cu genunchii de zăpada întărită, se sprijini de lampa din spate și se uită pe lângă ea...

Ușa clădirii era acum deschisă.

Lars stătea în cadrul ușii. Lângă el, Ashley.

Celălalt.

O priveau, de la cincisprezece metri distanță, încadrați de lumina din interior. Păreau să vorbească unul cu celălalt în șoaptă, pentru ca Ed și Sandi să nu-i poată auzi. Fețele lor erau niște umbre întunecate, de necitit. Dar Lars avea brațul subțire îndoit spre buzunarul gecii, cu mâna sprijinită pe patul pistolului. Iar Ashley avea șoseta cu piatra la vedere, în mâna dreaptă.

O rotea.

Apoi o lovi de palmă.

MIEZUL NOPTII

0.01 AM

Doi contra unu.

Avusese dreptate în sensul ăsta.

Ashley era implicat în răpire. O mințise – despre cealaltă mașină, despre faptul că nu-l cunoștea pe Lars, despre tot. Îi făcuse jocul în toaletă. Îi vârâse limba în gură. Fusese atât de autentic, atât de convingător de uman și de îngrozit, încât ea crezuse totul. Îi spusese tot. Întregul ei plan, toate opțiunile ei, procesul de gândire, temerile.

Îi dăduse *totul*. Inclusiv o armă nouă.

Se întoarse spre Jay.

— Nu mi-ai spus că sunt doi.

— Credeam că știi.

— De unde să știi?

— Îmi pare rău...

— De ce n-ai spus naibii?

— Îmi pare rău.

Glasul lui Jay se frânse.

Darby își dădu seama că țipa la o fetiță de șapte ani a cărei palmă fusese de curând străpunsă cu un cui. Ce mai conta? Fusese vina lui Darby. Greșeala ei. Eroarea ei groaznică, fatală, iar acum erau doi contra unul și ele două erau aproape moarte. Sau mai rău.

Una dintre siluete porni spre ele.

Inima îi tresări.

— OK. Unde-i pistolul pentru cuie?

— Nu știu.

— În față sau în spate?

— *Nu știu*, se smiorcăi fetița.

Trebuia să-l găsească repede. Sub scaune, poate? Cutia portocalie trebuia să fie mare; dar erau atât de multe locuri în care se putea afla.

Alergă spre portiera din partea șoferului; picioarele i se afluau de parcă ar fi călcat pe nisip mișcător. Riscă o privire peste umăr; cel care avansa ajunsese la jumătatea drumului. La vreo șase metri în spate, mergând cu pași mari pe cărarea din zăpadă. Recunoscu fesul și mersul șleampăt. Era Lars. Mâna lui dreaptă ajunsese în dreptul unei raze de lumină și Darby văzu o formă masivă.

Pistolul lui de calibrul .45.

— Jay, șuieră fata. Închide ochii...

— Ce-o să se întâmple?

— Tu doar închide ochii.

Ajunse la portieră și o lovi cu ambele palme; mintea îi striga: „Găsește pistolul. Ucide-l pe ticălos. Apoi ia-i arma și ucide-l și pe șarpele ăla mincinos de Ashley...”

Smuci mânerul. Era încuiat.

Stomacul i se strânse.

Pentru că... pentru că Lars încuiase portiera la loc. Bineînțeles, el fusese ultimul acolo. Era încuiat, încuiat, încuiat.

— Tu, ah... tu i-ai cerut fratelui meu să m-omoare, se auzi glasul gălgâit al lui Lars, care se apropia. E... e adevărat?

„Sunt frați. Rahat, rahat, rahat.”

Pași scârțâind, parcă strivind coji de ouă, se apropiau de ea.

— A zis că tu... că tu i-ai cerut să-mi zboare creierii.

Vocea era înspăimântător de *aproape*. Răgușită, răsunând în aerul rece, expirând abur fierbinte.

Portiera Astro-ului era o cauză pierdută. Darby se împletici înapoi spre spatele dubei, se prinse de ușa întredeschisă ca să se echilibreze și privi în interiorul întunecat al vehiculului. La ochii lui Jay, plini de lacrimi de spaimă, reflectând lumina. La obrazii roșii iritați. La unghiile ei micuțe.

Se rugă:

— Fugi...

Pașii lui Lars se auzeau tot mai aproape.

Darby împinse briceagul Swiss Army între degetele fetei, aproape scăpându-l.

— Folosește asta, zise, atingând zimții lamei. Mișcări ca de ferăstrău, da? Să tai barele cuștii...

— Vine.

— Fă-o, Jay. Promiți?

— Promit.

— Continuă să tai. O să scapi.

— Tu ce-o să faci?

Darby făcu un pas în spate și trânti ușa, împrăștiind zăpada. Nu răspunsese la întrebarea lui Jay pentru că nu avea niciun răspuns.

„N-am nici cea mai vagă idee.”

— De ce... de ce fugi? strigă Lars.

Darby se împiedică prin zăpadă. Dacă ieșea de pe cărare, zăpada era până la brâu, iar ea parcă își făcea drum printr-o piscină, clătinându-se pas cu pas. Gâfâia. Gâtul o înțepa. Călcâiele îi ardeau.

— *Hei*. Nu vreau decât să stăm de vorbă...

După cât de clar îi auzea vocea, se afla la mai puțin de trei metri în spatele ei. O urmărea. Respirația lui pe gură se transformase într-un gâfâit constant. Gros, gutural, ca de lup. Tenisul ei drept – tot fără șiret – i se prinse în zăpadă. Îl smulse și continuă, pe jumătate desculță, cu respirația lui chinuită tot mai aproape. Știa că bărbatul reducea constant distanța. După câțiva pași avea s-o apuce de gleznă...

— Eu... eu oricum o să te prind...

Un zăngănit. Pistolul pe care îl ținea în mână.

Însă fata știa că arma era doar pentru intimidare. Dacă Lars ar fi vrut *într-adevăr* s-o împuște, ar fi făcut-o deja. Asta i-ar fi alertat pe Ed și pe Sandi, iar Ashley îi ordonase probabil fratelui său s-o alerge până la epuizare, s-o ucidă discret, prin sufocare sau rupându-i gâtul...

Fratele lui.

Fratele lui, *la dracu'*.

Darby trecu de portdrapelul gol și privi înapoi. Lars o urma ca o umbră. Își pierduse fesul. Văzu păr blond ciufulit, lăptos în lumina slabă, un început de chelie. Aburul furios al respirației lui. Încetase să mai strige la ea; acum era prea obosit. Zăpada înaltă era epuizantă. Era ca un coșmar cu încetinitorul.

„O să mă prindă”, Darby știa.

Deja obosea. Mușchii îi tremurau. Își simțea încheieturile moi.

„O să mă doboare aici, o să-și pună mâinile pe gâtul meu și o să strângă până mor sufocată.

Ajunsesese chiar în spatele ei. Îi simțea mirosul sărat al sudorii. Își pierduse capul și renunțase la ambele ei arme – piatra i-o dăduse lui Ashley și briceagul lui Jay –, iar acum nu mai avea decât un glonț în buzunar și un pantof mărimea 39 în mână. Se gândi să-l arunce în Lars, dar n-ar fi făcut decât să-l irite. L-ar fi dat la o parte fără să-și încetinească urmărirea.

Oricum nu mai avea încotro să fugă. Ashley păzea atent ușa de la intrare. Ea nu avea cheile de la mașină, deci nu era o opțiune să se blocheze în interiorul lui Blue. Nici să fugă nu putea – în toate direcțiile nu erau decât kilometri de taiga de Colorado, rece și neprimitoare.

Doar conifere, strat subțire de pământ și prăpăstii fatale ascunse de zăpadă. Cât avea să reziste înainte de a sucomba în ghearele hipotermiei?

„Nu mai pot s-alerg.”

Se gândi să se oprească, să se apere pe cât posibil, să lupte cu Lars. Slabe șanse.

— Întoarce-te, pufăi Lars în spatele ei. Hai să... să vorbim...

Trebuia să ia o decizie. Dacă s-ar fi oprit acum, ar fi câștigat câteva secunde pentru a-și trage sufletul înainte de luptă. Dar dacă ar fi continuat să fugă și el ar fi placat-o, ar fi fost epuizată și șansele i-ar fi fost și mai mici...

Sau...

Derulă rapid în minte planul centrului pentru vizitatori Wanapani. Pereți, colțuri, unghiuri moarte. Chiar dacă ușa de la intrare era încă blocată de Ashley, mai exista o cale de intrare în clădire. Ferestruicile triunghiulare de la toaile. Le văzuse în toaleta bărbaților, nu erau mai mari decât o ușiță pentru câini. Le putea observa și de aici, proiectând o rază fragilă de lumină portocalie printre țurțuri, deasupra meselor de picnic.

Geanta ei era în toaletă. Cu cheile și telefonul.

„OK. O să mă urc pe mese, o să sparg fereastra și o să intru.”

Schimbă direcția.

Lars observă.

— Unde... unde te duci?

Nu avea un plan pentru ce va face după ce va pătrunde înăuntru. Dar merse mai departe. Fiindcă, după cum spunea Sandi, înăuntru era mult mai bine decât afară. Ed și Sandi erau înăuntru, iar Ashley și Lars n-ar fi îndrăznit s-o ucidă în fața a doi martori.

„Sau ar fi îndrăznit?”

N-avea timp să se gândească la asta.

Mesele de picnic erau îngrămădite sub fereastra acoperită de gheață și Darby urcă pe ele ca pe niște trepte gigantice. Una, două, trei mese, care se clătinau sub greutatea ei. Însă reuși, apoi întinse mâinile și împinse fereastra triunghiulară. Sticlă înghețată, sclipind de la lumina din interior, cu suprafața neregulată din cauza gheții depuse. Prea groasă ca s-o spargă cu cotul. Dar rama se deschidea spre exterior, prinsă într-o balama ruginită ce părea strâmbă, așa că fata căută să-i apuce marginea cu degetele amorțite...

Lars râse.

— Ce faci acolo sus?

Un țurțur de treizeci de centimetri căzu de pe acoperiș și se sparse de masa de lângă ea. Strânse din ochi, scrâșnind din dinți, continuând să tragă cu unghiile încleștate de garnitura de cauciuc a ferestrei...

— Hei, fetițo...

„Trage... trage...”

Un alt țurțur căzu și se sfărâmă, împrôșcând-o cu așchii de gheață. Ca niște cioburi de sticlă pe obrazii ei.

— Fetițo, *vin după tine...*

Încă doi țurțuri căzură în stânga și în dreapta, explodând în urechile ei ca două focuri de armă gemene, iar masa de picnic i se clătină sub tălpi când Față de Rozător se cățără spre ea ajutându-se de coate și de genunchi ca un animal de pradă, însă Darby se concentra numai asupra balamalei ferestrei. Asupra luminii calde din spatele geamului, înnebunitor de aproape. Asupra degetelor ei încovoiate, luptându-se...

„Trage... Tragetragetrage...”

Mecanismul cedă. Fereastra se desprinsese.

O lăsă să cadă și geamul se sparse de o masă. Lars ridică o mână ca să-și apere fața de cioburi – „Oh, Doamne, e chiar în spatele meu” – și Darby nu mai avu timp. Plonjă în interior, cu capul înainte, o săritură disperată prin deschizătura mică...

Niște degete reci îi cuprinseseră glezna.

— Te-am prins...

Darby lovi din picior, eliberându-se.

0.04 AM

Căzu de la doi metri și jumătate înălțime și ateriză pe un scaun de toaletă.

Lovi cu șalele marginea vasului de porțelan. Se rostogoli și nimeri cu piciorul în suportul de hârtie, pe care-l zbură de pe perete, după care deschise larg ușa cabinei de WC. Capul i se lovi de podeaua de gresie. Văzu stele verzi.

Apa curse în toaletă.

Darby se strădui să se ridice, lovind din nou ușa cabinei, și se întoarce cu fața la fereastră. Era doar un triunghi de întuneric. Fulgii de zăpadă năvăleau înăuntru. Deschiderea era probabil prea mică pentru ca Lars s-o urmeze, dar nu putea conta pe asta. În plus, Ashley încă se afla prin preajmă.

Se îndepărtă de fereastră, trecu prin dreptunghiul alungit al ușii, pe lângă cabine, pe lângă PEYTON MANNING O IA-N DOS, pe lângă pisoarele pătate, până ce se atinse de chiuvetă cu spatele, care o durea. Altă flamă de durere. Lăsase geanta acolo. O luă și simți în interior zornăitul liniștitor al cheilor de la Honda. Și iPhone-ul.

Trei la sută baterie.

Își țin respirația și ascultă. Auzea pașii lui Lars dincolo de fereastră și respirația lui șuierătoare prin vâjăitul vântului. Bărbatul se afla într-o situație dificilă – nu voia să se suie și să riște să rămână cu fundul ciolănos blocat în cadrul ferestruicii, dar nici nu voia s-o lase nesupravegheată și să ocolească până la ușa din față. Era sinistru. Renunțase să-i mai vorbească. Doar mormăia, pufăind ca un animal.

„Mișcă-te, Darby.”

Auzea vocile din sala centrului pentru vizitatori, estompate de ușă. Probabil că Ed și Sandi o auziseră căzând. Recunosc și tonul robotic de la radio – altă actualizare DTC. Care era acum termenul pentru sosirea ajutoarelor? În zori, nu? Șase ore? Șapte?

„Nu te gândi la asta. Mișcă-te.”

Ashley era pe aproape, dar nu știa unde, și asta o îngrozea. Mai rău, acum era neînarmată. Spera ca Jay să poată tăia barele cuștii cu lama zimțată, altfel totul era pierdut. Trebuia să-i ofere fetiței timp suficient (presupunând că ea însăși putea supraviețui următoarelor câtorva minute în compania a doi ucigași) și apoi să fugă amândouă cu mașina

într-un loc sigur (presupunând că Blue ar putea răzbate prin Zăpaghedon). În total, trei presupuneri uriașe. *Improbabil* nici măcar nu se apropia ca sens.

Nu, Blue era înzăpezită. Nămeții erau acum prea mari...

„Dar camioneta lui Sandi?”

Lanțuri la roți, garda la sol ridicată – da, cu ea aveau o șansă.

Strânse cheile în pumn, lăsând vârfurile ascuțite să iasă printre degete. Cu nițel noroc, putea răni fața unui atacator sau să-i scoată un ochi. Cheia de la camera ei din Dryden Hall era chiar ascuțită, ca un cuțitaș.

Auzi mișcare afară. Îngheță, ascultând. Ceva greu se deplasa târâș, urmat de bufnitura zăpezii căzute. O masă de picnic era mutată din loc. Știa că Lars încerca, a doua oară, să urce pe grămada instabilă de mese și să intre după ea. În orice secundă, mutra fără bărbie putea să apară în fereastră, rânjind cu bucurie dementă...

„E timpul să plec.”

Darby își încălță tenisul drept, înnodându-i șiretul de două ori. Apoi își așază geanta pe umăr – cu cheile încă strânse în pumn – și intră în sala centrului pentru vizitatori Wanapani.

Ed se muncea cu antena radioului prin grilaj. Se uită de două ori confuz în direcția ei și Darby înțelese motivul. Ieșise din clădire cu douăzeci de minute în urmă, iar acum se întorcea de la toaletă. În spatele lui, Sandi ațipise pe bancă, cu picioarele strânse și cartea acoperindu-i fața.

— Ai găsit semnal? întrebă Ed.

Darby nu răspunse. Se uită în față, pe lângă Espresso Peak, la ușa principală. Acolo stătea Ashley, cu umerii lați blocându-i ieșirea. Se holba la ea. Astmaticul ezitant și nervos cu care vorbise cu aproape o oră în urmă dispăruse, ca o deghizare aruncată. Noul Ashley era calm și sigur pe el, cu ochi atenți și profunzi. O analiză din cap până în picioare – avea zăpadă pe genunchi, obraji înroșiți de ger, pielea lipicioasă din cauza sudorii, cheile mașinii strânse în pumn –, apoi privi spre masa centrală, ca și cum i-ar fi ordonat să se așeze.

Ea îi susținu privirea, scrâșnind din dinți și încercând să pară curajoasă. Sfidătoare. Ca un erou neînfricat înconjurat de forțele răului.

În schimb, aproape că începu să plângă.

Acum era sigură – avea să moară în noaptea asta.

— Hei. Ed se băgă între ei, chinuindu-se să-și amintească numele ei.

Ești... ești bine, Dara?

„Pentru numele lui Dumnezeu, mă numesc Darby.”

Înghiți în sec și șopti:

— Sunt bine.

Nu era. Simțea suspinele blocate în piept, spasme cutremurătoare luptându-se să scape. O durea spatele, acolo unde se lovise de vasul de toaletă. Voia să se repeadă și să-l apuce pe Ed de umeri, să le strige bătrânului veterinar cumsecade și verișoarei lui adormite: *Fugiți. Pentru Dumnezeu, luați-o la fugă chiar acum.* Dar încotro?

Ashley îi făcu din nou semn spre masă, mai hotărât.

Spre scaunul ei.

Darby văzu pe scaun ceva cafeniu și-și recunoscu șervețelul. Același pe care îl folosisese înainte, când crezuse că băiatul îi era aliat.

Se apropie de scaun și ridică bucata de hârtie. Continuând s-o privească, buzele lui Ashley se arcuiră. Era începutul unui rânjel mulțumit, neobservat de Ed și de Sandi.

Despături șervețelul cu degete amorțite, neîndemânatic.

DACĂ LE SPUI, ÎI OMOR PE AMÂNDOI.

Ashley veni la masă și se așază drept în fața ei. Traversase camera în tăcere și acum stătea cu ambele palme lipite de tăblia mesei. Avea mâinile mari și bătătorite.

Darby reîmpături șervețelul și-l lăsă în poală.

Radioul pârâi.

— M-am săturat de „Pescuiește”, declară Ashley cu voce tare. Ce-ați spune de ceva diferit?

Fata nu zise nimic.

— De exemplu... urmă el. Ah, de exemplu, „Război”?

Darby aruncă o privire scurtă spre Ed și Sandi... Ashley pocni din degete.

— *Hei!* Sunt aici, Darbo. Nu-ți face griji în privința regulilor. „Război” e foarte simplu. Chiar mai simplu decât „Pescuiește”. Împarți pachetul în două, uite așa, și tragem pe rând, unul după altul, și vedem cine a tras cartea cea mai mare. Cea mai mare carte le ia pe amândouă și se adaugă la partea ta de pachet. Înțelegi, pentru că fiecare război înseamnă să lupți câte o bătălie pe rând.

Zâmbi mulțumit de sine și cu o mișcare fluidă răsfirea cărțile în fața ei. Apoi le readună cu un zgomot aspru.

— La final, câștigătorul are pachetul întreg. O privi în ochi. Iar cine

pierde? Ei bine, respectivul nu rămâne cu nimic...

În spatele ei, Ed apăsă pe carafa de CAFIA ca să-și umple paharul și se auzi din nou bolborositul ca de înec. Ca niște plămâni umplându-se cu apă. Sunetul o făcu să se înfioare.

— Vești proaste, prieteni. Ed zgâlțâi grilajul de protecție. S-a terminat cafeaua.

Ochii lui Ashley se măriră de groază prefăcută.

— *Poftim?* Nu mai e cofeină?

— Mă tem că nu.

— Bun, atunci cred c-o să-ncepem să ne omorâm între noi.

Ashley amestecă pentru ultima dată cărțile. Darby își dădu seama, parcă cu încetinitorul, că pachetul acela banal de cărți de joc nu făcea parte probabil din dotările refugiului Wanapani. Standul cu pliante era încuiat, iar radioul și cafeaua stăteau în spatele unui grilaj de protecție. Ashley trebuia să fi adus cărțile cu el. Pentru că era un diavol glumeț, pasionat de jocuri și de trucuri. Luțime de mână, surprize și inducere în eroare.

Sunt un om magic, Lars, frățioare.

Indiciile fuseseră toate acolo. Doar că ea nu le văzuse.

— Ar trebui să te odihnești, îi spuse Ashley. Arăți obosită.

Își simți gâtul ca o hârtie uscată.

— Sunt bine.

— Da?

— Da.

— Cei răi n-au pace, rânji el. Nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Cât de mult ai dormit noaptea trecută?

— Destul.

— Destul, da? Ce-nseamnă asta?

— Păi... Glasul i se frânse. O oră, două...

— O, nu, asta nu-i destul.

Ashley se aplecă în față, își flexă degetele și împărți cărțile între ei. Ea se minună; degetele lui erau îngrozitor de *rapide*.

— Oamenii sunt făcuți să doarmă șase până la nouă ore pe noapte. Eu dorm zdravăn opt ore în fiecare noapte. Asta nu-i o recomandare, scumpo, e biologie. Vezi tu, dacă dormi mai puțin, funcțiile creierului sunt afectate. Adică totul: reflexele, stabilitatea emoțională, memoria. Chiar și inteligența.

— Atunci o să fim egali, zise Darby.

Ed chicoti, întorcându-se la scaunul lui.

— Bate-l măr. Te rog eu.

Însă ea nu-și atinse cărțile. Nici Ashley. Se priveau reciproc în tăcere peste masă; afară urla vântul. O rafală răbufni prin fereastra spartă de la toaleta bărbaților, zgâlțâind ușa în balamale. Temperatura în încăperea scădea, dar deocamdată nimeni nu observase.

— Din fericire pentru tine, zise Ashley, „Război” este un joc de noroc pur. Spre deosebire de realitate, înțelegi?

Darby îi studie ochii. Erau mari, verde smarald, cu puncte chihlimbarii. Căută în ei ceva recognoscibil, ceva uman la care să se raporteze – teamă, grijă, conștiință de sine –, dar nu găsi nimic.

Globii oculari sunt prinși pe niște tije, aflase ea întâmplător la o galerie de artă, în octombrie. Uitase numele artistului, însă el fusese acolo amestecat în mulțime, sorbind dintr-o bere Dos Equis și explicând binedispus că încorporase în lucrările lui fotografii autentice de la autopsii. Pentru Darby, forma nervilor oculari părusese desprinsă în mod tulburător din lumea insectelor, ca antenele unui melc de grădină. Ceva îi zbârlise atunci firișoarele de păr de pe brațe. Acum își imagina ochii mari ai lui Ashley atârând în orbitele lor, transmițând semnale electrice prin intermediul tijelor acelea în circumvoluțiunile creierului. Bărbatul era un monstru, o îngrămădire străină de nervi și de carne. Complet inuman.

Și continua s-o privească fix.

— Spre deosebire de realitate, repetă el.

Jocul de cărți stătea între ei în două pachete, ignorat. Întrebările fâlfâiau prin mintea lui Darby ca niște păsări în colivie; dorea cu disperare să le articuleze cu voce tare, dar nu putea. Nu atât timp cât Ed și Sandi erau în raza de tragere.

„De ce faci asta? De ce să răpești un copil? Ce ai de gând să faci cu ea?”

Ochii verzi de dragon continuau s-o fixeze, încărcăți de secrete. Ca niște pietre prețioase, îi scanau trupul, măsurând-o, calculând eventualități și posibilități. Erau înspăimântător de inteligenți, în același fel în care ochii lui Lars erau înspăimântător de tembeli. Dar era o inteligență rece.

Alte întrebări îi fulgerau prin minte: „Cât de rapid ești? Cât de puternic ești? Dacă îți tai fața cu cheile lui Blue, te pot orbi? În clipa

asta, dacă aş rupe-o la fugă spre uşa de la intrare, aş reuşi să ajung?”

Uşa se deschise. Un val de aer rece pătrunse înăuntru.

Ed aruncă o privire într-acolo.

— Salut, Lars.

Ashley zâmbi cu superioritate.

Prin curentul de aer deviat, Faţă de Rozător îşi ocupă poziţia la uşă, cu mâna dreaptă în buzunarul gecii, încleştată pe patul pistolului negru calibrul .45. Darby văzuse arma de acum, o surprinsese de două ori în timp ce el o urmărea. Ştia puţine despre armele de foc, însă îi recunoştea magazia, semn că putea trage mai multe gloanţe decât cele cinci-şase ale unui revolver. Abia dacă îi putea distinge conturul pe sub geaca albastră, o umflătură pe şoldul lui drept... dar numai pentru că ştia unde să privească.

Ed nu l-ar fi observat.

Iar Sandi dormea.

Darby era din nou înconjurată. Ashley la masă şi Lars postat la uşă. Fusese înconjurată în tot acest timp – ei îşi coordonasera tacit poziţiile toată seara –, cu toate că spera ca plonjarea prin fereastra toaletei să fi fost o surpriză. Cu siguranţă îi salvase viaţa, cel puţin pentru câteva...

— Dara, rosti Ed speriiind-o, nu răspunzi niciodată la întrebări, nu-i așa?

— Poftim?

— Ştii tu. Întrebarea de la Cerc. Cea mai mare teamă a ta. Îşi răsuci pe masă paharul gol. Eu am răspuns. Ashley ne-a povestit despre balamalele de la uşă. Sandi urăşte şerpii. Dar tu?

Toţi ochii se îndreptară spre ea.

Tânăra înghiţi în sec. Încă avea şerveţelul lui Ashley cu DACĂ LE SPUI, ÎI OMOR PE AMÂNDOI împăturit strâns în poală.

— Mda. Ashley îşi reţinu un zâmbet. Spune-ne. Ce te sperie, Darbs?

Cuvintele i se blocau în gât.

— Nu... nu ştiu.

— Pistoalele? propuse el.

— Nu.

— Pistoalele pentru cuie?

— Nu.

— Să fii asasinată?

— Nu.

— Serios? Să fii asasinat e destul de înfricoşător...

— Eșecul, spuse ea întrerupându-l pe Ashley și privindu-l fix în ochii verzi. Cea mai mare teamă a mea e să iau decizia greșită, să eșuez și să îngădui ca un om să fie răpit sau ucis.

Tăcere.

Pe bancă, Sandi se foi în somn.

— Asta e... Ed strânse din umeri. OK, a fost cam ciudat, dar mulțumim.

— Ea e...

Ashley începuse să spună ceva, dar se oprise. Ed nu observase, însă Darby văzuse și asta o sperie. Ce fusese pe punctul de a dezvălui?

Ea e...

Ea, adică Jay Nissen. Fetița din San Diego din duba de afară, a cărei viață atârna acum de un fir de păr.

Fusese o eroare mărunță, o fracțiune de propoziție, însă îi arăta lui Darby că-și surprinsese inamicul cu garda jos. Poate că Ashley și Lars o subestimaseră – studenta aceea la Arte de cincizeci de kilograme care le încurcase planul de răpire. Cu siguranță nu anticipaseră evadarea prin fereastra toaletei. Era mândră de asta.

Spera că-i irita.

„Nu vor să mă ucidă aici, de față cu martori.”

Pentru că atunci erau nevoiți să-i ucidă și pe Ed și pe Sandi, iar asta părea o soluție disperată. Probabil că se descurcau mai ușor cu o crimă decât cu trei. Intenționaseră s-o omoare sau s-o rănească afară, discret, dar ea le încurcase planurile: se aruncase cu capul înainte printr-o fereastră îngustă, își lovise spatele de vasul de toaletă și mai câștigase zece minute de viață.

Cele zece minute se apropiau de sfârșit.

„Inspiră”, își reaminti. „Numără până la cinci. Expiră.” Trebuia să-și mențină respirația profundă și calmă. Nu se putea pierde. Nu acum.

„Inspiră. Numără până la cinci. Expiră.”

Ashley se uită peste umărul ei la fratele lui și-i făcu un semn ușor din cap, dar autoritar. Fără îndoială el era masculul alfa. Dacă Darby trebuia să ucidă pe unul dintre ei în noaptea aceea, de el trebuia să se ocupe.

Se întrebă cât adevăr conțineau vorbele lui. Mașina îngropată în nămeți de afară nu era de fapt a lui. Oare chiar studia contabilitatea în Salt Lake City? Chiar fusese pe punctul să moară într-o mină de cărbune din Oregon, cu degetul mare strivit într-o balama ruginită?

Ashley părea îmbătat de plăcerea de a minți, de a înșela, de a purta pălării diferite prezentând diverse versiuni ale lui. Era ca un puști interpretând un număr de magie.

Acum trecuse de miezul nopții. Darby trebuia să mai reziste șase ore până dimineața, când plugurile DTC soseau să deschidă autostrada pentru evadare. Asta însemna o mulțime de intervale a câte zece minute. Cu toate astea, avea să încerce.

Nu știa ce însemnase micul semn al lui Ashley către fratele lui – deocamdată Lars rămăsese lipit de ușa de la intrare –, însă nu-i plăcuse. Cei doi frați făcuseră încă o mișcare tăcută de șah, iar ea se afla acum, din nou, în defensivă.

„Dar nu mă vor ucide atât timp cât Ed și Sandi sunt aici.”

Ridică ochii la ceasul de pe perete și pentru o clipă sumbră se gândi cât de departe era dimineața. Cât de întunecată și rece era noaptea. Cât de depășită era ea din toate punctele de vedere. Cei doi puteau să omoare pe oricine din încăperea. Poate chiar asta plănuiau. Poate că amenințarea de pe șervețel era doar un joculeț.

Ashley rânji, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

„Starea asta de impas n-o să dureze.”

— Bine atunci, zise el cu veselie. Jocul de „Război” cu Darbs pare să fie un eșec. Cine-i gata pentru o nouă rundă de Cerc?

Ed ridică din umeri.

— Sigur.

— Să trecem la treabă... Prima slujbă? Ba nu. Hai să vorbim despre filmele preferate. Ashley privi radios în jurul încăperii cu aer închis, ca un prezentator al unui show televizat. E OK dacă răspund tot eu primul?

— Dă-i drumul.

— Bine. De fapt, n-am un singur film preferat, ci mai degrabă un *gen* favorit de filme. E acceptabil pentru toată lumea?

Ed flutură mâna în semn de „cui îi pasă”.

— Filmele cu monștri, spuse Ashley și ochii îi fugiră peste masă la Darby. Nu monștri mici ca vârcolacii. Vorbesc despre cei imenși, înalți cât blocurile cu douăzeci de etaje, ca Godzilla sau Rodan. În Japonia ele se numesc filme *kaiju*. Știți genul – ceva uriaș terorizează orașul, aruncând peste tot cu machete de automobile?

Ed aprobă, fără să asculte atent. Apleca paharul de cafea, încercând să bea ultimele picături prețioase.

N-avea importanță, pentru că Ashley nu se uita decât la Darby în timp ce vorbea, în cuvinte simple și echilibrate, expunându-și dinții albi.

— Să fiu al naibii dacă nu *iubesc* filmele *kaiju*! Și... iată ce găsesc eu fascinant la ele. Eroii umani, Bryan Cranston și tipul ăla amabil, sergentul Vanilla din remake-ul *Godzilla* din 2014, de exemplu, sunt doar figuranți. Ei sunt de neînțeles pentru spectatori. Au oamenii ăia jalnici vreun efect asupra subiectului real?

Lăsă întrebarea retorică să plutească mai mult decât ar fi fost necesar.

— Nu, răspunse tot el în cele din urmă. Zero! Rolul lor în poveste este doar de a reacționa. *Godzilla*, *Mothra*, *MUTO*² sunt adevăratele staruri ale spectacolului, ei se luptă și-și aranjează treburile, iar oamenii nu pot spera să oprească măcelul. Înțelegeți ce vreau să spun?

Darby nu răspunse.

— Indiferent ce încerci, monștrii vor face ce vor ei. Ashley se aplecă în față, făcând scaunul să trosnească, și ea îi simți răsuflarea umedă în timp ce vocea îi coborî la nivelul unui croncănit răgușit. Înțelegeți? Monștrii vor lupta, vor dărâma zgârie-norii și vor zdrobi podurile, și tot ce poți tu să faci e să fugi naibii din calea lor, altfel o *să fii strivit*.

Tăcere.

Tânăra nu-și putea muta privirea. Parcă se uita la un animal turbat.

Răsuflarea lui era atotputernică. Gălbenuș de ou fiert și pâine prăjită amară, combinat cu arome de carne. În urmă cu șaiszeci de minute, limba lui fusese un melc cald în gura ei. Acum zâmbetul ștregăresc îi revenise, ca și cum și-ar fi tras de pe față o mască de Halloween pentru ca în clipa următoare să redevină vorbărețul jovial pe care îl cunoscuse la început.

— Și tu, Darbs? Ce tip de filme preferi? Horror? Cu fantome? Pornografie sado-maso?

— Comediile romantice, răspunse ea.

Lars chicoti lângă ușă, un sunet ca de șmirghel care îi aminti de o drujbă mergând în gol. Ashley schimbă o privire cu fratele lui și buzele i se curbară puțin; afară viscolul se întetea.

² MUTO – Massive Unidentified Terrestrial Organism/Organism Terestru Masiv Neidentificat, specie de monștri uriași care a apărut pentru prima dată în *Godzilla* (n. tr.).

— Va fi... va fi o noapte amuzantă.

„Poate că da”, se gândi Darby uitându-se în ochii lui.

„Însă, îți promit, n-o să-ți fac viața ușoară.”

— Totuși, spuse Ashley frecându-și ochii cu falsă somnolență, admit, aș ucide pentru o ceașcă de cafea.

— De fapt... cugetă Ed. Știți, avem ceva-n camionetă. E din aia ieftină, instant, pentru camping, pui granulele și adaugi apă fiartă. Are gust de noroi de râu, dar e cafea. E cineva interesat?

— Cafea de cowboy?

Ashley se luminează ca un prospector descoperind aur. Plănuise asta.

— Ar fi minunat.

— Sandi o urăște.

— Atunci, noroc c-a adormit.

— Da? Avem doritori? Ed își trase o pereche de mănuși negre, îndreptându-se spre ușă. Mă întorc într-o secundă.

— Nu-ți face griji. Zâmbetul lui Ashley se lărgi. Fără grabă, *amigo*.

Darby se gândi să spună ceva – „Așteaptă, oprește-te, te rog, nu părăsi încăperea” –, dar mintea îi era amorfă ca untul de arahide. Momentul trecu și, într-o clipă care îi strânse stomacul, Ed dispăru. Ușa centrului pentru vizitatori se trânti, fără să se închidă complet.

Lars o împinse – clic.

Cei doi frați se priviră unul pe celălalt, apoi pe Darby. Într-o fracțiune de secundă, presiunea din interior se modifică. Ei trei erau singuri acum. Cât timp i-ar fi luat lui Ed să meargă până la camioneta lui Sandi, să cotrobăiască prin bagaj, să-și scoată cafeaua de camping și să se întoarcă? Șaizeci de secunde, poate?

Acum... singura care o mai ținea pe Darby în viață era Sandi.

Iar ea nu era nici măcar trează. Sforăia ca o felină care torcea pe banca albastră, cu mâinile încrucișate peste burtă și cartea în echilibru precar pe față. Cea mai mică suflare putea s-o deranjeze. Pentru prima dată în noaptea aceea, Darby putu citi titlul: *Norocul diavolului*. În următoarele aproximativ șaizeci de secunde, viața lui Darby depindea de superficialitatea somnului acestei femei de vârstă mijlocie.

— Comediile romantice, șopti Ashley. Drăguț.

— Mai bine decât Godzilla.

— Bine, Darbs, m-am săturat să tot vorbesc pe ocolite, zise el cu voce joasă, controlată, supraveghind-o pe Sandi cu coada ochiului. Uite ce o să se întâmple. Am de gând să-ți fac o ofertă.

Ea ascultă, dar în minte număra secunde, ca un cronometru. „Șaizeci de secunde pentru ca Ed să meargă până la camioneta verișoarei lui și înapoi. Cincizeci de secunde deja?”

— Oferta e valabilă o singură dată, Darbs, apoi o să dispară definitiv. Fără a doua șansă. Așa că gândește-te bine, te rog, înainte de a lua o decizie...

— Ce ai de gând să faci cu fetița aia?

Tânărul își umezi buzele.

— Acum nu vorbim despre Jay.

— O s-o omori?

— Asta nu-i important.

— Pentru mine e-al *dracului* de important...

— Darby. Era mai grav acum, cu dinții lui perfecți de reclamă la Colgate și vocea într-o șoaptă reținută. Nu-i vorba despre ea. Nu-nțelegi? E vorba despre tine, despre mine și fratele meu, despre toți cei prinși la mijloc în schimbul de focuri din refugiul ăsta. E vorba despre decizia pe care o vei lua chiar acum.

„Patruzeci de secunde.”

Se gândi la Lars, care păzea ușa în spatele ei, și stomacul i se strânse de oroare. Rânjetul lui strâmb, cicatricele lucitoare care îi punctau mâinile, ochii mici și goi. Nu credea că o va putea spune cu voce tare – însă o spuse:

— El... Lars o s-o violeze?

— Ce? Ashley își dădu ochii peste cap. Îh. Vulgar! Darbs, nu m-ascuți...

— Răspunde-mi, zise ea privind pe furis la Sandi. Sau îți jur că o să încep să strig „crimă” chiar în clipa asta...

— Fă-o, spuse el lăsându-se pe spate. Să vedem ce se întâmplă.

Darby încă ținea în pumn, în poală, cheile de la Honda. Cea mai ascuțită – cheia de la camera din Dryden Hall – o prinsese între degetul mare și arătător. Dar nu putea fi sigură că se va ridica suficient de repede de la masă; Ashley va anticipa atacul și va ridica mâna să-și protejeze fața. N-ar merge. Nu era suficient de puternică, nici suficient de rapidă.

— Te provoc, șopti el. Strigă.

Ea aproape că dădu curs provocării.

Apoi Ashley privi peste umărul ei. Încuviință iarăși din cap și tânăra înțelese cu un fior de spaimă că Lars stătea acum chiar în spatele ei.

Nu-l auzise apropiindu-se, însă percepea foșnetul gecii lui de schi la doar câțiva centimetri. Ca atunci când se întâlneră prima oară. Tresări, aproape așteptându-se ca mâinile cu cicatrice s-o apuce de gât și să strângă... dar Lars îngenunche și smulse geanta de pe podea, de lângă glezna ei.

— Zdup!

O luă cu el înapoi lângă ușa. Ashley reveni cu privirea asupra ei, mușcându-și ușor buza superioară.

— Darbs, ca să fie clar, îți ofer șansa să repari toate astea. Un buton mare, roșu, de ștergere. E și ușor, pentru că n-ai nimic de făcut. Doar să-ți ții gura.

„Douăzeci de secunde.”

— O să cădem toți de acord că acest mic accident nu s-a întâmplat niciodată. Noi – fratele meu și cu mine – ne vom preface că tu n-ai intrat în duba noastră. O să ne prefacem că n-ai văzut-o pe Jaybird. O să... O să ne ștergem toți din minte ultimele câteva ore, iar când plugurile de zăpadă vor ajunge aici la ivirea zorilor, o să urcăm în mașini și o să ne vedem de drum. O soluționare pașnică pentru toată lumea.

Poc-poc. Lars deschise capsele de la portofelul ei. Cardurile de credit căzură cu zgomot pe podea. Lars pufni, privind-i permisul de conducere din statul Utah, apoi despături o bancnotă de douăzeci de dolari mototolită pe care o strecură în buzunar.

„Zece secunde.”

— Voi fi cinstit. Ashley se aplecă spre ea. Eu chiar sper că tu o să închizi ochii. Odihnește-te puțin. Ești obosită. Arăți ca dracu'. N-ai nicio șansă împotriva lui Lars și a mea. Așa că... lasă monștrii să-și facă treaba, bine?

„Cinci secunde.”

— Te rog, Darbs. O să fie mai ușor pentru toți.

În timp ce spunea asta se uită la Sandi, ca și cum amenințarea n-ar fi fost și așa destul de clară.

Darby își simți obrajii arzând.

— Nu pot.

— N-o să-i facem niciun rău lui Jay. Înclină capul. Asta e? De asta te temi? Dacă-i așa, îți promit că...

— Minți.

— Dacă o să cooperezi, nimeni nu va fi rănit în noaptea asta.

— Știu că minți.

— Fetița o să fie bine, spuse Ashley fluturând din mână. Apropo, am văzut un teanc de hârtii pe bancheta mașinii tale. Niște hârtii negre. Ce sunt?

— De ce-ți pasă?

Ochii lui deveniră duri.

— Te-ai amestecat în afacerile familiei Garver. Așa că mă amestec și eu în ale tale. Răspunde la-ntrebare.

— Sunt... doar niște hârtii.

— Pentru ce?

— Copii după pietre funerare.

— Cum adică?

— Fac... folosesc creioane pentru... ăăă... ca să fac copii după pietre de mormânt.

— De ce?

— Pentru că le colecționez.

— De ce?

— Pur și simplu.

Ura că o chestiona.

— Ești o epavă emoțională, zise Ashley. Îmi place.

Fata nu replică.

— Și ai o cicatrice deasupra sprâncenei. Se aplecă peste masă, analizând-o în lumina fluorescentă. Trebuie să fi fost... câte, treizeci de copii? Se observă doar dacă te-ncrunți. Sau dacă zâmbești.

Darby fixă podeaua.

— Din cauza asta nu prea zâmbești, Darbs?

Ar fi vrut să plângă. Își dorea să se termine totul.

— Zâmbește, șopti el. O să ai o viață mai lungă.

„A trecut mai mult de un minut.”

Unde naiba era Ed? Posibilitățile i se învârteau în cap. Poate nu găsisese cafeaua. Poate că bea ceva pe furiș. Sau poate că... poate că descoperise vreun indiciu subtil, intuiuse scenariul răpirii și acum încerca să prindă semnal pe telefon ca să contacteze poliția? Sau poate că Jay tăiasse gratiile cuștii și alergase la el. Ar fi fost un al doilea martor. Ashley și Lars n-ar mai fi avut alternativă, decât să înceapă să tragă.

Fiecare secundă părea să zboare. Ridică ochii spre ceasul cu Garfield și Ashley observă.

— E cu o oră înainte, să știi.

— Știu.

— Nu-i decât ora unu.

— Știu.

Ashley își umezi buzele, studiind ceasul, imaginea de pe el: un Garfield îndrăgostit oferindu-i flori lui Arlene.

— Cum o cheamă pe pisică? Pe cea roz.

— Arlene.

— *Arlene*. E un nume de fată drăguț. La fel și al tău.

— Și al tău, spuse Darby.

Tânărul zâmbi, bucurându-se de dialog, uitându-se iar la sprânceană fetei.

— Cum te-ai ales cu cicatricea?

— O bătaie, minți ea. La liceu.

Intrase cu bicicleta într-o ușă de garaj. Dacă ar fi fost o încăierare, ușa de garaj ar fi câștigat. Douăzeci și opt de copci și o noapte petrecută în Saint Joseph. Ceilalți copii din clasa a cincea o porecliseră *Frankengirl*.

Nu-și dădea seama dacă Ashley o crezuse.

— Trebuie să te previn, Darbs, dacă... înțelegi tu... dacă plănuiești să te bați cu noi în seara asta... O s-o faci?

— Să fac ce?

— Să te bați cu noi.

— Mă gândesc la asta.

— Mă rog, dac-o vei face, ar trebui să știi că eu am fost întotdeauna oarecum mai special.

— Sunt convinsă.

— Vezi tu, nu sunt doar norocos - sunt protejat, presupun. De consecințe. E magia mea. În final, evenimentele decurg întotdeauna așa cum vreau eu. Se apropie de ea, ca și cum ar fi împărtășit un secret. Poți să-i spui noroc, dar cred sincer că-i altceva. Feliă mea de pâine prăjită cade întotdeauna cu untul în sus, cum s-ar zice.

Fata nu se putu abține să întrebe:

— De fapt, n-ai astm, nu-i așa?

— Nu.

— Măcar înveți la Institutul de Tehnologie din Salt Lake City?

Zâmbetul i se lărgi.

— O școală inventată.

— Dar fobia de uși?
— De *balamale* de uși. Asta-i adevărată.
— Serios?
— Mda. Îmi dau fiori. Își duse mâna la inimă: Jur pe Dumnezeu. Nu pot să le ating, încerc să nu mă uit la ele. De când era să-mi pierd degetul mic în Chink's Drop, mă deranjează rău.
— Balamalele obișnuite de uși?
— Da.
— Eram sigură c-ai inventat-o și pe asta. Nu pare ceva real.
— De ce?
— Pentru că, zise Darby calm, nu credeam că ești atât de fătălău.
Se auzi o scândură scârțâind.

Ashley se uită la ea cu răceală, ca și cum fata i-ar fi sfidat presupunerile inițiale. Luminile de deasupra pâlpâiră. Apoi el oftă, înghiți un nod și când vorbi în cele din urmă, glasul îi era atent controlat:

— Joci pe viața unui copil. Să nu uiți! Noaptea asta poate avea un final fericit, dar tu îl pui în pericol.

— Nu te cred.

— Nu-i vorba de sex, zise Ashley încruntându-se cu dezgust exagerat. E vorba de bani. Dacă într-adevăr e nevoie să știi.

Sandi se foi din nou pe bancă. *Norocul diavolului* alunecă mai jos câțiva centimetri. Darby se întrebă dacă femeia dormea cu adevărat. Dacă se prefăcea? Dacă auzise întreaga conversație?

— Haide să-ți povestesc ceva.

Ashley își înăbuși un chicotit și se destinse iar. Comportamentul lui avea faze neliniștitoare; se schimba din lumină în întuneric și înapoi.

— Ar fi trebui să le fi *văzut* casa, Darbs. Arată ca vila lui Mr. Burns din *Familia Simpson*. Tăticul are o afacere cu tehnologie, ceva cu videoplayere, cu computere – depășește mintea mea de simplu muncitor. Eu sunt mai degrabă un tip pragmatic, bun la șuruburi și la piulițe. Din cauza asta am împrumutat-o noi pe Jaybird, s-o ducem în munți câteva săptămâni, ca mami și tati să se îngrijoreze serios și să înceapă să-și fluture carnetele de cecuri, iar după ce noi vom fi răsplătiți corespunzător pentru munca depusă, ne încasăm banii și o lăsăm într-o stație de autobuz dintr-un orașel amărât din Kansas. Ea n-o să pătească nimic. Va fi ca-n vacanță. La naiba, poate că o s-o învățăm să se dea pe snow-board dacă tot suntem...

— Iar minți.

Zâmbetul lui relaxat se topi din nou.

— Ți-am mai spus, Darbs. Încearcă să ții pasul. N-o să-i facem niciun rău...

— I-ați făcut *deja* rău, mârâi ea, sperând ca Sandi să fie trează sub cartea ei și să audă tot. I-ați împușcat un cui în mână. Jur pe Dumnezeu, Ashley, că, dacă o să am ocazia, o să vă fac și mai rău.

Tăcere.

La ușă, Lars puse portofelul la loc în geanta fetei.

— Așadar... Ashley făcu o pauză. I-ai văzut mâna lui Jay?

— Da.

El căzu pe gânduri câteva clipe, sugându-și buza de sus cu un plescăit ca de șopârlă.

— OK. Bine. Se înăspri, o altă schimbare bizară de dispoziție. Bine, bine. Hai să spunem c-a fost o lecție, da? Dacă interesul meu e s-o țin pe Jaybird în viață – speriată, însă în viață –, iar ieri-dimineață m-am săturat de bocetele ei și i-am tras un cui în palmă... ei bine, Darbo, imaginează-ți ce i-aș face cuiva pe care *n-am* interesul să-l țin în viață. Imaginează-ți ce-aș face refugiului ăștia. Ce le-aș face lui Ed și lui Sandi. Te-aș pune să privești. Și totul ar fi din vina ta, pentru că te-ai simțit prea superioară moral ca să ne faci jocul. Așa că ți-o cer din nou, Darby. Și te și avertizez – gândește-te bine la ce urmează să spui, pentru că, dacă e ceva greșit, îți *garant*ez că, n-o să fii singura care moare în noaptea asta.

Fata îl privi fix, temându-se să clipească.

— De asemenea, adăugă Ashley, îți curge sânge din nas.

Darby își atinse nasul...

El sări, o prinse de păr și o izbi cu fața de tăblia mesei. Darby văzu stele verzi. Simți o durere amețitoare. Cartilajul nasului pocni scurt și tânăra ricoșă în spate, aproape căzând de pe scaun, și-și acoperi fața cu palmele.

De cealaltă parte a camerei, Sandi se trezi brusc. Cartea căzu cu zgomot pe podea.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, zise Ashley uitându-se la Darby. Suntem în regulă.

Tânăra înclină din cap, strângându-și nasul. Sângele i se scurgea pe încheieturi, roșu intens. Ochii o înțepau, luptându-se cu lacrimile.

„Nu plânge.”

— Oh, draga mea, nasul...

— Sunt bine.

Simțea în gură gustul metalic al sângelui. Picături mari aterizau pe masă. Degetele i se lipiseră.

— Ce s-a întâmplat?

— Alitudinea, răspunse Ashley rece. Presiunea scăzută a aerului. Te ia prin surprindere. Pe la Elk Pass, mie-mi sângera nasul ca un robinet...

Sandi îl ignoră.

— Vrei un șervețel?

Darby scutură vehement din cap, apăsându-și nările. Sângele i se scurgea pe gât în înghițituri cleioase. Îi căzuseră picături și în poală.

„Of, Isuse, nu plânge.”

Sandi traversă încăperea, fluturându-și poșeta. Apucă de pe tețgheaua cu cafele o mână de șervețele maronii și le puse în poala lui Darby. Îi atinse umărul:

— Ești sigură? E... sângerează rău.

Tânăra își simți fața înțepenită, ca și cum pielea i-ar fi fost strânsă pe craniu. Căldură puternică în obraji. Ochii împăienjeniți de lacrimi, răsufierea șuierând printre dinți. Ashley o privea calm de dincolo de masă, cu mâinile strânse în poală.

„Nu plânge, Darby, altfel o să-i omoare pe toți cei de-aici.”

— Sunt bine, icni ea. E doar altitudinea...

— Prima mea sângereare a fost la două mii cinci sute de metri, chicoti iar Ashley. Mi-am tăiat mâna într-un tub de neon și mi-a curs sânge vreo două zile...

— Mai *taci!* se răsti Darby.

El încremeni, surprins de ferocitatea neașteptată a fetei. Putea fi un câștig pentru ea, un scurt moment în care prada surprinde prădătorul cu garda jos, însă tânăra știa deja că fusese o greșeală imensă.

Pentru că Sandi observase.

— Eu...

Femeia ezită, cu palmele ridicate. Privi de la unul la altul; hanoracul galben îi foșnea la fiecare mișcare.

— Stați așa. Ce se-ntâmplă aici?

Tăcere.

Ashley își mușcă buza gânditor, apoi îi făcu semn lui Lars.

„Nu, nu, nu...”

Lars își caută pistolul în buzunar. Dar ușa de la intrare se deschise brusc lângă el, lovind peretele și sperându-l...

— Am găsit cafeaua în cele din urmă.

Ed intră, cu cizmele plescăind și împrăștiind fulgi, și aruncă pe masă, între ei, o pungă de cafea măcinată Colombian Roast, prinsă cu o clemă.

— Rețeta e două lingurițe la fiecare două sute patruzeci de mililitri de apă fiartă... aoleu, rahat, ăla-i sânge!

— Alitudinea, gâfâi Darby.

— La naiba! Ed o măsură de sus până jos. Chiar te-a afectat. Menține apăsarea pe nas și apleacă-te în față, nu pe spate.

Darby înclină capul spre înainte.

— Așa. Înclinarea în față produce un cheag. Dacă te lași pe spate, sângele se scurge pe gât și-ți umple stomacul cu sânge. Își scutură zăpada de pe umeri. Și folosește șervețelele alea. Sunt gratis.

— Mulțumesc.

Când Ed trecu pe lângă ele, Darby îi aruncă o privire lui Sandi, provocând un scurt contact vizual timid. Sandi devenise suspicioasă și ochii ei larg deschiși treceau de la un frate la celălalt. Conturul pistolului ascuns al lui Lars era total umbrit în lumina proiectată de sus.

Darby ridică un deget la buze: *Ssst!*

Sandi aprobă o singură dată din cap.

În același timp, Ashley îi făcuse probabil un semn cu mâna lui Lars. Darby se întoarse și nu-i prinse decât finalul, dar păruse un gest disperat cu tăișul palmei în dreptul gâtului: *Oprește-te, oprește-te, oprește-te!* Asta era: încăperea fusese la o fracțiune de secundă de o explozie de violență. Probabil Ed habar n-avea că salvase viețile tuturor când dăduse buzna înăuntru cu punga de cafea instant exact în acel moment.

Acum, fostul veterinar își strecură mâna prin grilajul de protecție și luă apă fierbinte.

— Nu-i chiar fiartă, dar e destul de fierbinte pentru un ceai. Ar trebui să fie bună și pentru o cafea proastă.

— Mană cerească, zise Ashley. Dulce, dulce cofeină.

— Da, exact asta-i ideea.

— Ești eroul meu, Ed.

Bărbatul încuviință din cap; în mod evident, răbdarea lui față de

vorbăria lui Ashley ajunsese la limită.

— Mă bucur s-aud asta.

Sandi se dădu înapoi și se așază pe bancheta din colț, de unde putea supraveghea întreaga încăpere. Darby o urmări cum ridică de pe jos cartea, dar o puse în poală. Cealaltă mână o strecură ușor în poșetă, în spatele literelor brodate ale Psalmului 135.1. Poate că apucase un spray cu piper.

„Te rog, Sandi, nu spune nimic.”

Refugiul Wanapani era un butoi cu pulbere. Ar fi fost de ajuns o singură scânteie, fiindcă încăperea era încărcată de tensiune. Cu grijă, fără să fie văzută, Darby desfăcu în poală, sub tăblia mesei, șervețelul cu DACĂ LE SPUI, ÎI OMOR PE AMĂNDOI, și, sprijinindu-l pe coapsă, scrisese alt mesaj. Ascunse pixul și împături șervețelul din nou, lăsând o amprentă cu sânge.

— Cine mai vrea cafea? întrebă Ed.

— Eu, răspunse Lars.

Sandi înclină din cap, dar nu vorbi.

— Și eu, zise Darby ridicându-se, apăsându-și nasul care o dureau și strecurându-i biletul lui Ashley, apoi se întoarse cu fața la Ed. Fără zahăr, fără lapte. Și fă-o tare, te rog. Noaptea asta o să fie a dracului de lungă.

În spatele ei îl auzi pe Ashley desfăcând lacom șervețelul.

Acum îi citea mesajul.

1.02 AM

AI CÂȘTIGAT. NU SUFLU O VORBĂ.

Ashley zâmbi plin de el – Darby nici nu știa câtă dreptate avea.

Fata de la UC Boulder reprezenta o complicație neașteptată, dar el o descifrase deja. Mai văzuse fete de genul ei, deși niciodată în carne și oase. Darby Elizabeth Thorne era o eroină autentică. Făcea parte dintre martorii întâmplării surprinși de camerele de supraveghere ale benzinăriilor Shell în timp ce smulg pistolul atacatorului sau îl ajută pe vânzătorul rănit. Era genul care se aruncă sub roțile trenului ca să salveze un necunoscut. Să-i protejeze pe ceilalți, să facă *ceea ce-i corect*, era instinctiv pentru ea, fie că-și dădea seama, fie că nu.

Contrar credinței populare, asta nu reprezenta un atu.

Era o slăbiciune, pentru că te făcea previzibil. Controlabil. Și cu siguranță – după o conversație de numai treizeci de minute, o jumătate de rundă de Cerc și un joc de cărți refuzat – Ashley o stăpânea deja.

Spargerea nasului ei? Fusesse doar o rundă câștigată pentru distracție.

Îl surprinsese cât de mult îi plăcuse s-o vadă pe Darby luptându-se cu lacrimile în fața lui Ed și a lui Sandi, cu nasul ca un robinet picurând roșu. Era ceva măreț, ceva ce nu putea identifica precis. Ea era umilită, suferea în public, ca în filmele lui porno favorite. Îi plăceau cele în care fata purta în secret chiloței cu vibrator, pe stradă sau la restaurant, încercând să n-o arate. Încercând să se abțină.

Ajuta și faptul că Darby era, incontestabil, drăguță, într-un fel sălbatic. Avea o anume ferocitate, o latură vicioasă potrivită cu părul ei roșu aprins. Ea habar n-avea cât putea fi de dură, dacă era împinsă la limită. I-ar fi plăcut s-o împingă până acolo. I-ar fi plăcut s-o ia cu el în Rathdrum, s-o ducă la balastieră și s-o învețe să tragă cu SKS-ul unchiului său. Să fixeze pe umărul ei mic patul de lemn al armeei sovietice, să-i ghideze în jurul trăgaciului degetele cu unghii vopsite, să-i adulmece transpirația nervoasă în timp ce ea alinia cătarea din fier.

Păcat că trebuia s-o ucidă în noaptea asta.

Nu voia s-o facă.

De fapt, Ashley Garver nu mai omorâse pe nimeni până atunci, așa că ar fi fost o premieră absolută. Situația cea mai similară la care se

putea gândi nu fusese o ucidere premeditată, și nu se petrecuse prin acțiune directă, ci prin non-acțiune.

Era copil când se întâmplase.

Fusese cu un an sau doi înainte să riște să-și piardă degetul mare în Chink's Drop, pe când avusese cinci, poate șase ani. Părinții lui obișnuiau să-i lase pe el și pe Lars (doar un țânc) pe timpul verii la unchiul Kenny, care trăia în preriile din Idaho. Își spunea Fat Kenny (*Hei, hei, hei!*), iar Ashley abia acum înțelegea că era o aluzie la Fat Albert³. Era un bărbat vesel care găfâia când urca scările, fuma țigări cu aromă de cuișoare și avea întotdeauna o glumă la îndemână.

Ce-i spui unei femei cu un ochi vânăt?

„Ar fi trebuit s-asculți.”

Ce-i spui unei femei cu ambii ochi vineți?

Nimic. I-ai spus deja de două ori.

În fiecare an, Ashley se întorcea la școală înarmat cu un arsenal de bancuri criminale. Răspândindu-le, devenea cel mai popular puști din școală în luna septembrie. Prin octombrie, conducerea școlii ținuse deja o ședință de urgență pe tema toleranței.

Însă mai era ceva la unchiul Kenny, mai mult decât glumele la care râdeai până te durea burta. Avea o stație de alimentare cu motorină pe un drum cu o singură bandă, la sud de Boise, cunoscută doar de camionagii. Ashley obișnuia să se cațere în meri împreună cu Lars și să privească monștrii pe optsprezece roți venind și plecând. Uneori parcau pe terenul lui Kenny, tăind brazde noroioase în iarba îngălbenită; soseau seara târziu și plecau dimineața devreme. Arareori intrau în casa unchiului Kenny – se duceau în adăpostul de furtună.

Acesta semăna cu un buncăr antiatomic, având o singură ușă blindată ce răsărea dintre buruieni la douăzeci de metri depărtare de spălătorie. Ușa ca o trapă de submarin era întotdeauna închisă cu lacăt, *întotdeauna*. Până într-o dimineață când, sub o ceață umedă, Ashley descoperise că nu mai era închisă.

Așa că intrase înăuntru.

Ashley își amintea puține detalii despre camera întunecată de la capătul scării lungi și putrezite. Își amintea doar mirosurile – un aer

³ *Fat Albert and the Cosby Kids*, serial TV de animație creat, produs și găzduit de comediantul american Bill Cosby, care și-a împrumutat vocea unui număr de personaje, inclusiv Fat Albert (n. tr.).

stătit, umed și dulceag, în același timp scârbos și straniu de atrăgător. De atunci nu mai simțise niciun iz asemănător. Cement rece sub picioare. Cabluri electrice pe jos; becuri mari fixate pe treptede. Forme neclare pândind în întuneric.

Tocmai pleca, urcând din nou treptele, când auzise o voce de femeie strigându-l: *Hei!*

Se întorsese, aproape împiedicându-se, pe jumătate pe scară, pe jumătate încă jos, fâlfâind din brațe, întrebându-se dacă nu cumva i se păruse, când, în cele din urmă, vocea de femeie se auzise din nou.

Hei, tu. Băiete.

Fusese un șoc; nu înțelesese cum putuse să-l vadă femeia din adăpost. Acolo era întuneric beznă. Abia după ce crescuse, Ashley înțelesese că pupilele ei se adaptaseră la întuneric, dar nu și ale lui. Ca în șmecheria lui Darby de a ține un ochi închis.

Ești un băiat drăguț, nu-i așa?

Pe trepte, el se speriasse și-și acoperise urechile.

Nu. Nu te teme. Tu nu ești ca ei. Vocea fantomatică coborâse, ca și cum ar fi divulgat un secret: *Ai putea... hei, ai putea să mă ajuți cu ceva?*

Îi fusese frică să răspundă.

Poți să-mi aduci un pahar cu apă?

Nu era sigur.

Te rog?

În cele din urmă cedase și alergase în sus pe scările putrede, alergase până la ferma unchiului și umpluse un pahar albastru de la chiuveta din bucătărie. Apa de la robinet avea un gust metalic. Când ieșise, unchiul Kenny stătea lângă ușa deschisă a pivniței, cu mâinile în șoldurile grase.

Micul Ashley înghețase și vărsase puțină apă.

Însă unchiul Kenny nu fusese furios. Nu, el niciodată nu se înfuria. Fusese numai zâmbete vesele, arătându-și dinții galbeni ca de cal și smulgând paharul dintre degetele înțepenite ale lui Ashley: *Mulțumesc, puștiule. Lasă, că i-o duc eu. Auzi, nu vrei să-ți iei frățiorul până la benzinărie și să vă luați două tortille cu pui, din partea casei?*

Tortillele fuseseră aspre ca șmirghelul, uscate la infraroșii. Pe Lars nu-l deranjase, dar Ashley n-o putuse termina pe a lui.

În același an, peste o lună sau două, Ashley se întorsese la unchiul Kenny în weekendul de Ziua Eroilor, și găsisese aceeași ușă larg deschisă,

cu un ventilator pornit care sufla aerul dinăuntru. De data asta, când coborâse treptele, becurile erau aprinse și luminau un buncăr gol, cu pereții de ciment umezi de la condens. Pe podea erau urme de zgârieturi. Miros acru de înălbitor. Femeia dispăruse.

Dispăruse de mult.

Chiar și la vârsta aceea, Ashley știuse că ar fi trebuit să vorbească despre asta cu unchiul lui, sau mai bine să le spună părinților pentru ca ei să cheme poliția. Și fusese foarte aproape s-o facă, examinând informația tot weekendul ca pe o armă încărcată. Dar în seara aceea de sâmbătă Fat Kenny făcuse macaroane cu brânză și ardei iute, cu bucăți întregi de bacon în ele, și spusese o glumă atât de nostimă, încât Ashley pufnise în râs, scuișând o gură întreagă de mâncare pe jumătate mestecată.

Hei, Ashley. Cum știi că un negrotei a umblat la computerul tău?

Cum?

A dispărut computerul.

În cele din urmă, îi plăcea prea mult de Fat Kenny. Era prea distractiv. Și era cu adevărat cumsecade cu micul Lars, care avea patru ani – îl lăsa să-i ducă uneltele în atelier, îl învăța să împuște ciori cu un pistol cu bile. Așa că, trăgând linie, indiferent ce ar fi făcut camionagiii cu femeia din buncăr, nu avea nicio importanță pentru Ashley. El stocase episodul într-un colț întunecat al minții.

Asta fusese cu șaptesprezece ani în urmă.

Acum, în refugiul Wanapani din Colorado, într-o noapte rece de 23 decembrie, rolurile acelea fuseseră redistribuite, ca într-un show TV clasic ce revine cu actori noi. Ashley însuși era noul Fat Kenny, care se lupta să apere un secret periculos. Iar Darby era martorul accidental.

Istoria nu se repeta chiar exact, dar, la naiba, semăna cu siguranță.

Ed întinse mâna prin grilaj, testând dozatorul de apă fierbinte, apoi desfăcu două pungi cu cafea instant.

— Am un French Roast tare și unul mai slab.

— Oricare e bun, zise Sandi.

— Tare, te rog, spuse Ashley. Cât de tare se poate.

Nu avea de fapt o preferință; îi plăcea doar cum suna *cafeea tare*. Papilele gustative îi erau mai mult sau mai puțin moarte, așa că pentru el toată cafeaua avea același gust. Dar ce dracu', dacă exista o noapte potrivită pentru cafele negre tăciune, asta era. Înghesui șervețelul lui Darby în buzunarul pantalonilor, observând că era pătat cu sângele ei.

Își dădu seama că o pierduse din vedere.

Scană rapid încâperea. Ed stătea lângă standul de cafea încuiat, Sandi era așezată ca o albină galbenă și grasă, Lars păzea ușa de la intrare și... da, Darby dispăruse. Se evaporase. Profitase de neatentia lui.

Însă era în regulă. Nicio grijă. Ashley Garver avea să acționeze în consecință.

Toaleta?

Toaleta.

Îi făcu semn din cap fratelui său.

Darby știa că nu dispunea decât de câteva secunde.

Fără să încetinească pasul, închise după ea ușa toaletei bărbaților; trecând pe lângă chiuvetele murdare, geamăna ei o urmă din oglinzi. Cicatricea vizibilă, ca o seceră albă. Reflexia unor ochi bântuiți.

Da, refugiul Wanapani era o oală sub presiune. Aproape că declanșase moartea lui Ed și a lui Sandi. Trebuia să *iasă*. Trebuia să mute bătălia, s-o deplaseze altundeva. Undeva fără risc de daune colaterale.

„O să fug”, decise. „O să fug pe autostradă. Din răspuțeri, cât de repede pot. N-o să mă opresc decât când o să am semnal și o să sun la 911. Sau o să mor înghețată.”

Își verifică din nou telefonul. Bateria ajunsese la două procente.

Ridică ochii spre fereastra goală: o frântură triunghiulară de cer nocturn și vârfuri de copaci. Se afla la aproape doi metri și jumătate de podea. Intrarea fusese simplă, mulțumită mormanului de mese de afară, dar ieșirea avea să fie mult mai dificilă. Chiar ridicată pe vârfurile picioarelor, nu putea ajunge la rama ferestrei. Avea nevoie de ditamai saltul ca s-o apuce cu degetele. Trebuia să-și ia elan și să profite de fiecare centimetru.

Se retrase pe lângă cabinele verzi, pe lângă PEYTON MANNING O IAN DOS, până la ușa, cu spatele sprijinit de perete, cu toaleta dreptunghiulară întinsă în fața ei ca o pistă de alergare lungă de șase metri. Linoleum neted sub tălpi, alunecos de la umezeală. Își curbă spatele, luă poziția de start și strânse pumnii.

Inspiră adânc, simțind izul amărui de amoniac. Expiră pe jumătate.

„Start.”

O luă la fugă.

Oglinzi, pisoare, uși de cabine, toate treceau în viteză pe lângă ea. Îi șuiera aerul pe la urechi. N-avea timp să se gândească. N-avea timp să se teamă. Își transformă palmele în lame, picioarele în pistoane, și făcu o săritură de kamikaze spre mica deschizătură...

În aer, se gândi: „O să doară...”

O duru. Se izbi de perete cu genunchii, își învineți bărbia, aerul îi ieși din plămâni, dar (*este!*) prinse rama ferestrei cu două degete disperate. Înfiptse unghiile în lemnul vechi și ud. Propti tenișii uzi pe perete. Apoi se arcui din nou, se fixă în coate și-și împinse trupul în sus, gâfâind printre dinții încleștați, ca într-o tracțiune la bară drăcească, trase și trase și *trase*...

Auzi pe cineva răsufând pe gură. Afară.

„Nu. Nu, nu, nu, te rog, nu-i adevărat...”

Dar era adevărat. Chiar afară, de cealaltă parte a peretelui. Fluieratul ușor pe care-l cunoștea mult prea bine, șuieratul umed. Lars, Față de Rozător, ocolise clădirea și acum o aștepta afară. Supraveghind fereastra cu pistolul în mână, gata să-i tragă un glonț în cap în clipa în care se cățara și-și expunea fața.

Și acum ce era de făcut?

Atârna pe degetele dureroase, cu picioarele la un metru de podea, dorind cu disperare să fi auzit doar șuieratul vântului. Însă știa că nu se înșelase. Știa că Ashley îl trimisese pe micul Lars cel ascultător să-i taie calea de evadare. Ceea ce însemna că inamicul mult mai șiret și mai periculos rămăsese nesupravegheat.

Apoi auzi ușa toaletei închizându-se.

„E în același loc cu...”

O pungă de plastic acoperi fața lui Darby din spate. Țipă, dar strigătul îi rămase blocat în gură.

1.09 AM

Jay Nissen tăie ultima gratie a cuștii.

Le retezase una câte una cu ajutorul cuțitașului zimțat, așa cum o învățase tânăra cu părul roșu. Ca un ferăstrău în miniatură. Mâna stângă îi pulsa și o înțepa, așa că îi luase mult timp. De două ori scăpase briceagul și trebuise să bâjbâie după el în întuneric. O dată se temuse că alunecase în afara cuștii și-l pierduse pentru totdeauna. Dar îl regăsise.

Și acum?

Cu un brânci, grilajul căzu și zdrăngăni pe podeaua dubei.

Era prima dată că ușa cuștii se deschidea de când o luaseră. Nu știa câte zile trecuseră de atunci. Nu le numărase. Întrucât trecuse mai mult de o noapte fără să-și fi luat doza, o cuprinsese amețeala și de atunci urmase un ritm bolnăvicios, cu câte patru ore de somn. Soarele fusese când sus, când jos, răsărise și apusese văzut prin diferite ferestre. Mirosuri de ketchup, sos picant și sudoare stătută condensate pe geamuri. Foșnetul ambalajelor de Jack in the Box. Vocile lor murmurând, glumele lui Ashley la care își pocnea genunchii cu palma, șuierul asfaltului, ticăitul insistent al semnalizatorului dubei. Să fi fost deja o săptămână? Oare ce făceau părinții ei?

Controlerul consolei de jocuri Wii U fusese pus la încărcat când ei pătrunseseră în casă.

Tocmai băgase firul cenușiu în portul Nintendo, când în ușa de la intrare se auzise o singură lovitură, puternic și sec. Ca lovitura unei mingi de tenis. Alergase la ușă, o deschisese câțiva centimetri – avea un lăncișor de siguranță din alamă – și atunci îl văzuse pentru prima dată pe cel pe care acum îl cunoștea sub numele Lars. Pe atunci nu avea guturai. Zâmbise prostește și-i spusese că era de la Fox Roofing Service și că tatăl ei, „domnul Pete”, îi dăduse voie să între în casă.

Jay refuzase.

Lars o mai rugase de câteva ori, în diferite feluri. Părea să creadă că „domnul Pete” era la băcănie, ceea ce nu era adevărat (tatăl ei sunase de la birou să-i spună că babysittera avea gripă și că lăsase niște resturi de friptură în frigider). Încă de atunci Jay avusese impresia că Lars nu era precum ceilalți adulți pe care îi știa. Bănuia că la vârsta ei era deja mai inteligentă decât va fi el vreodată.

Lars insistase mai puțin politicos. Se sprijinise de ușă, iar respirația lui mirosea ca frunzele putrede.

Jay închisese ușa.

Când se întorsese, cel numit Ashley stătea la masa ovală din bucătărie. Ghetele lui lăsaseră urme de noroi pe parchet. Se uita liniștit la ea, mestecând un pumn de chipsuri de banane din bolul ceramic. Ea tot nu înțelegea cum intrase în casă – pe o fereastră, poate? Prin garaj?

Alergase spre living. Nu mai ajunsese acolo.

În clipa de față, Jamie Nissen – sau Jay, cum i se spusese încă din clasa întâi – se târî afară din cușcă în patru labe, peste păturile aspre și prosoapele sub care salvatoarea ei se ascunsese în urmă cu două ore. Sârmele metalice se îndoiră și zornăiră în jurul ei; spera ca Ashley sau Lars să nu fie prin apropiere să le audă. Ajunse la ușa dubei și se așteptă să fie încuiată. Lars fusese întotdeauna atent să încuie ușile dubei, chiar și când...

Degetele însângerate apăsă mânănerul.

Ușa se deschise.

Jay înlemni acolo, pe coate și pe genunchi, privind afară în beznă. Mii de fulgi viscolți. Un val rece de aer nocturn. O parcare acoperită de alb neted, netulburat, sclipind de cristale. Era bizar de emoționant. Nu văzuse în viața ei atâta zăpadă.

„Și acum ce fac?”

— Și acum ce facem, Darbs?

Nu putea nici să respire, nici să vadă. Plasticul i se întindea strâns peste față, lipindu-i-se de dinți. Simțea degete tari în jurul gâtului, răsucind punga, închizând calea aerului. O cuprinse o panică alunecoasă, ca și cum ar fi fost îngropată de vie.

— Șșș, șșș.

Se zbătu, dar Ashley era prea puternic. Îi ținea brațele răsucite la spate ca într-o priză de lupte. Ambii ei omoplați erau forțați și mâinile se aflau departe în spate, înțepenite și inutile. De parcă s-ar fi luptat cu o cămașă de forță. Lovi cu picioarele, încercând să folosească peretele toaletei ca punct de sprijin, însă nu găsi decât spațiu gol. Coloana vertebrală îi trosni.

— Nu te zbate, șopti el. E-n regulă.

Presiunea creștea în pieptul ei. Plămâni ardeau, umflați și apăsați de coaste. Își simți ultima suflare – o jumătate de icnet care-i rămăsese

în gât atunci când punga îi coborâse peste cap – adiindu-i pe față, cețoasă și umedă. Un gust metalic i se scurse în gură. Nasul îi sângera din nou.

Se luptă iarăși, contorsionându-se, smucindu-se. Picioarele loveau în gol. Făcu degetele gheare și zgârie; găsi șnurul cu chei în geaca lui. Cheile zornăiră. Dar nu era niciun pistol, nicio armă pe care s-o apuce. Pierdea energie. Ultima zbatere fusese mai slabă decât prima.

„Asta e”, își dădu seama. „O să mor aici.”

Aici, într-o toaletă amărâtă de lângă Drumul Statal 7. Lângă cabinetele spălate cu dezinfectant, oglinzile crăpate, ușile jupuite și cu graffiti. Aici, acum, cu gustul ca de Lysol încă în gură.

— Șșș. Ashley mișcă din cap ca și cum ar fi verificat ceva peste umărul ei. Aproape s-a terminat. Lasă-te...

Fata țipă în tăcere în interiorul pungii. Plasticul se contractă și plămâni ei inhalară – o înghițitură –, dar nu găsiră decât presiune negativă, aspirând câțiva centimetri de aer refolosit.

— Știu că doare. Știu. Îmi pare rău.

Punga se strânse și mai mult, răsucită în sensul acelor de ceasornic, și acum putu să vadă fereastra. Cu un ochi încețoșat de plastic și lacrimi, Darby văzu triumghiul mic, la doi metri și jumătate distanță de podea, pudrat de fulgi de zăpadă. Atât de aproape. Atât de agonizant de aproape. Cumva, și-ar fi dorit să fie mai departe, de cealaltă parte a încăperii, intangibilă și în afara oricărei speranțe. Însă nu, era *chiar acolo*, aproape că putea să se întindă și să-l atingă dacă ar fi avut mâinile libere.

Se zbatu pentru a treia oară, dar slab și necoordonat. De data asta, Ashley abia dacă trebui s-o rețină. Fata știa că era pentru ultima dată; nu mai avea puteri pentru a patra rundă. Era pe ducă. Ed și Sandi se găseau în aceeași clădire, de cealaltă parte a unui perete, la trei metri depărtare, neștiutori, în timp ce ea se sufoca de moarte în mâinile unui ucigaș. Simți timpul dilatându-se. O stare de odihnă adâncă și confortabilă se așternu peste ea, ca o pătură groasă de lână.

Ura că se simțea atât de bine.

— Odihnește-te acum. Ashley o sărută pe creștetul capului și plasticul foșni. Ai încercat din răspuțeri, Darbs. Acum odihnește-te.

Glasul lui revoltător suna acum foarte îndepărtat. Parcă în altă cameră. Vorbind cu altcineva. Sufocând de moarte altă fată. Durerea din plămâni se atenua deja. Toate senzațiile acelea îngrozitoare se

întâmplau altcuiva, nu lui Darby Thorne.

Mintea ei rățăcea, deconectată, în derivă, făcând inventarul tuturor lucrurilor neterminate în timpul vieții. Pictura – capodoperă, incompletă. Împrumutul la Stafford, neachitat. Parola de Gmail, blocată pentru totdeauna. Contul bancar cu 291 de dolari. Camera de cămin. Peretele cu copii de pe pietre funerare. Mama în Spitalul Utah Valley, trezindu-se după operație, doar ca să afle că fiica ei fusese ucisă într-un refugiu la sute de kilometri distanță de...

„Nu.”

Se luptă cu senzația aceea.

„Nu, nu, nu...”

Se agăță de asta, de Maya Thorne în vârstă de 49 de ani, care zăcea la terapie intensivă. Pentru că dacă Darby murea chiar acum, aici, în toaleta asta, n-avea să mai ajungă niciodată să-și ceară iertare pentru toate vorbele pe care i le spusese mamei de Ziua Recunoștinței. Totul avea să devină istorie de neschimbat. Fiecare cuvânt urât.

Și dintr-odată frica dispăru. Simți gustul a ceva mult mai util decât frica – furia. Clocotea. Era absolut *al dracu' de furioasă* pentru cât de nedreaptă era situația, pentru ce avea de gând Ashley să-i facă ei și familiei ei, furie împotriva beznei care o învăluia. Și încă ceva...

„Dacă eu mor aici, nimeni n-o va mai salva pe Jay.”

— ...Darbs?

Își arcui spatele și comandă plămânilor oboșiți o ultimă sarcină – să se deschidă și să inhaleze cât de puternic posibil. Să sugă plasticul în gura ei deschisă, astfel încât să se contracte între dinți ca un balon de gumă de mestecat, doar un centimetru...

Mușcă.

Nu suficient de tare. Plasticul îi alunecă din gură.

— Cancer pancreatic? șuierară buzele lui Ashley în urechea ei, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mama ta... ai spus că are cancer pancreatic, așa-i?

Încercă din nou. Supte puternic plasticul cu plămâni arzând.

Mușcă din nou.

Nimic.

— Nu-i amuzant? Strânsoarea lui puternică, vocea putredă. Erai atât de sigură c-o să-ți îngropi mama, dar se pare că va fi invers, târfă proastă, pentru că *ea o să te îngroape pe tine...*

Darby mușcă din nou și plasticul se sfâșie.

O răsuflare de aer rece ca gheața se strecură înăuntru. Alunecă pe gâtul ei într-o grabă presurizată, ca și cum ar fi inhalat printr-un pai.

Ashley se întrerupse și, pentru o fracțiune de secundă de confuzie, strânsoarea lui slăbi și tenișii lui Darby atinseră podeaua. O jumătate de secundă era tot ce avea nevoie. Se sprijini pe picioare, se împinse în dale și își azvârli trupul în spate peste al lui.

El se împiedică, dezechilibrat.

Fata continuă să dea înapoi și să-l împingă...

Tânărul găfâi:

— Stai, stai așa...

Darby îl împinse cu spatele într-o chiuvetă. Vertebre contra faianță. Robinetul porni. El icni și-i eliberă brațele din strânsoare. În sfârșit avea mâinile libere. Apucă punga umedă și și-o smulse de pe cap, inspirând cu sete. Un strigăt inversat, năclăit de sânge, mucus și lacrimi.

Văzu din nou culori. Simți aerul pe obraji. Oxigen în sânge. Căzu departe de agresor, cu genunchii moi, sprijinindu-se cu palma de podea. Dale reci, pătate de sângele ei.

În spatele fetei, Ashley scoase ceva din buzunar.

Ridică brațul...

...Și ținti spre ceafa lui Darby cu piatra legată în șosetă, arcuind-o ca pe un bici, pregătindu-se să-i sfărâme capul ca pe porțelan... Însă fata deja se târâse înainte, îndepărtându-se.

Îi atinse razant părul.

Ashley se întinse după ea, dezechilibrat de gest; piatra izbi peretele în stânga și ciobi ceramica. Se lovi la genunchi și se uită cum Darby se îndepărtează și fuge în lungul toaletei, spre fereastra triunghiulară, cu punga de plastic fluturând în spate. „N-o să reușească”, își spuse. Dar într-o clipă ea sărise spre rama ferestrei, se prinse cu degetele și-și aruncă trupul prin deschizătura mică, ca o gimnastă. Picioarele sus, apoi afară.

Pur și simplu.

Dispăru.

Ashley Garver rămase singur în toaletă. Se ridică ezitant în picioare, aproape alunecând pe punga de plastic pătată de sânge.

Nu contează, își dădu seama, netezindu-și părul pe spate cu palma. Îl postase pe Lars afară, la peretele din spatele clădirii, lângă stiva de

mese de picnic, exact pentru o asemenea eventualitate. Fratele lui, înarmat cu pistolul Beretta Cougar de toată încrederea, era soluția de rezervă. Darby evadase din abatorul toaletei, da, însă făcând asta practic căzuse în brațele lui Lars, iar acum era prea slăbită ca să mai riposteze eficient...

Ușa se deschise în spatele lui. Se întoarse, așteptându-se să vadă mutra buimacă a lui Ed, venit să inspecteze gălăgia, și avea deja o poveste pregătită – *Am alunecat pe podeaua udă, cred că m-am lovit la cap* –, numai că în cadrul ușii nu era Ed.

Era Lars.

Ashley lovi cu piciorul punga de plastic.

— *Nu se poate...*

— Părea că... ăăă... aveai nevoie de ajutor...

— Da. Aveam nevoie de tine acolo.

— Ah...

— Acolo afară. Ashley arată furios cu degetul. *Afară*, nu înăuntru.

Ochii lui Lars se măriră, mișcându-se de la fratele lui la fereastra goală. Înțelese ce făcuse, ce îngăduise să se întâmple, iar fața i se strâmbă și se înroși de lacrimi.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău, n-am vrut să...

Ashley îl sărută pe buze.

— Concentrează-te, frățioare. Îl bătu cu palma pe obraz. Parcarea. Într-acolo fugе ea acum.

Spera că mai putea și el să fugă. Spatele îl dorea acolo unde roșcata îl împinsese în chiuveta de porțelan. În timp ce își aduna puterile, mai remarcă ceva. Buzunarul din dreapta al gecii îi era brusc mai ușor.

Șnurul dispăruse.

— Și... târfa ne-a luat cheile.

Darby se rostogoli pe mesele îngrămădite și ateriză prost. Scăpă cheile lui Ashley în zăpadă, dar le recuperează și se ridică în picioare.

Șnurul roșu i se agățase de degetul mare în timpul luptei. Într-adevăr, avusese o baftă chioară. Când îl împinsese pe bărbat în chiuvetă și se eliberase, încărcătura zornăitoare a cheilor o urmăse. Acum erau la ea, nu la el.

Îi zdrăngăniră în palmă. Cinci chei disparate și una neagră, ca de contact. Le băgă pe toate în buzunar, în timp ce schița un plan nou.

„Ce-i mai bine decât să alergi după ajutor?”

Să furi duba răpitorilor și să *pleci* în căutarea ajutorului.

„Cu tot cu Jay.”

Un risc disperat. Era încă în stare de șoc, avea degetele lipicioase de sudoare și respira sacadat. Gânduri panicate îi galopau prin minte. Nu era sigură că Astro-ul lor putea merge mai departe prin Zăpaghedon decât ar fi putut Blue, dar cu siguranță avea să încerce. O să apese pe accelerație, o să suprasolicite vehiculul cu tracțiune integrală, o să încerce orice. Nu avea alte opțiuni. Dacă rămânea la Wanapani, Ashley și Lars ar fi ucis-o.

Înconjură clădirea, înaintând cu greu prin troiene, și aerul nopții îi înțepă gâtul. Lăsă în urmă, în stânga, Copiii de Coșmar pe jumătate îngropați. Forme incomplete de bronz în beznă, victimele mușcăturilor unui pitbull încremenite în timpul jocului. Portdrapelul gol, clătinându-se sub o rafală de vânt tăios.

În față, parcare. Mașinile. Duba lor.

Încă cincisprezece metri...

Ușa de la intrarea centrului pentru vizitatori scârțâi în spatele ei. Un dreptunghi de lumină și fata proiectă pe zăpadă o umbră tremurată. O pereche de pași scârțâi în urmărirea ei. Ușa se închise și umbra dispăru.

— Nu, se auzi vocea lui Ashley, parcă dojenind un câine. N-o-mpușca.

Fata alunecă și-și zgârie un genunchi în gheața neregulată. Continuă să alerge. Pașii urmăritori erau acum în dreptul ei, unul spre dreapta, celălalt luând-o spre stânga. Ca niște lupi înconjurându-și prada. Îi recunoscă după respirație – gâfâitul congestionat al lui Lars în stânga, răsuflarea controlată a lui Ashley în dreapta. Continuă să fugă și se concentrează asupra mașinii. Cheile îi zăngăneau în mână.

— Lars! *N-o-mpușca*.

— Încearcă să ne fure duba...

— Vrei un cartonaș galben?

Darby alunecă din nou, dar se reechilibrează. Geanta îi ricoșă pe genunchi. Mai avea doar zece pași până la vehiculul răpitorilor. Putea să vadă vulpea desenată pe lateral, tot mai aproape, ținând pistolul pentru cuie portocalii...

— N-o s-ajungă nicăieri. Zăpada e prea mare...

— Dacă ajunge?

— Ba nu.

— Și *dac-ajunge*, Ashley?

Tânăra patină și ajunsese la portiera șoferului cu inima bubuindu-i în piept. Curăță cu palma zăpada de pe mâner și băjbâi după chei, însă era prea întuneric s-o identifice pe cea de la Chevy. Cel puțin trei păreau suficient de groase ca să fie de mașină. O încercă pe prima. Nu se potrivea. O încercă pe a doua. Se potrivea, dar nu se răsucea...

— Descuie portiera...

Era la a treia cheie, pe care o împingea în broasca înghețată, când observă ceva în stânga. Un detaliu minor, însă îngrozitor de nepotrivit.

Ușa din spate a Astro-ului.

Ar fi trebuit să fie închisă... dar atârna întredeschisă, geamul ei reflectând o seceră din lumina becului și marginea de sus adunând o streășină de fulgi. Darby n-o lăsase deschisă. Nu putea să fi fost nici Lars, nici Ashley. Rămânea... Jay?

Lars găfâi.

— S-a... s-a oprit.

— Văd.

— De ce s-a oprit?

În timp ce ambele perechi de pași se apropiau, Ashley înțelese.

— Oh, *la dracu'*.

1.23 AM

Din unghiul ei, Darby nu putea să vadă prea bine.

Dar știa ce vedea Ashley: cușca lui Jay tăiată grosolan din interior, ușa din spate a dubei deschisă și o parte a urmelor mici în zăpadă dispărând în noapte.

Se holbă cu gura căscată de șoc, apoi reveni cu ochii spre Darby:

— Dacă-ncearcă să fugă, împușc-o.

Fata se răsuci, dar Lars ocolise deja duba și apărură lângă ea, ținând pistolul în dreptul taliei, ațintindu-i abdomenul.

Respirația i se opri. Era din nou înconjurată.

— Nu... nu cred așa ceva.

Ashley se plimba, scărpinându-se în cap, iar Darby observă că avea o chelie aproape la fel de avansată ca a fratelui său mai mic. Doar că își lăsase părul mai lung, ca s-o acopere.

Nu se putea împiedica să nu simtă o satisfacție amară. Îi convenea situația. Cu toată îngâmfarea lui Ashley și spectacolul din noaptea asta, ea tot reușise să le strice planul. Micuța Jaybird scăpase.

Ashley izbi laterala Astro-ului, zgâriind metalul.

— Nu pot să cred, *la dracu'!*

Lars se retrase puțin.

Însă Darby nu mai rezista. Avea prea multă adrenalină în sânge. Cu două minute în urmă, bărbatul o asfixia cu o pungă de plastic și ea nu-și pierduse furia aceea, încă deborda de energie.

— Auzi, Ashley, n-oi fi eu specialistă în răpiri, dar nu cumva funcționează numai dacă-i un copil înăuntru?

El se întoarse s-o înfrunte.

Darby strânse din umeri.

— Doar o părere de amator.

— Tu... Lars înălță pistolul. Ar trebui să-ncetezi...

— Iar tu ar trebui să folosești dracului bomboane mentolate. Reveni cu ochii la Ashley și cuvintele îi curseră tremurătoare și neîncetat ca un șnur de mătase. Ești atât de sigur de micul tău discurs? Oamenii neajutorați care pur și simplu permit monștrilor mari și înspăimântători să facă ce vor? Pentru că eu cred că tocmai am *influențat* scenariul, ticălosule...

Individul se repezi la ea.

Fata tresări – „Oh, Doamne, asta e, sunt moartă” – și Ashley ridică din mers șoseta cu piatra, rotind-o ca să-i spargă capul, însă în ultimul moment făcu un pas pe lângă ea și o azvârli.

Darby deschise ochii.

Țintise un stâlp de iluminat. De la șaiszeci de metri depărtare. După câteva clipe de zbor, piatra izbi drept în țintă, ricoșând din metal cu un dangăt melodios. Se auzi de două ori.

Cei mai mulți jucători profesioniști de fotbal american n-ar fi putut face asta.

Lars șopti:

— Magie.

Sunt un om magic, Lars, frățioare.

Darby înțelese că se jucaseră cu ea toată seara. O manipulaseră. Prefăcându-se că nu se cunosc, lucrând asupra tuturor, aruncând minciuni flagrante și mici indicii stupide, studiindu-i reacțiile. Ca un șoarece în labirintul lor.

Poți să tai o fată în două?

Pot. Dar câștigi medalia de aur numai dacă ea supraviețuiește.

Încăperea plină de râsete nervoase răsună din nou în mintea ei, ca o microfonie. Migrena revenise.

Ashley își șterse saliva de la gură și se întoarse spre Darby; răsuflarea lui aburea în aerul de munte.

— Încă n-ai înțeles, Darbs. În regulă. O să-nțelegi.

„Ce să-nțeleg?”

Simți un fior de greață. Puseul de adrenalină, lipsa nebunească de teamă – toate se risipeau, se stingeau ca un zumzet slab. Ca două beri, amuzante cât timp durează, dar al căror efect dispare până la desert.

Lars se uită în interiorul dubei.

— De cât timp a ieșit?

Ashley se plimba din nou, gândind.

Tăcerea o făcea pe Darby să se simtă incomod. Ca orice actor bun, Ashley era greu de descifrat, telegrafiindu-și violența doar atunci când intenționa. Fratele lui mai mic continua s-o țină ascultător sub amenințarea armei, cu grijă ca țeava să nu-i atingă deloc spatele. Cu grijă, ca ea să nu poată apuca arma.

Lars întrebă din nou:

— De cât timp a ieșit?

Din nou, Ashley nu răspunse. Se opri cu mâinile sprijinite în șold,

studiind urmele lăsate de Jay în zăpadă. Duceau spre nord. Se îndepărtau de refugiu. Mergeau spre terenul mai ridicat, dincolo de intrare, către rampă. Spre Drumul Statal 7.

Cuvintele răsunau în mintea tinerei. *Încă n-ai înțeles, Darbs.*

O să-nțelegi.

Pe baza cantității de zăpadă acumulate pe ușa din spate a dubei, fata estimează că Jay fugise cam cu douăzeci de minute în urmă. Cel puțin înainte de atacul din toaletă. Urmele i se estompau deja, acoperite de fulgii deși.

— Ce-i aia? întrebă Lars.

Ashley îngenunche și luă de jos ceva ca o piele de șarpe neagră. Însă Darby o recunoscuse – banda izolatoare cu care răpitorii astupaseră gura lui Jay. O aruncase acolo când fugise.

Jay evitase cu înțelepciune centrul pentru vizitatori, pentru că știa că Ashley și Lars erau înăuntru. Așa că se îndreptase spre autostradă, sperând probabil să facă semn unui trecător și să cheme poliția... doar că biata fetiță n-avea idee unde se afla. Nu știa că erau la mare distanță de periferia orașelului Gypsum, de *orice* cât de cât însemnat, la peste două mii șapte sute de metri deasupra nivelului mării. Nu știa că se aflau la zece kilometri de vârful muntelui și la șaisprezece kilometri distanță de centrala electrică; vremea aceasta sumbră și sfâșiată de vânturi putea foarte bine să aparțină Antarcticii.

Jay era un copil bogat din San Diego, un loc cu palmieri, sandale și ierni cu temperaturi de 15 grade.

Darby scotoci prin mintea care îi pulsa acum ca și cum ar fi fost mahmură – ce purta Jay când era în cușcă? O haină subțire. Tricoul roșu cu Poké Ball. Pantaloni subțiri. N-avea mânuși. N-avea niciun fel de protecție împotriva frigului.

În cele din urmă, într-o străfulgerare de oroare, *înțelese*.

La fel ca Lars.

— O să moară-nghețată...

— O luăm pe urmele ei, zise Ashley.

— Dar poate fi la peste un kilometru distanță...

— O strigăm.

— N-o s-asculte de vocile noastre.

— Ai dreptate. Ashley făcu semn spre Darby. Dar o să asculte de vocea ei.

Acum ambii frați o priveau.

Pentru o clipă, vântul se opri și parcarea rămase tăcută. Numai fulgii de nea cădeau ușor în jurul lor. Darby înțelegea acum de ce Ashley n-o omorâse deja.

— Deci asta-i treaba. Bărbatul ridică din umeri. Presupun că acum suntem în aceeași echipă, nu? Niciunul dintre noi nu vrea o Jay statuie de gheață cu degete vineții.

Glume. Pentru el totul era o glumă.

Darby nu spuse nimic.

Ashley scoase din buzunar o lanternă, luminând urmele fetei cu raza unui led alb-albăstrui. Fulgii sclipeau ca niște scânteii. Apoi ținti fața ei cu fasciculul, o strălucire care-i umezi ochii.

— Haide, strig-o.

Darby își privi picioarele și simți cum acidul din stomac i se ridică în gât. O strângere de inimă râncedă, grețoasă, bolborosind de gânduri teribile. „Nu trebuia să-i fi dat briceagul. Dacă prin intervenția mea am înrăutățit situația? Dacă Jay moare din cauza mea?”

Pistolul lui Lars o înghionti în spate, un gest dur care însemna *mergi*. Dacă ar fi fost pregătită, ar fi putut să se rotească, să întindă mâna spre pistol și poate – poate – să i-l ia. Dar momentul potrivit trecuse.

— Numele ei e Jamie, spuse Lars, dar strig-o Jay.

— Hai. Ia-o pe urmele ei și-ncepe să zbieri. Ashley îndreptă fasciculul de lumină spre urme, apoi o privi cu ochi întunecați. Vrei așa de mult să-i salvezi viața? Ei bine, Darbs, asta-i șansa ta.

Urmele fetei duceau spre rampa de acces, spre marginile cu gheață murdară ale Drumului Statal 7, înainte de a vira în sus către pădure, pe o pantă stâncoasă troienită și brazi aproape frânți sub greutatea zăpezii. La fiecare pas, Darby se temea că va ajunge la capătul urmelor și vor găsi un trup micuț prăbușit, într-un tricou roșu cu Poké Ball. Se întâmplă însă ceva și mai rău – urmele pașilor lui Jay dispăreau pur și simplu, șterse de viscol.

Darby își făcu mâinile pâlnie și strigă din nou:

— Jay!

Trecuseră deja treizeci de minute. Răgușise.

Aici sus, singurul reper pentru navigație era umbra mohorâtă a Vârfului Melanie, spre est. Pe măsură ce urca, terenul devenea tot mai abrupt. Bolovani ieșeau din nămeți, suprafețe de granit sclipeau de

firișoare de gheață. Copacii se legăneau aproape smulși din rădăcini, cu crengile aplecate. Crenguțe uscate trosneau sub picioarele lor, ca niște oscioare rupându-se în zăpadă.

— Jay Nissen! Darby mișcă raza de lumină, aruncând umbre neregulate. Dacă m-auzi, vino spre vocea mea.

Niciun răspuns. Doar trosnetele rigide ale copacilor.

— Ești în siguranță, adăugă ea. Ashley și Lars nu sunt aici.

Ura să mintă.

Dar singura șansă de supraviețuire a bieteii fetei era s-o înduplece să se întoarcă. Posibila moarte în mâinile fraților Garver era preferabilă unei morți sigure în viscol, la temperaturi sub zero grade, nu? Avea sens, însă tot se disprețuia pentru că mințea. Era umilitor. Parcă ar fi fost dezbrăcată. Se simțea ca animalul de companie al lui Ashley, vorbind supusă în locul lui, cu nările încă lipite de sânge închegat de când o lovise cu capul de masă.

Frații o urmau, dar de la distanță, la zece pași în stânga și în dreapta. Învăluți în întuneric în timp ce ea purta unica sursă de lumină – lanterna cu leduri a lui Ashley. Totul făcea parte din planul lui. Jay n-ar fi avut curaj să se arate dacă îi vedea pe răpitori pândind în spatele lui Darby și amenințând-o cu arma. Cel puțin, asta fusese ideea.

Deocamdată nu funcționase.

Jamie Nissen. Fiica dispărută a unei familii bogate din San Diego cu un pom de Crăciun tronând peste o grămadă de cadouri nedesfăcute. Acum ea se găsea undeva în Munții Stâncoși, cu degetele învinețite și degerate, organele cedându-i, îngropată de o rafală de zăpadă, cu lacrimile înghețându-i pe obraji și lipindu-i pleoapele. Poate că trecuseră deja peste cadavrul ei micuț, cu cinci minute în urmă, fără să observe.

Hipotermia e un mod pașnic de a muri, își aminti Darby că citise undeva. Se părea că disconfortul frigului trecea repede, înlocuit de o amorțeală calduță. Te stingea, alunecând într-un somn calm, indiferent la distrugerile îngrozitoare cauzate extremităților tale. Degete țepene, bășici de carne ulcerosă închise la culoare care se necrozau și trebuiau amputate – dar în mintea ta erai departe, înfășurat într-o pătură comodă. Darby spera să fie adevărat. Speră ca Jay să nu sufere.

Strigă din nou în beznă.

Tot niciun răspuns.

În stânga, îl auzi pe Lars șoptind:

— Cât mai continuăm?

În dreapta:

— Atât cât e nevoie.

Știa că Ashley nu era prost – făcea și el aceleași socoteli în minte. Treizeci de minute de mers după urmele pe jumătate îngropate, plus douăzeci de minute avans (cel puțin), însemnau că șansele lui Jay de a supraviețui în pădurea înghețată erau slabe și se înrăutățeau cu fiecare secundă.

Cu inima strânsă, Darby își evaluează opțiunile în bătaia armiei. Să se lupte? Ar fi fost împușcată. Să fugă? Ar fi fost împușcată în spate. Se gândi să se întoarcă și să bage lanterna în ochii pistolarului ca să-l orbească, dar trecuse mai bine de o jumătate de oră și pupilele îi erau deja adaptate. Asta era problema numărul unu. Și chiar dacă *ar fi reușit* să-i orbească pentru câteva secunde, terenul acoperit de zăpadă era prea accidentat pentru o evadare rapidă – ceea ce reprezenta problema numărul doi.

Lars se agită în stânga ei.

— Dac-am omorât-o pe Jay?

Din dreapta:

— N-am omorât-o.

— Dar dacă?

— Nu, frățioare.

Pauză.

— Dar poate c-a făcut-o *ea*.

Darby simți vorbele ca pe un pumnal răsucindu-i-se în măruntaie; era dureros câtă dreptate avea Ashley. Era într-adevăr logic, într-un mod diabolic. Dacă ea n-ar fi intervenit, Jay ar fi fost în continuare închisă în cușca pentru câini din duba lor, captivă, dar măcar vie. Degete reci îi înconjurară pântecul și, încet, foarte încet, începură să strângă. „De ce a trebuit să mă implic? De ce n-am așteptat dimineața, ca să chem poliția?”

Încercă să se concentreze asupra propriei supraviețuiri, a rezolvării problemei numărul unu (lumina) și a problemei numărul doi (terenul), însă nu reuși.

Și-ar fi dorit să poată da timpul înapoi în noaptea aceasta oribilă și să-și anuleze deciziile. Pe toate. Fiecare alegere pe care o făcuse, încă de când privise întâia oară prin fereastra înghețată și zărise mâna lui

Jay apucând zăbrelele cuștii. Ar fi dorit să se fi mulțumit pur și simplu să facă pe detectivul și să adune informații. Să fi așteptat în liniște până dimineața, să-și fi păstrat avantajul și poate după sosirea plugurilor, după ce refugiații și-ar fi continuat călătoria, ar fi putut să urmărească discret duba lui Ashley și a lui Lars cu Honda ei. De la patru sute de metri depărtare, cu o mână pe volan și telefonul în cealaltă, ar fi dat poliției din Colorado detalii pentru organizarea arestării. Ar fi putut s-o salveze pe Jay.

(„Dar mama tot ar fi avut cancer pancreatic.”)

Însă nu. Darby Elizabeth Thorne, o studentă cu zero antrenament militar sau în poliție, încercase să ia problema în propriile mâini. Și iată acum, mergând prin pădure cu un pistol calibrul .45 țintindu-i spatele, în căutarea unui copil mort.

Din dreapta răsună un râs morbid.

— Trebuie să-ți spun, Darbs, că în materie de buni samariteni ai înregistrat un scor perfect. Mai întâi te confesezi unuia dintre răpitori, apoi omori victima. Bună treabă.

Totul era o glumă pentru Ashley Garver. Cumva, până și asta.

Doamne, cât îl *detesta!*

Totuși, acum se întreba – oare el chiar îi spusese adevărul? Poate că era o intrigă clasică de șantaj, așa cum i-o descriesese, iar după încasarea răscumpărării, frații intenționau într-adevăr s-o returneze pe Jay în viață familiei. Și-i imagina debarasându-se de ea într-o stație de autobuz bătută de soare, undeva într-un loc îndepărtat. Micuța Jaybird mijindu-și ochii în soarele din Kansas după două săptămâni de întuneric, alergând spre cel mai apropiat om de pe bancă, rugându-l să-i sune părinții...

Adică până la intervenția lui Darby. Ea îi dăduse fetei un briceag Swiss Army ca să poată evada în climatul ostil pentru care era total nepregătită. Alt gând veninos i se strecură în minte – date fiind întâmplările, se simțea vinovată numai pentru că se gândea la așa ceva –, dar se înțepenise ca un spin și nu mai voia să plece.

„Acum o să mă omoare.”

Darby era convinsă de asta.

„Acum, că au pierdut-o pe Jay, nu mai au nevoie de vocea mea. Și acum, că...”

Acum, că nu mai puteau fi auziți din refugiu, Lars așteptase

permisiunea s-o împuște pe Darby în cap, iar Ashley i-o dăduse, în cele din urmă. Expresia „scor perfect” era indiciul.

Însemna *ucide*.

Se numea Codul Spionilor. Încă de când erau copii, Ashley ascunsese mii de mesaje secrete în dialogurile cotidiene. „Norocul meu” însemna *stai*. „Norocul tău” însemna *du-te*. „Extra brânză” însemna *fugi cât poți de repede*. „As de pică” însemna *prefă-te că nu ne cunoaștem*. Neascultarea unui ordin însemna cartonașul galben, iar degetele lui Lars erau ciupite de cicatricele palide ale vechilor greșeli. În seara aceea, fusese înfiorător de aproape – cât pe ce să rateze „asul de pică” în refugiu.

Însă știuse că acesta de acum trebuia să vină.

Pistolul era rece ca gheața în mâinile lui. Pielea i se lipea de metal. Era un Beretta Cougar, o armă de foc solidă, butucănoasă, care îi umfla buzunarul hainei și nu era niciodată tocmai confortabilă în palmă. Parcă apuca un jeleu gigantic. Cougar avea de obicei gloanțe de 9 mm, dar modelul ăsta era 8405, așa că trăgea cu cartușe mai mari de .45 ACP (Automatic Colt Pistol). Forță de lovire sporită, însă și recul mai puternic și mai puține focuri în încărcător (*magazie*, insistase Ashley). Opt focuri, unul câte unul.

Lui Lars îi plăcea destul de mult. Dar în secret își dorea un Beretta 92FS, precum legendarele pistoale ale durului detectiv Max Payne din jocurile sale pentru Xbox. Desigur, n-ar fi recunoscut niciodată în fața lui Ashley. Pistolul fusese un cadou. Niciodată, absolut niciodată nu comentezi cadourile lui Ashley, nici pedepsele lui. Așa sunt frații mai mari – într-o zi îi adusese lui Lars un pisoi de la adăpost. O corcitură mică (între calico și tigrat) care torcea zgomotos. Lars îl numise Stripes. Apoi, a doua zi, Ashley îl cufundase pe Stripes în benzină și-l aruncase în foc.

Ca orice frate mai mare, eu am dat, eu am luat.

Lars ridică arma.

Din mers, ținti ceafa lui Darby (*dacă țintești ceva mic, ratezi mai puțin*). Alinie reperele de noapte; două puncte verde neon trasară o linie verticală pe spatele fetei. Ea încă se afla cu câțiva pași în fața lor, măturând cu raza lanternei lui Ashley printre copaci, cu silueta perfect profilată pe propria-i lumină. Habar n-avea.

Strânse trăgaciul.

În dreapta sa, Ashley își astupă urechea, pregătindu-se pentru focul

de armă. Darby continua să înainteze prin zăpada până la genunchi, cu fasciculul luminos în față, fără să știe că-și trăia ultimele secunde din viață, că degetul lui Lars se strângea pe trăgaciul pistolului, aplicând o presiune blândă, la o fracțiune de secundă de a-i face o gaură de calibrul .45 chiar prin...

Darby stinse lanterna.

Întuneric.

Le auzi vocile agitate în spate.

— Nu văd...

— Ce s-a-ntâmpat?

— A stins lanterna...

— Împușc-o, Lars...

Darby o rupse la fugă. Se împleticea prin zăpada adâncă. Respirația gâfâită îi înțepa gâtul. Îi orbise pe amândoi. Nu cu raza lanternei, la care pupilele lor se adaptaseră deja, ci prin *stingerea ei*. Fata își ferise propriii ochi, ca să-și păstreze vederea nocturnă. Asta era soluția pentru problema unu. Cât despre problema doi...

Auzi vocea lui Ashley în spatele ei, calmă, dar insistentă:

— Dă-mi pistolul.

— Poți s-o vezi?

— Dă-mi pistolul, frățioare...

Chiar și la coborâre, parcă alerga printr-o apă ce-i ajungea până la brâu. Clătinându-se peste nămeți, evitând copacii, împiedicându-se, lovindu-și genunchii de pietrele înghețate, revenindu-și, cu inima bubuind în urechi, n-avea timp să se oprească, „nu te opri...”

Vocea lui Ashley răsună:

— O văd.

— Cum poți s-o vezi?

„A ținut un ochi închis”, își dădu ea seama panicată. „Exact așa cum l-am învățat eu...”

Ashley strigă după ea:

— Mulțumesc pentru pont, Darbs!

Acum o ținea, luând poziția trăgătorului. Tânăra simți reperatele pistolului gâdilând-o pe spate ca un laser. Nu avea scăpare. Nu avea cum să alerge mai repede decât el. Secundele se împușcau, Ashley apăsa pe trăgaci, iar Darby execută soluția disperată pentru problema doi...

„Ce-i mai rapid decât alergarea? Căderea.”

Se aruncă în jos pe pantă.

Lumea se răsturnă. Văzu un vârtej de cer negru și ramuri înghețate, plonjând într-o secundă de cădere liberă, apoi un perete de granit spart se grăbi s-o întâmpine cu un impact fulgerător. Văzu stele verzi. Pierdu lanterna. Se rostogoli pe genunchi și pe coate, ridicând zăpadă într-o tumbă dureroasă.

— Unde e?

— O văd...

Zece tumba mai jos, terenul se aplatiză și Darby ateriză greu, amețită. Se ridică în picioare, clătinându-se. Continuă să meargă. Își croi drum cu brațele întinse prin jnepenișul înțepător; ramurile i se rupeau în palme și-i tăiau pielea expusă. Apoi terenul se înclină din nou și ea căzu...

Vocile băieților se îndepărtau:

— Am... am pierdut-o.

— Acolo, acolo...

Acum aluneca pe spate. Trunchiurile brazilor alergau pe lângă ea. La dreapta. La stânga. La dreapta. De data asta fără opriri. Panta continua, la fel și tânăra, alunecând peste nămeți, accelerând la o viteză periculoasă. Ridică brațele, încercând să încetinească, dar lovi încă o piatră. Impactul îi goli plămâni de aer și o răsturnă pe o parte. Noțiunile de sus și jos își pierdură sensul. Lumea ei deveni o centrifugă violentă, un caleidoscop nesfârșit, zdrobitor.

Apoi încetă.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că se oprise din rostogolire. Aterizase rășchirată pe spate, cu urechile bubuind și o duzină de vânătași pulsându-i pe corp. Timpul se încețoșă. Pentru o clipă de visare aproape că leșină.

În stânga ei, un brad se cutremură ciudat, aruncând un val de zăpadă și presărând-o cu așchii de lemn.

Apoi Darby auzi ecoul de deasupra – ca un plesnet de bici – și înțelese exact ce se petrecuse; se ridică tremurând în picioare și continuă să alerge.

Ashley clipi ca să alunge orbirea provocată de fulgerarea de la gura țevii și ținti pentru a doua împușcătură, dar o pierduse pe Darby printre tufișuri și bolovani. Erau prea mulți copaci care o acopereau.

Lăsă pistolul în jos. Fumul se ondula în aer.

— Ai nimerit-o? întrebă Lars.

— Nu cred.

— O să... o să scape...

— E-n regulă.

O urmă în josul pantei, coborând cu grijă, punând atent piciorul pe pietrele acoperite de zăpadă.

— O s-o prindem jos.

— Dar dac-ajunge înapoi înăuntru și-i spune lui Ed...

— A fugit în direcția greșită. Ashley arătă în jos cu țeava pistolului: Vezi? Târfa proastă a luat-o spre nord. Tot mai adânc în pădure.

— Aha.

— Refugiul e înapoi într-acolo. Spre *sud*.

— OK.

— Haide, frățioare.

Băgă pistolul în buzunarul de la geacă și întinse ambele brațe pentru echilibru, cu ghetele pe piatra lunecoasă. Își găsi lanterna cu leduri în zăpadă, unde o scăpase Darby.

În timp ce o recupera, observă ceva în depărtare, ceva nepotrivit – umbra albă a Vârfului Melanie. Același reper estic ca întotdeauna, învăluit în nori joși, dar acum se înălța în *dreapta* lui. Nu în stânga.

Ceea ce însemna că sudul era de fapt...

— Oh! înțelese el brusc. Oh, *scârba dracului...*

— Ce-i?

— S-a... probabil ne-a întors. Aleargă înapoi spre refugiu...

Darby avea acum clădirea în raza vizuală.

Ca un foc de tabără în întuneric, tot mai aproape cu fiecare pas dureros. Strălucirea caldă chihlimbarie a unicei ferestre a centrului pentru vizitatori, mașinile parcate, portdrapelul și Copiii de Coșmar pe jumătate îngropați...

În pădure, în spatele ei, Ashley urlă:

— Daaarby!

Nicio inflexiune, nicio emoție interpretabilă – doar numele ei, venind ca o melopee stridentă din beznă. Îi îngheța sângele în vene.

Câștigase ceva timp. Nu chiar zece minute, însă suficient cât să fure duba fraților (ale cărei chei erau încă în portieră) și să încerce să evadeze. Avea șanse reduse până și să reușească să iasă din parcare,

dar, la naiba, șansele erau mai mari decât cu Honda ei și probabil cele mai mari pe care le avusese întreaga noapte. Se gândi la biata Jay și din nou, ca un val zdrobitor, o mulțime de gânduri îngrozitoare copleșind-o, înșfăcând-o cu dinți otrăvitori...

„De ce m-am amestecat?”

Nu trebuia să se gândească la asta.

„E vina mea...”

Nu acum.

„Isuse, în noaptea asta am provocat moartea unui copil...”

Se apropia de parcare și trecu de un panou verde, când Ashley o strigă din nou dintre copaci, acum mai aproape în spatele ei, cu glasul atingând o notă isterică adolescentină:

— O să te prindem!

Astro-ul era la cincisprezece metri distanță. În parcare, zăpada era mai puțin adâncă și asta îi dădu energie; Darby se lansă într-un sprint mai ușor, mai rapid. Trecu de forma indistinctă îngropată sub zăpada măturată de vânt – ceea ce ea crezuse inițial c-ar fi mașina lui Ashley. Din unghiul acela putu zări metal vopsit verde. Pete verticale de rugină. Litere albe. Sub zăpadă nu era parcată o mașină, ci... un tomberon de gunoi.

„Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să mă uit mai atent...”

Continuă să alerge cu pași grei, aerul îi înțepa gâtul, călcâiele îi ardeau, încheieturile o dureau. Duba răpitorilor era tot mai aproape.

Își dori să nu se fi oprit în refugiul acela stupid. Își dori să nu fi plecat de acasă la colegiu, anul trecut. „De ce nu pot să fiu și eu ca sora mea Devon?” Care era perfect mulțumită servind la mesele de la Cheesecake Factory din Provo? Care făcea curat în casa mamei în fiecare dimineață de duminică? Care își tatuase pe omoplat „Putere în chineză”? „De ce sunt așa? De ce vreau întotdeauna să mă descurc singură și-ndepărtez oamenii? De ce mă aflu aici, la kilometri de casă, fugind să-mi salvez viața într-o parcare înghețată din Colorado, în timp ce mama e tratată de cancer pancreatic...”

Astro-ul se afla la zece metri distanță.

Șase.

Trei.

— Și când o să te prindem, târfulițo, *o să ajungi să te rogi pentru punga aia de plastic...*

Darby lovi cu palmele în portiera dubei. Bucăți de gheață alunecară

de pe fereastră. Șnurul lui Ashley încă se legăna în broască, acolo unde îl lăsase. Deschise portiera și aruncă o privire spre clădirea Wanapani. Putea răsuci cheia în contact, chiar acum, și să încerce să evadeze. Și poate că ar fi reușit. Sau poate că nu.

Dar ar fi însemnat o sentință la moarte pentru Ed și Sandi.

Gândind cu o mișcare înainte, știa că frații n-ar mai fi avut altă opțiune decât să-i omoare pe amândoi și să ia cheile de la camioneta lui Sandi, ca s-o poată urmări pe Darby și s-o ucidă pe autostradă.

„Nu, nu-i pot părăsi pe Ed și pe Sandi. Nu pot să mai provoc moartea cuiva în noaptea asta.”

Se clătină, prinzându-se de portieră pentru echilibru. Genunchii îi erau moi; aproape se prăbuși. Cheia de contact era *la îndemână*, suficient de aproape încât s-o atingă. Volanul era lipicios, cârpit cu bandă izolatoare. O mare de gunoi Taco Bell foșnea pe podea. Avionul de plastic al lui Lars. Interiorul dubei era la fel de cald și de umed ca o respirație, tapițeria încă duhnea de transpirație răncedă, pături pentru câini, urină și vomă de la fetița moartă.

Cheia de contact era *chiar acolo*.

Nu. Zăpada era prea adâncă. Văzuse autostrada cu propriii ochi. Drumul Statal 7 era îngropat, de nerecunoscut, doar nămeți fără speranță. Tracțiune integrală sau nu, Astro-ul s-ar fi împotmolit în câteva secunde, prinzând-o în capcană pe rampă, și apoi frații ar fi ajuns-o și ar fi împușcat-o prin fereastră...

„Dar dacă nu? Dacă asta e singura mea șansă să scap?”

Cheile îi zăngăniră în mâna dreaptă. Le strânse în pumn. Voia cu disperare să intre în interiorul vehiculului ucigașilor, să pornească motorul, să bage în viteză și să încerce să-l conducă, „te rog, încearcă...”

Tot mai aproape:

— Daaaarby!

„Decide.”

Așa că decise.

Trânti portiera. Ascunse în buzunar cheile lui Ashley. Și, cu frații Garver încă undeva pe urmele ei, ocoli mașina și alergă spre strălucirea portocalie a centrului pentru vizitatori. Trebuia să-i avertizeze pe Ed și pe Sandi. Trebuia să facă ceea ce era corect. O să fugă împreună din refugiul Wanapani. În noaptea aceea nu mai trebuia să moară nimeni.

„Ed și Sandi, încă vă pot salva pe amândoi.”

Avea, în cazul cel mai bun, șaiszeci de secunde înainte ca Lars și Ashley s-o prindă. Șaiszeci de secunde să conceapă un plan nou. Se uită la vulpea desenată, la pistolul pentru cuie din laba ei îmblănită și la sloganul tâmpit care părea acum o promisiune sinistră:

NOI TERMINĂM CEEA CE AM ÎNCEPUT.

2.16 AM

Darby înlemni în cadrul ușii.

Ed mormăia ceva (*Nu-i semnal așa departe de...*) și se opri în mijlocul frazei când o văzu, lângă Espresso Peak, ținându-și în mână Androidul. Sandi era îngenuncheată lângă masă și se răsuci spre Darby, descoperind o siluetă mică din spatele ei.

Era... era Jay.

„Mulțumescu-ți, Doamne.”

Părul negru al fetei era împestrițat de fulgi de zăpadă. Avea obraji roșu aprins. Era înfocolită în hanoracul galben-albina al lui Sandi, părând minusculă din cauza mânecilor umflate. Pentru prima dată, Darby o vedea pe fetiță la lumină, ieșită din cușca pentru câini, și pentru o clipă își dori un singur lucru: să ia în brațe copila aceea pe care abia o cunoștea și s-o strivească într-o îmbrățișare.

„Te-ai întors. Slavă Domnului, Jay, ți-am pierdut urmele, dar tu te-ai întors.”

Sandi se ridică, ținând în mână un spray cu piper și având o privire dură.

— Niciun pas înainte.

Jay o apucă de încheietură.

— Nu. Ea m-a salvat...

— Sandi, șuieră Ed. Pentru Dumnezeu...

Ușa se trânti în spatele lui Darby, făcând-o să tresară. Încercă să ghicească – cât de departe erau acum frații? O sută de metri? Cincizeci? Își recăpătă respirația, cu lacrimi în ochi, chinuindu-se să vorbească:

— Vin. Sunt înarmați și sunt chiar în spatele meu...

Ed știa cine erau *ei*.

— Ești sigură că sunt înarmați?

— Da.

Fata blocă ușa cu zăvorul.

— Cu ce?

— Au un pistol.

— L-ai văzut?

— Crede-mă, *au un pistol*.

Darby privi de la Ed la Sandi și înțelese că zăvorul era inutil.

— Nu se vor opri până nu ne-omoaară. Trebuie să luăm camioneta

voastră și să fugim. Acum!

— Și dacă o să ne urmărească? întrebă Sandi.

— Nu pot.

Darby le arată cheile lui Ashley.

Ed se opri din mers în spatele ei, gândindu-se. Părea să-i placă.

Darby își dădu seama că fostul veterinar ținea în mâna dreaptă o cheie tubulară, pe jumătate ascunsă în mâneca jachetei. O armă contondentă. Trecu pe lângă el, ștergându-și transpirația de pe sprâncene.

— OK. OK, Darby, ține la tine și cheile de la Honda ta. Nu-i putem lăsa să-ți fure mașina și să ne urmărească...

Jay se ridică.

— Atunci, hai *să mergem*.

Darby deja o plăcea.

Observă o brățară galbenă sclipind la încheietura lui Jay. N-o văzuse mai devreme în întinericul din duba răpitorilor. Avea un aspect vag medical. Se întrebă în treacăt – „ce-i aia?”

N-avea timp să se intereseze. Toată lumea se înghesuia spre ieșire, iar Ed desfăcu zăvorul cu o mișcare bruscă. Se alătură grupului, ca un antrenor reticent.

— La trei o să... ăăă... o să fugim toți la camionetă, bine?

Darby aprobă din cap, remarcându-i izul de votcă din respirație.

— Prea bine.

— Băieții sunt afară?

Sandi se chiori prin fereastra murdară.

— Nu... nu-i văd încă.

— În regulă. Sandi, o iei pe Jay pe locul din față și pornești motorul. O calci și pornești, dai înapoi, pornești iar, dai înapoi...

— Știu *cum să conduc pe zăpadă*, Eddie.

— Dara, tu cu mine la roțile din spate, să împingem.

— S-a făcut.

Bărbatul arată spre Jay, pocnind din degete.

— Cineva s-o ia în brațe.

Sandi săltă fetița pe umăr, în ciuda protestelor ei (*Nu, pot să alerg și eu!*) și verifică din nou pe fereastră.

— Pot ajunge în orice clipă...

— Nu încercați să vă luptați cu ei. Doar fugiți mâncând pământul, șopti Ed, sprijinindu-se de ușă și începând numărătoarea: Unu.

„Fugiți mâncând pământul.”

Darby luă poziție de start în spatele grupului, după Sandi, simțind că-i ardeau gamba obosite. Fără arme – n-ar fi făcut decât s-o încetinească. Își amintea că de la ușă erau cincisprezece metri până la parcare, pe o cărare făcută prin zăpadă.

— Doi.

Ed apăsă clanța.

Darby repetă în minte minutul ce urma. Estima că ei patru puteau acoperi cei cincisprezece metri în poate... douăzeci de secunde? Treizeci? Încă zece secunde să se îngheșue în camionetă și Sandi să bage cheia în contact. Încă ceva timp pentru ca Fordul să se pună în mișcare, urnindu-se prin stratul gros de zăpadă. Asta presupunând că Ed și Darby nu vor fi nevoiți să împingă. Sau să sape ca să elibereze roțile. Sau să curețe geamurile.

Cumva, în mintea ei, știa: „A trecut prea mult timp. Ashley și Lars erau cam la un minut în urma mea. S-au întors deja...”

— Trei.

Ed deschise ușa.

Darby îl apucă de mână, strângând și apăsând cu unghiile.

— Stai.

— Ce faci?

— Stai, stai, stai, zise ea cu pieptul strâns de panică. Sunt deja acolo. Se ascund în spatele mașinilor. *Ne-așteaptă acolo...*

— De unde știi?

— Știu, pur și simplu.

— Îl văd pe Lars, șopti Sandi de la fereastră, cu mâinile făcute căuș pe sticlă. E... e ghemuit acolo. În spatele camionetei mele.

„Isteți ticăloșii.”

— Îl văd și eu, zise Ed.

Darby trase din nou zăvorul ușii.

— Ne pregăteau o ambuscadă.

Ar fi fost rău. Frații i-ar fi putut secera pe toți, prinzându-i în șir indian și fără să aibă încotro fugi. Antrenament la țintă. Îi provocă lui Darby un șoc de adrenalină, amar ca tequila – fusese cât pe ce ca o singură decizie proastă să-i ucidă. Instinctul ei tocmai le salvase viețile.

„Isteți, isteți, isteți.”

— De unde ai știut? o întrebă din nou Ed.

— E... e ceea ce aş fi făcut şi eu. Darby ridică din umeri. Dacă aş fi fost în locul lor.

Jay zâmbi.

— Mă bucur că nu eşti.

— Cred că-l văd şi pe Ashley, anunţă Sandi. În spatele dubei.

Darby şi-l imaginează pe Ashley Garver afară în frig, ghemuit în zăpadă, cu ochii verzi aţintiţi asupra uşii. Spera să fie dezamăgit. Spera că-şi dădea seama, chiar în clipa aceea, că mica lui capcană perversă eşuase, că prada fusese mai şireată decât el pentru a treia sau a patra oară în noaptea asta. Spera că ţinea scorul şi că autointitulatul *om magic* era iritat.

Sandi miji ochii privind prin fereastră.

— Nu pot... nu-nţeleg ce fac...

— Păzesc maşinile, zise Darby.

Cuvintele lui Ashley îi răsunau în minte, ca nişte secvenţe pe jumătate amintite dintr-un coşmar: *O să te prindem. Şi când o să te prindem, târfuliţo, o să ajungi să te rogi pentru punga aia de plastic...*

La fereastră, Ed o trase de umăr pe Sandi:

— Stai jos.

— Îi văd. Se mişcă...

— Îndepărtează-te *dracului* de fereastră, Sandi. O să te-mpuşte.

Darby îşi muşcă buza, ştiind că Ed avea dreptate – fereastra reprezenta o slăbiciune structurală majoră. Un glonţ, sau chiar o piatră mare, şi cei doi fraţi ar fi putut escalada nămeţii până înăuntru.

Stătea în mijlocul încăperii, sub luminile fluorescente, plimbându-şi degetele pe suprafaţa zgâriată a mesei. Făcu un tur de 360 de grade, privind de la est la nord, la vest şi la sud. Patru pereţi pe o fundaţie de ciment. O uşă de intrare cu un zăvor. O fereastră mare. Şi două mai mici, câte una în fiecare toaletă.

„Noi avem clădirea. Dar ei au maşinile.”

— E o situaţie fără ieşire, şopti ea.

Sandi o fixă.

— Ce se-ntâmplă mai departe?

— Aşteptăm să facă vreo mişcare, zise Ed sumbru. Apoi acţionăm în consecinţă.

Fiecare mişcare însemna un risc calculat. Dacă ieşeau, ar fi fost împuşcaţi. Dacă fraţii atacau clădirea, maşinile rămâneau nesupravegheate. Dacă ataca un singur frate, ar fi fost vulnerabil în

fața unei ambuscade în spațiu închis. Posibilitățile și consecințele o amețeau pe Darby, ca și cum ar fi încercat să prevadă cu șase mișcări înainte la șah.

Își dădu seama că Jay venise lângă ea și o ținea de mână hanoracului, pe care o strângea în pumnișorul înălbit.

— Să nu-l crezi pe Ashley. Minte ca să se amuze. Ar spune orice ca să intre aici...

— N-o să ne lăsăm păcăliți, spuse Darby aruncând o privire către Ed și Sandi, cerând sprijin.

Cei doi nu-i oferiră însă decât o tăcere ostentivă. Poate că *situație fără ieșire* nu era descrierea potrivită, realizează ea în tensiunea crescândă. Poate că una mai bună era *asediu*.

Își mai dădu seama de ceva – toată lumea se uita acum la ea.

Detesta asta. Nu era un conducător. Niciodată nu se simțise confortabil în centrul atenției; practic suferise un atac de panică anul trecut, când chelnerii de la Red Robin se adunaseră în jurul mesei să-i cânte *La mulți ani*. Își dori din nou cu disperare să fie altcineva în locul ei. Cineva mai inteligent, mai dur, mai curajos, la care să poată apela toți. Dar nu era așa.

„Nu sunt decât eu. Și noi. Și monștrii care dau târcoale afară.”

— Și nici să nu-l insultați pe Ashley, avertiză Jay. El... la-nceput se prefăcea că-i în regulă, dar își amintește mai târziu. Și se răzbună dacă-i rănești sentimentele...

— Crede-mă, Jay. În noaptea asta am depășit rănirea sentimentelor.

Darby își goli buzunarele, așezând pe tejghea cheile lui Ashley, cheile de la Honda ei și iPhone-ul. Apoi despături șervețelul maro, expunând mesajul ei către Ashley și răspunsul lui:

DACĂ LE SPUI, ÎI OMOR PE AMĂNDOI.

Ed citi și umerii i se încovoieră.

Sandi icni, acoperindu-și gura.

— Când... când o să-și dea seama că nu fugim la camionetă, le spuse Darby tuturor, o să schimbe tactica și o să vină după noi. N-au de ales, pentru că acum suntem toți martori și o avem pe ostatica lor. Clădirea asta o să devină Alamo. Pentru următoarele patru ore.

Scoase și ultimul obiect din buzunar – de care aproape că uitase – și-l așeză pe placa din imitație de granit. Era cartușul de .45 al lui Lars, care sclipea auriu în lumina puternică.

Vederea glonțului o făcu pe Sandi să se prăbușească pe scaun,

îngropându-și obrajii roșii în palme.

— Dumnezeu! N-o să rezistăm nici patru *minute...*

Darby o ignoră.

— Mai întâi, trebuie să blocăm fereastra.

— Corect. Ed făcu semn cu degetul. Ajută-mă să răstorn masa.

Ashley văzu cum se întunecă fereastra.

O formă lată se mișcă în dreptul geamului pe interior, rotindu-se în sus și reducând lumina portocalie la dungi strălucitoare. Își imaginează sticla scârțâind apăsată.

— Oh, Darbs, zise el scuișând în zăpadă. Te iubesc.

Lars îi aruncă o privire. Stătea ghemuit în poziție corectă de tragere lângă haionul Fordului, cu cotul sprijinit de bara de protecție și țintind cu Beretta ușa de la intrare.

— Nu-ți face griji, zise Ashley. N-o să mai iasă nimeni. Ea a prevăzut ambuscada.

— Cum?

— Pur și simplu.

Se ridică și făcu câțiva pași, trosnindu-și vertebrele amorțite, întinzându-și picioarele, inhalând aerul montan.

— Isuse, nu-i grozavă? O *iubesc* pe roșcata asta micuță.

Profilat pe o lume verticală de brazi, molizi albi și piscuri stâncoase, centrul pentru vizitatori Wanapani arăta ca o nucă gata să fie spartă. Ninoarea încetase deocamdată; cerul se deschisese, devenind un vid virgin. Norii se subțiau, descoperind secera palidă a lunii și stelele sclipitoare, și astfel lumea se schimba, scufundată în umbrele reci ale noii lumini a lunii. O lună care cerșea sânge.

Ca întotdeauna, distrația era să decizi *cum*. Ashley trecuse deja peste zeci de animale de companie ale lui Lars – broaște țestoase, pești, doi câini, mai multe pisici luate de la adăpost decât își putea aminti – și fie că era vorba de acid, de gloanțe, de foc sau de scrâșnetul cărnos al cuțitului ajungând la os, în moarte nu exista nicio demnitate. Toate ființele vii mureau speriate.

Cu toată șiretenia ei, și Darby avea să învețe asta.

Ashley rămase tăcut mult timp, sugându-și buza inferioară. În cele din urmă, se hotărî:

— Schimbare de plan, zise. O s-o facem înăuntru.

— Pe toți?

— Da, frăţioare. Pe toţi.

— Arme, zise Darby. Ce avem?

— Spray-ul meu cu piper.

— Altceva?

Sandi arată spre Espresso Peak.

— Acolo e un fel de bucătărie, dar e-ncuiat...

— Stai așa. Ed traversă încăperea. Lasă-mă să-ncerc cheia.

— Cheia? De unde ai o...

Ed sparse lacătul cu cheia tubulară, împrăştiind scânteii pe toată podeaua, apoi apucă mânerul grilajului și-l rulă spre tavan.

— Espresso Peak e deschis de Crăciun.

Darby sări peste teighea, ateriză greoi pe gleznelor obosite și cercetă locul: automate de cafea, un prăjitor de pâine, o casă de marcat, sticle cu sirop. Deschise sertarele, începând cu cel de jos și continuând în sus. Pungi cu boabe de cafea, vanilie, lapte praf, lingurițe care zdrăngăneau...

— Ai găsit ceva?

— Nimic util.

Ed verifică în spate.

— Nici telefon fix nu e.

— Trebuie să fie unul.

Darby căută în următorul set de sertare, aruncând un *post-it* galben: TE ROG, DĂ CU MOPUL LA TOALETE. TODD.

— Vreun cuțit?

— Linguri, linguri. Trânti sertarul. Numai linguri.

— Ce stand pentru cafea e ăla fără cuțite?

— Se pare că tocmai ăsta.

Darby își șterse transpirația din ochi, privind spre casa de marcat (prea grea), cutia de prăjituri (nu era o armă), prăjitorul de pâine (nu), cafetierele aliniate pe teighea.

— Dar... bun, cheștiile astea încălzesc apa până la fierbere. Să umple cineva o carafă, vă rog.

— Ca armă? întrebă Sandi.

— Nu. Pentru o nenorocită de *cafea*.

— Avem deja cafea.

— Eram sarcastică.

Auzi pași în spatele ei; se așteptase să fie Sandi, însă era Jay. Fetița

aducea carafa cu CAFIA pe care o puse sub robinet. Se ridică pe vârfuri ca să apese pe buton. Automatul începu să bolborosească.

— Mulțumesc, Jay.

— Cu plăcere.

Sandi era tot în partea din față a încăperii. Stătea în genunchi și se uita prin spațiul de șapte centimetri dintre masa răsturnată și rama ferestrei.

— Ashley și Lars tocmai s-au mișcat iar, anunță ea. Sunt... acum sunt lângă duba lor.

— Ce fac?

— N-aș putea spune.

— Ține capul jos, îi reaminti Ed.

— E-n regulă.

Darby deschise ultimul sertar de sub casa de marcat și auzi ceva zdrăngănind sub pixuri și role de hârtie – o cheie argintie. O luă și desprinse alt *post-it*: A NU SE COPIA. TODD.

„Debaraua”, își aminti.

Alergă acolo, introduse cheia și răsuci mânerul. „Te rog, te rog, Doamne, să fie un telefon aici...”

Înăuntru era beznă. Pipăi după întrerupător și descoperi o cămară mică pentru curățenie, cu laturile de un metru și jumătate și rafturi strâmbe pline de cutii de carton deformat. Un miros înecăcios de mucegai. Într-un colț, o găleată cu un mop, mustind de apă cenușie. Și o cutie albă de prim ajutor pe raftul de sus, acoperită cu un strat subțire de praf.

Și în stânga, prins de perete... un telefon fix, bej.

— Of, *slavă Domnului*...

Smulse receptorul de plastic și-l lipi de ureche, dar nu avea ton. Încercă să apese pe butoane. Îl scutură. Controlă cablul spiralat. Nimic.

— Ceva noroc? întrebă Ed.

Observă alt *post-it* pe perete – LINIA A CĂZUT IAR. TODD – și trânti telefonul.

— Încep să-l urăsc pe Todd.

— Gata apa fierbinte! strigă Jay.

Darby ieși cu spatele din debara, aproape lovindu-se de Ed, și luă carafa de pe tavă.

— Mulțumesc, Jay. Mai umple una, te rog.

— Bine.

După aceea duse carafele la ușa de la intrare, simțind aburii în palmă. Apa era destul de fierbinte ca să opărească pielea și probabil ar fi orbit temporar un atacator. Dar se și răcea rapid; în câteva minute avea să devină o cană inofensivă cu apă călduță.

Ajunsese la jumătatea drumului când observă ceva – un șervețel maro îndesat sub mânerul argintiu al carafei.

Șervețelul *ei*.

Se opri și-l despături. Pe o parte, mesajul ei NE ÎNTÂLNIM LA TOALETĂ și răspunsul probabil fals al lui Ashley: AM O PRIETENĂ. Pe cealaltă, DACĂ LE SPUI, ÎI OMOR PE AMÂNDOI. Și la sfârșit, dedesubt, cu scris dezlânat de copil, descoperi mesajul lui Jay pentru ea:

NU-I CREDE.

Poftim?

Ridică privirea. Jay umplea a doua carafă, apăsa pe butonul roșu, dar se uita nerăbdătoare la ea.

Darby șopti:

— Să nu... pe cine să nu cred?

Ed și Sandi?

Jay nu răspunse. Doar înclină din cap în mișcări scurte. Ascunzând gestul de ceilalți doi adulți din cameră.

Darby aproape că puse întrebarea cu voce tare, dar se abținu.

De ce? De ce să nu-i cred pe Ed și...

O mână grea se așeză pe umărul ei, speriind-o.

— Trei intrări, trei posibile căi de atac pentru Beavis și Butt-Head. Ed oftă, numărând pe degete. Ușa de la intrare.

— Închisă cu zăvorul, zise Darby.

— Fereastra din față.

— Baricadată.

— Ferestrele de la toalete?

— Sunt două. Eu am spart una mai devreme, ca să intru. Simți cum i se gârbovesc umerii. Asta mă îngrijorează.

Nu era doar îngrijorată, acum era sigură – aceea era calea pe care o vor aborda mai întâi Ashley și Lars. Mesele îngrămădite de afară formau o scară spre fereastra spartă de la toaleta bărbaților. Era în continuare o slăbiciune structurală, iar Ashley era perfect conștient de existența ei. În noaptea aceea, îi salvase viața lui Darby de două ori.

Ed încă se gândea, iar ea adulmecă din nou izul respirației lui – votcă, sau poate gin. „Te rog”, imploră ea. „Te rog, nu fi beat.”

- Se pot strecura pe acolo? întrebă Ed.
- Vor încerca.
- Nu prea avem cu ce s-o blocăm...
- Poate că...

Darby evaluează situația, uitându-se la cheia tubulară din mâna lui Ed. Își aminti de spray-ul cu piper al lui Sandi, plus carafele cu apă fiartă. Alergă la toalete, cu mintea lucrând.

- Putem folosi asta în avantajul nostru.
- Cum așa?

Deschise ușa cu cotul și îi arătă spațiul lung, pe lângă cabinele verzi, până la fereastra triunghiulară goală de pe perete.

— Ashley și Lars vor fi nevoiți să se strecoare înăuntru, unul câte unul, ca s-ajungă la noi. Nu pot intra cu picioarele înaintea. Vor trebui să bage mai întâi capul, ca să poată acoperi locul cu pistolul, apoi se vor răsuci ca să aterizeze în picioare.

Ed se uită la ea impresionat.

- Și *tu* ai urcat pe acolo?
- Uite care-i planul meu. Unul dintre noi o să...

Darby se întrerupse, amintindu-și conversația din aceeași toaletă, sub aceleași lumini pâlpâitoare, dintre ea și Ashley. Cu două ore în urmă se ciondăniseră stabilind cine să fie Persoana A (atacatorul) și cine să fie Persoana B (susținerea). „De acum înaintea, fără nicio scuză, eu voi fi Persoana A.”, decise ea dintr-o suflare.

— Dara?

— Eu o să mă lipesc de perete, continuă ea, arătând spre cabina cea mai îndepărtată. Chiar acolo în colț, unde n-o să mă vadă când intră, și...

Ed rânji.

- Îi dăm cu spray cu piper.
- Și-i luăm pistolul.
- „Și-i omoram pe amândoi.”

Frații erau înarmați și mai puternici fizic, astfel că ar fi fost fatal să-i îngăduie unuia să intre. Însă fereastra reprezenta un loc îngust și era singura lor cale realistă de a pătrunde în interior, doar dacă nu reușeau să spargă zăvorul sau să treacă prin fereastra baricadată. Iar Darby știa că dacă Ashley intra primul cu pistolul ea avea o șansă relativ bună să-l copleșească cu spray-ul cu piper sau cu apa fiartă. Dacă se descurca să le fure arma, jocul avea să se schimbe.

Ed deschise ușa cabinei.

— Eu o să păzesc fereastra.

— Nu, eu o fac.

— Dara, eu ar trebui...

— Am spus că *eu o fac*, se răsti tânăra. Sunt suficient de mică să mă ascund aici. Și eu sunt cea care a-nceput toate astea.

„Și niciodată n-o să mai fiu Persoana B. Cât o să trăiesc.”

Se așteptase să fie contrazisă, dar Ed se holba pur și simplu la ea. Fusesse pe punctul de a-l corecta în privința numelui, odată pentru totdeauna. Însă n-o făcu, pentru că, la naiba, în noaptea asta *Dara* era destul de bine. Și-i era recunoscătoare că nu trebuise să pomenească de mirosul de alcool al respirației lui.

„Poate că... poate că de asta Jay n-are încredere în tine?”

— Deci tu ai fost cea care a găsit-o pe Jay? Întrebă Ed.

— Mda. Eu am scos-o de acolo.

— Și ei călătoreau cu ea? Era parcată afară, chiar sub nasul nostru, în timp ce eu jucam „Pescuiește” cu nemernicul?

— Da.

— Isuse. Ești... să știi că ești un erou, Dara...

— Încă nu.

Tresări, privind în podea, luptându-se cu un fior de greață. Oră după oră, ajunsese să urască cuvântul.

— Nu sunt nici măcar pe-aproape. Nu, dacă tu și verișoara ta o să fiți uciși în noaptea asta...

— N-o să fim, zise Ed. Hei. Uită-te la mine.

Ezitănd, se uită.

— Uite niște vorbe înțelepte pentru tine. Știi care-i primul lucru pe care ți-l spun la centrul de reabilitare Clairmont? Când intri prima oară pe ușă, îți verifică bagajele, semnezi toate formularele de primire și iei loc?

Ea scutură din cap.

— Nici eu. Zâmbi. Dar o să ți-l spun, bine?

Darby râse.

N-o făcu să se simtă mai bine. Totuși se prefăcu, ca și cum o scurtă discuție de încurajare într-o toaletă fusese tot ce avea nevoie. Surâse, lăsând cicatricea să i se observe pe sprânceană.

— O să-ți reamintesc, Ed.

— Sunt convins.

Bărbatul se întoarse în încăperea principală. Darby simți ceva atârând în buzunarul drept – șnurul cu chei al lui Ashley. Îl scoase și-l studie, răsfirând cheile în palmă. Un stick USB negru. O cheie de la un depozit închiriat la o firmă pe nume Sentry Storage și, în cele din urmă, cea mai importantă cheie, cea de la Chevroletul Astro al răpitorilor.

Strânse pumnul în jurul lor și, înainte să se răzgândească, le aruncă afară pe fereastră. Când căzură se auzi o bufnitură slabă.

„Numește-o ofertă de pace.”

Era o șansă pentru Ashley și Lars să-și reducă pierderile, să-și ia duba și să încerce o evadare înainte de răsăritul soarelui. Înainte de sosirea plugurilor. Înainte să apară polițiștii fluturându-și pistoalele.

„Luați-vă cheile”, ar fi vrut să strige.

„Nu trebuie să moară nimeni în noaptea asta. Te rog, ia-ți cheile, Ashley, și să plecăm toți pe drumurile noastre.”

Era o fantezie drăguță. Bănuia însă că nu exista nicio șansă ca jocul să se încheie fără vărsare de sânge. Frații Garver aveau prea mult de pierdut dacă plecau pur și simplu. Darby stătuse deja la masă cu Ashley, îl privise în ochi și le văzuse limpezimea nemiloasă. Ca lumina reflectându-se printr-o piatră prețioasă. Un tânăr pentru care oamenii nu reprezentau decât carne. Nimic mai mult.

Și ora vrăjitoarelor se apropia. Timpul răului, al entităților demonice, al târâtoarelor care trăiesc în tenebre. Erau doar superstiții, însă Darby se cutremură oricum și scrise altă ciornă pe telefon.

Bună, mamă. Dacă găsești mesajul ăsta pe telefon...

Ezită.

...vreau să știi că n-am încetat să lupt. N-am cedat Nu sunt o victimă. Am ales să mă implic. Îmi pare rău, dar a trebuit. Te rog să fii convinsă că te-am iubit întotdeauna, mamă, și că, indiferent ce s-ar întâmpla, eu voi fi mereu fetița ta. Am murit în noaptea asta încercând să salvez fetița altcuiva.

Cu dragoste, Darby.

2.56 AM

Întorcându-se în sală, împături șervețelul cu mesajul criptic al lui Jay, NU-I CREDE, și-l puse în buzunarul de la spate.

„De ce?”, se întrebă, simțind un gol în stomac.

„De ce să nu-i cred pe Ed și pe Sandi?”

Ar fi vrut s-o întrebe pe fetiță, dar Ed era prea aproape.

— Jay, găozarii ăia ți-au spus unde voiau să te ducă? întrebă el. Înainte să fi rămas blocați aici în trecătoare?

— Nu, răspunse Jay clătînând din cap. Au venit aici intenționat.

— Poftim?

— Căutau locul ăsta de refugiu. Astăzi se uitau pe hartă, ca să-l găsească.

— De ce?

— Nu știu. Știu doar că *voiau* să ajungă aici.

„În seara asta”, se gândi Darby legându-și părul într-o coadă. O altă piesă de puzzle fără rost. Un alt fragment nerezolvat. Îi dădea dureri de stomac. Nu-și putea imagina de ce Ashley și Lars ar fi intenționat să se înfunde acolo cu ostatica lor, la peste două mii șapte sute de metri altitudine, printre alți câțiva călători.

Doar dacă nu plănuiseră încă de la început să-i ucidă pe toți. Frații asasini călătoriseră înarmați cu un pistol, douăzeci de litri de benzină și un bidon de înălbitor. Poate că Ashley avea ceva diabolic în minte. În timp ce ea se gândea la asta, Ed o întrebă pe Jay altceva ce-i atrase atenția:

— Ți-au luat și medicamentele? Atunci când te-au răpit?

Darby ciuli urechile. „Medicamentele?”

Jay strâmbă din nas.

— Dozele mele?

— Da. Medicamente, injecții, tablete. Sau cum le numesc părinții tăi.

— Nu cred.

— OK, zise el cu un oftat și-și dădu pe spate părul rar. Atunci spune-mi, Jay, cât... de când nu le-ai mai luat?

— Țin una în buzunar pentru urgențe, dar am folosit-o. Fetița numără pe degete. Deci trei... ba nu, patru zile.

Ed expiră, ca și cum ar fi fost lovit în stomac.

— Uau. Bine.

— Îmi pare rău...

— Nu. Nu-i vina ta.

Darby îl apucă de cot.

— Despre ce-i vorba?

— Se pare că... mă rog, are Addison. Ed coborî glasul și arătă spre brățara galbenă a lui Jay. *Boala Addison*. E o disfuncție a glandelor endocrine, care nu produc suficient cortizol pentru funcționarea corpului. Cam unul din patruzeci de mii de oameni o are. E nevoie de medicație zilnică, altfel nivelul de zahăr din sânge scade și...

Se întrerupse.

Darby atinse încheietura lui Jay și citi brățara: BOALA ADDISON. DEPENDENT DE STEROIZI. O răsuci, așteptându-se la mai multe detalii, cum ar fi instrucțiuni de dozare, numărul de telefon al unui medic sau recomandări pentru tratament de urgență – dar nu mai era nimic. Asta era tot. Cinci cuvinte imprimare.

Dependent de steroizi.

— Atunci ce facem? întrebă ea. Ashley n-a știut ce medicamente să-i dea?

— Cred că i-au administrat medicamente incorecte. Probabil că tâmpiții au căutat pe Google, apoi au dat buzna într-o farmacie și au înșfăcat primul lucru pe care scria *steroidi*. I-au făcut și mai rău...

— Parcă ai spus că ești veterinar.

— Sunt. Ed zâmbi forțat. Și câinii au Addison.

Își aminti mirosul înțepător de vomă din duba lui Lars. Tremuratul lui Jay, epuizarea, pielea palidă. Asta explica totul. Acum Darby se întreba: dacă ți-a fost prescrisă o doză zilnică de steroizi, cât de rău poate să facă absența a patru doze?

Mimă din buze către Ed: *Cât de serios?*

El răspunse tot în tăcere: *Fată.*

— Ashley și Lars sunt tot lângă dubă, anunță Sandi de la fereastră. Fac... fac ceva. Nu știu ce...

— Se pregătesc să ne-atace, zise Darby.

N-avea rost să vorbească pe ocolite. Se plimbă prin sală, inventariind armele. Două carafe cu apă fierbinte. Spray-ul cu piper al lui Sandi. Cheia tubulară a lui Ed.

Era un plan de bătaie conceput în grabă, dar cu sens. Când aveau să atace, Sandi urma să monitorizeze ușa încuiată și baricada împreună cu Jay, descriind manevrele atacatorilor. Darby trebuia să păzească

fereastra de la toaletă. Dacă frații încercau să intre pe acolo, așa cum anticipase, avea să-l atace prin surprindere pe Lars sau pe Ashley cu un jet de apă fierbinte. Iar Ed, cu cheia lui tubulară, trebuia să fie disponibil, deplasându-se în orice colț al clădirii unde ar fi fost nevoie de el.

— Ce... Sandi șterse aburul de pe geam, îngustându-și ochii. Au trecut zece minute. De ce n-au încercat încă să intre?

— Se joacă cu noi, presupuse Darby. Ca să ne sperie.

— Au reușit.

În liniștea dinăuntru, urechile tinerei începură să țiuie. Presiunea aerului părea să crească. Tavanul părea mai scund. Podeaua era goală, plină de șervețele aruncate și dâre de mop. Cumva, mutarea mesei făcuse încăperea să pară mai mică. Aerul era dens, numai dioxid de carbon reciclat și transpirație.

Darby așteptă ca să audă o glumă, pe cineva care să mai destindă tensiunea.

Nimeni nu zise nimic.

Pe drumul lung de la Boulder, ea urâse pauzele de tăcere dintre cântece, pentru că atunci mintea i-o lua razna. Își amintea vorbele urâte pe care i le spusese mamei. Răni noi. Regrete noi. Acum își aminti răspunsul lui Ed la întrebarea ei despre cât de serioasă era absența a patru doze. De fapt, el nu spusese *fată*.

Își dădu seama și inima i se opri. Nu, el spusese ceva cu totul diferit.

Spusese *fatal*.

Jay ar fi murit dacă ar fi rămas peste noapte în grija lui Ashley și a lui Lars. Chiar dacă nu plănuiseră s-o omoare, tot n-aveau habar cum să se descurce cu boala ei endocrină. Și timpul ei era pe sfârșite.

În realitate, era perfect logic ca frații Garver să se dovedească niște răpitori tragic de nepricepuți. Poate că Ashley putea ținti cu precizie la un kilometru distanță, dar nu era suficient de metodic să conducă o operațiune de răscumpărare. Improviza prea mult și-i plăcea să se joace cu victimele lui. Iar Lars? Era doar un copil cu tuleie, un caracter slab și nedezvoltat pe care Ashley îl modelase după propria lui imagine morbidă. Cei doi copiii-adulți nu erau pregătiți pentru complexitatea și amploarea acțiunii pe care o desfășurau. Nu erau nici pe departe calificați pentru așa ceva. Erau ceva mult mai rău.

Cu câțiva ani în urmă, într-o parcare întunecoasă de la Walmart, urmărind de sub luminile secțiunii de grădinarit cum un drogat ras în

cap le spărgea automobilul Subaru, și-o amintise pe mama ei prinzându-o de umăr și spunându-i: *Să nu te temi de profesioniști, Darby. Profesioniștii știu ce fac, și o fac curat.*

Teme-te de amatori.

— Acum... Sandi își făcu palmele căuș pe geam. Aha. Ashley tocmai a scos ceva din dubă. O... cutie portocalie.

Ed îngenunche lângă Jay.

— Când o să vină, tu te ascunzi după tejghea. Închizi ochii. Și orice s-ar întâmpla, nu ieși de acolo. Ai înțeles?

Fetița încuviință din cap.

— Bine.

Peste capul lui Jay, Darby șopti neauzit spre Ed: *Cum o tratăm?*

— O s-o... o s-o ducem la un spital. Asta-i tot ce putem face, murmură el apropiindu-se de ea. Am avut de-a face cu așa ceva doar la câini, și numai de câteva ori. Știu doar că acum e într-o perioadă de șoc. Corpul ei nu produce adrenalină – se numește criză Addison –, așa că, dacă situația devine agitată sau înspăimântătoare, poate să facă o criză, sau să intre în comă, sau mai grav. Trebuie să-i controlăm nivelul de stres. Și să aibă un mediu cât de calm și liniștit posibil...

Sandi icni la fereastră.

— Ashley are un... o, Doamne, ăla e un *pistol pentru cuie?*

— Mda, zise Darby, apoi se întoarse spre Ed: N-o să fie așa.

Ashley introduse bateria în pistolul său Paslode IMCT cu acumulator și așteptă să se aprindă ledul verde.

Pe când trăia tatăl lui (zilele de aur ale lui Fox Contracting), pentru alimentarea unui pistol pentru cuie aveai nevoie de un compresor de aer și de câțiva metri de furtun de cauciuc. Acum totul era cu baterii și acumulatori – chestii pe care le puteai căra în buzunar.

Modelul lui Ashley era portocaliu strident, ca sosit din *Sesame Street*. Șapte kilograme. Abțibildul Paslode se uzase. Cuielile veneau dintr-o magazie cilindrică, care îi amintea lui Ashley de mitraliera lui John Dillinger. Lungimile cuielor erau măsurate în penny, din cine știe ce motiv medieval, iar acelea erau de 16 penny, adică aproximativ nouă centimetri. Făcute să străpungă o scândură standard. Puteau penetra carnea umană de la trei metri, dar și dincolo de distanța aceea tot erau așchii rotitoare de metal răuvoitor, șuierând prin aer cu aproape trei sute de metri pe secundă.

Superb, nu?

Poate că Ashley eșuase spectaculos în conducerea zilnică a Fox Contracting, dar, frățioare, îi plăceau la nebunie uneltele implicate. Din fericire, tatăl lui era deja prea preocupat cu uitarea propriului său nume și defecarea într-o pungă, ca să mai vadă ce se alesese de moștenirea familiei sub conducerea fiului său. Ambii specialiști se căraseră nepoliticos, domeniul Web expirase, telefonul încă suna sporadic, însă intra pe căsuța vocală. Uneori Ashley șofa duba Fox Contracting cu personajul acela jupuit din benzi desenate și se simțea ca și cum ar fi pilotat un cadavru mare; păstaia uscată a visurilor și a muncii grele a tatălui său.

Chestia era că, dacă tipii de pe Wall Street se prăbușeau, federalii interveneau și, folosind banii altora, scăpau. Pe de altă parte, când mica afacere Mami & Tati se prăbușea, trebuia să te descurci singur ca să scapi. Țsta era stilul american.

Ashley săltă Paslode-ul și desfăcu siguranța țevii cu mâna stângă, fără niciun efort. Apoi apăsă pe trăgaci...

TROSC!

Un cui de nouă centimetri găuri pneul din față al Hondei lui Darby. Cauciucul se dezumflă șuierând.

Lars privea.

Ashley lovi anvelopa cu piciorul, simțind cum se înmoaie. Apoi se aplecă și trase – TROSC! – în cauciucul din spate.

— Nu fi-ngrijorat, frățioare. Rezolvăm noi asta.

În timp ce vorbea, ocoli mașina și găuri și celelalte cauciucuri – TROSC! TROSC!

— Nițică treabă murdară în noaptea asta, apoi mergem să-l vedem pe unchiul Kenny. OK?

— OK.

Ashley coborî glasul, ca și cum ar fi împărtășit un secret periculos:

— Mai e ceva ce am uitat să-ți spun. Țți amintești că are un Xbox One?

— Da?

— Are cel mai nou *Gears of War*.

— OK.

Zâmbetul lui Lars se lărgi, iar Ashley simți un val de simpatie pentru dragul lui frățior. Nu era făcut pentru asta, dar nu era vina lui. Cum putea fi? Nu avusese niciun control asupra mamei lui, care, în timpul

sarcinii, înghițise două podgorii pe zi. Bietul Lars fusese handicapat încă dinainte de a respira pentru prima dată. Chestia cea mai de rahat.

Verifică rapid ledul de pe Paslode – era tot verde. Se știa că frigul era extrem de dur cu acumulatorii, iar el avea numai doi. Ultimul lucru pe care-l voia era ca pistolul să-i rămână fără energie atunci când trebuia să fie lipit de tâmpla lui Darby. Ce stânjenitor ar fi fost *așa ceva!*

Cât despre puterea de foc, Beretta Cougar de calibrul .45 al lui Lars era câștigătorul evident; nu intri în luptă cu un pistol pentru cuie și te aștepți să învingi. Și ar fi fost nevoie de câteva cuie de nouă centimetri ca să pui la pământ un om. Mai rău, proiectilele în sine se înfingeau rareori la distanțe mai mari de trei metri. Însă Ashley Garver își iubea pistolul, presupunea el, tocmai pentru că era o armă total nepractică pentru uciderea oamenilor. Îl iubea fiindcă era greu, incomod, imprecis, înspăimântător și brutal.

Toți artiștii se exprimă prin instrumentele lor, nu-i așa?

Acesta era instrumentul lui Ashley.

— Haide, frățioare. Făcu semn cu arma: Pune-ți masca de războinic.

Magazia cilindrică a Paslode-ului conținea treizeci și cinci de cuie de nouă centimetri, stivuite câte cinci. El trăsesese patru. Avea încă mai mult decât suficiente ca să transforme un om într-un porc spinos urlător. Mergând lângă el, Lars armă Beretta așa cum fusese învățat, verificând cu grijă să aibă glonț pe țevă.

— *Gears of War 4*, da? întrebă. Nu cel de anul trecut?

— Asta am spus.

— OK.

— Și să nu îndrăznești s-o împuști pe Darby, îi reaminti Ashley. E a mea.

— Vin spre noi.

— Știu.

— Au un pistol pentru cuie...

— *Știu*, Sandi.

Jay își strânse tâmplele ca și cum ar fi vrut să alunge o durere, legănându-se între picioarele mesei răsturnate.

— Vă rog, vă rog, nu vă certați...

— Ed, o să ne *omoare*...

Bărbatul îi făcu semn cu cheia tubulară:

— Taci.

Darby o luă pe fetiță pe după umeri și o trase înapoi, departe de fereastra baricadată, spre centrul sălii Wanapani. Orice stres sau traumă putea declanșa o criză. „Acum chiar că e pe viață și pe moarte. Trebuie să rămână calmă.”

Era oare posibil în noaptea aceea? Încercă să-și amintească exact ce cuvinte folosise Ed – *criză Addison?* – și se ghemui lângă Jay:

— Hei. Uită-te la mine.

Fetița o privi, cu ochii plini de lacrimi.

— Jaybird, o să fie bine.

— Ba nu...

— N-o să-ți facă niciun rău. Îți promit că n-o să-i las.

Lângă ușă, cearta se intensifica:

— Ed, o să intre înăuntru...

— Atunci o să ne luptăm cu ei.

— Ești beat. Dacă-ncercăm să ne luptăm cu ei, o să murim toți.

Vocea lui Sandi turui: Eu *o să mor*, tu *o să mori*, ea *o să moară...*

— N-are dreptate.

Darby o împinse pe Jay și mai în spate, în dosul standului de cafea. Atinse pietrele cu palma – erau destul de solide ca să oprească un glonț.

— Să stai în spatele tejghelei, cum a spus Ed, da? Pentru orice eventualitate.

— Mie n-o să-mi facă rău, șopti Jay. *Ție o să-ți facă.*

— Nu-ți face griji pentru mine.

Își aminti de mesajul bizar de pe șervețel și se aplecă mai mult, coborându-și vocea ca să n-o poată auzi ceilalți:

— Spune-mi, de ce vrei să n-am încredere în Ed și Sandi?

Jay păru stingherită.

— Eu... nu, nu-i nimic.

— De ce, Jay?

— Am greșit. Nu-i nimic...

— Spune-mi.

La ușă, cearta dintre Ed și Sandi atinsese punctul culminant. Bărbatul flutura ranga înspre verișoara lui, ca pe o armă, și glasul îi devenise tunător:

— Dacă vom coopera, ne vor ucide oricum.

Femeia îl îmbrânci.

— E singura noastră șansă...

— Am crezut... Jay ezită, apoi arată peste tejghea spre Sandi și răspunde: Am crezut, la început, c-o recunosc pe doamna. Arată exact ca una dintre șoferițele autobuzului meu de la școală.

Tocmai din San Diego.

Lumea lui Darby înlemni.

— Dar e imposibil, spuse Jay. Nu-i așa?

Tânăra nu avea niciun răspuns. Care era probabilitatea? Care era probabilitatea ca alți doi călători să fi venit tocmai din același oraș de pe Coasta de Vest ca micuța răpită? Dintre toate locurile posibile? Aici, la sute de kilometri în interiorul țării, izolați într-un refugiu îndepărtat din Munții Stâncoși?

Oxigenul părea să se fi scurs din cameră.

San Diego.

— Dar... dar nu-i ea, adăugă Jay repede, prinzând-o pe Darby de încheietura mâinii. Doar seamănă cu ea. E doar o coincidență.

Nu, nu e, ar fi vrut Darby să spună. Nu în noaptea asta.

În noaptea asta nu există coincidențe...

Lângă ușa de la intrare, Ed și Sandi încetaseră să se mai certe. Acum ascultau amândoi, împietriți și atenți. Apoi auzi și Darby – o pereche de pași înfundați, bocanci scrâșnind pe zăpada adunată afară, apropiindu-se de ușă. O echipă de asasini formată din doi oameni.

Ed se îndepărtă de ușă, roșu la față.

— Oh, Doamne. Să se pregătească toată lumea...

— Ed, zise Darby, de unde spuneai că sunteți?

— Nu acum...

— Răspunde-mi, te rog.

Ed arată cu degetul:

— Sunt dincolo de ușă.

— Răspunde *dracului* la întrebare, Ed.

Pașii fraților se opriră. O auziseră pe Darby ridicând vocea și acum ascultau și ei. Ashley se afla la mai puțin de doi metri distanță, așteptând de cealaltă parte a ușii subțiri de lemn. Se auzea chiar și familiara respirație pe gură a lui Față de Rozător, ca un ventilator de spital.

— Am... am venit din California, răspunde Ed. De ce?

— Din ce oraș?

— *Poftim?*

— Spune-mi din ce oraș sunteți.

— Ce importanță are?

— Răspunde-mi.

Glasul lui Darby tremura de adrenalină, cu doi necunoscuți înăuntru și doi ucigași dincolo de ușă. Acum ascultau și ei. *Toată lumea* asculta. Totul atârna de ce avea să spună în continuare fostul veterinar...

— Din Carlsbad, zise Ed. Noi suntem din Carlsbad.

Nu San Diego.

Darby clipi. „Oh, slavă Domnului.”

Bărbatul ridică brațele:

— Ești fericită, Dara?

Expiră, ca și cum și-ar fi golit plămânii ieșind la suprafață după o scufundare îndelungată. Era doar o coincidență. Jay se înșelase. E ușor să confunzi fețele unor străini abia amintiți și se părea că Sandi avea o geamănă pe ruta de dimineață a unui autobuz din San Diego. California era dens populată, deci n-ar fi fost imposibil ca Ed și Sandi să fi pornit întâmplător din același stat ca fetița răpită. Orice altceva... erau doar nervii. Doar paranoia.

Afară se așternu liniștea. Frații continuau să asculte prin ușă.

— Ți-am spus, șopti Jay. Vezi? M-am înșelat...

— Carlsbad, șuieră Ed către Darby, cu fața sclipind de sudoare. Carlsbad, SUA. De ce mai ai nevoie, pentru numele lui Dumnezeu? Care-i statul? California. Codul? 92018. Populația? O sută de mii...

— Îmi pare rău, Ed. Voiam doar să fiu sigură...

Darby conștientiză vag mișcarea lui Sandi în spatele ei și se întorcea cu fața într-acolo când Ed continuă:

— Regiunea? *Regiunea San Diego.*

...și acela fu ultimul gând limpede care trecu prin mintea lui Darby înainte ca un jet puternic de lichid ca gheața să-i lovească ochii.

Apoi durere.

Durere încinsă la alb.

ORA VRĂJITOARELOR

3.33 AM

— SANDI! urlă Ed.

Însă lumea lui Darby căpătase culoarea sângelui. Un jet de acid. Își simțea celulele corneei sfârâind, simultan opărite și înghețate. Ca un înălbitor pe sub pleoape. Îi alungase toate gândurile.

Lovi podeaua cu genunchii, cu ochii strânși, zgâriindu-și fața, ștergând urmele de arsură chimică. Niște degete mici o prinseră de cot, trăgând. Auzi vocea lui Jay în ureche:

— Darby. Șterge-ți ochii...

— Sandi, *ce dracu' faci?*

— Eddie, îmi pare rău. Îmi pare tare rău...

Vocea lui Jay insistă:

— Șterge-ți ochii...

Darby se șterse furioasă, gemând de durere. Se frecă până când își strivi ochii în orbite. Se forță să deschidă pleoapele, desprinzându-le cu unghiile, și văzu o supă tulbure de roșu și portocaliu încețoșată de lacrimi incendiare. Zări ca prin apă marginile dalelor de pe jos. Încăperea se învârtea în jurul ei ca o scenă rotitoare. Tuși, eliberându-și gâtul de mucozități bolborositoare. Picături întunecate căzură pe podea. Nasul îi sângera din nou.

— Stai nemișcată.

Jay ridică ceva greu. Darby era pe punctul să se întrebe ce era... când un val de apă caldă îi scaldă fața. „Carafa”, își dădu seama frecându-și ochii. „Deșteaptă fetiță.”

Niște umbre furioase se mișcă deasupra ei. Zgomot de pași.

— Darby.

Jay o smuci de cot, mai tare. I-l răsuci din umăr.

— Darby, haide. Târâș. *Târâș.*

Ea se târî. Cu palmele și genunchii pe dalele reci, pe jumătate orbită, picurând de apă. Jay o ghida, împingând-o și trăgând-o. În spatele ei, vocile se intensificau, bubuind prin încăperea și tensionând aerul:

— Sandi, explică-mi ce se-ntâmplă...

— Te pot salva.

— Să n-atingi ușa aia...

— Te rog, lasă-mă să te salvez, găfâi Sandi, implorând. Eddie, dragule, pot să-ți salvez viața aia stupidă, dar numai dacă taci din gură

și faci exact ce-ți spun...

Darby auzi un clinchet metalic, sec, în spatele ei. Era ceva familiar, însă nu-l putea identifica. Totuși îl mai auzise de câteva ori în seara aceea, suficient cât să provoace o senzație de déjà-vu. Apoi, prin ceața durerii, revelația o izbi și mintea ei țipă:

„Zăvorul-zăvorul-zăvorul... Sandi tocmai a deschis ușa de la intrare.”

Clanța se mișcă liber în mâna lui Ashley, surprinzându-l, și apăsă cu vârfurile degetelor pe ușă, împingând-o ușor, astfel că dezvălui lent interiorul centrului pentru vizitatori. O văzu mai întâi pe Sandi Schaeffer, stând în picioare în ușă, cu obraji roșii ca gogoșarii.

— Le am pe amândouă, gâfâi femeia. Le am pe amândouă, încuiate în toaletă...

Amândouă? Pentru Ashley fu o ușurare.

— Deci și Jaybird e aici?

— De ce n-ar fi?

— E o poveste lungă.

Sandi făcu o grimasă.

— Bineînțeles. *Bineînțeles...*

— Totul e sub control.

— Sub control? *Serios?* Pentru că tocmai am dat cu spray în ochii cuiva...

— Da, mulțumesc.

— În noaptea asta voi nu trebuia să faceți absolut nimic și tot ați dat-o-n bară. Sandi strănută din cauza vaporilor de spray cu piper și-și frecă nasul. Adică... Cum Dumnezeu ați putut permite să se-ntâmple asta? Cum de am ajuns într-o situație atât de proastă?

Ashley era sătul de vorbe. Își croi drum înăuntru, lăcrimând în aerul acid. Sandi se retrase, brusc alarmată, și toate vorbele aspre i se opriră, pe moment, în gât. Văzuse Paslode-ul portocaliu din mâna lui.

Dumnezeule, Ashley chiar *iubea* obiectul ăla!

— Totul e sub control, o asigură el. E bine.

Intră și Lars, cu geaca lui de schi bleu fluturând într-o rafală de vânt și cu Beretta Cougar în mână.

— Ești bolnav, pufni femeia, făcând încă un pas ezitant înapoi. Amândoi sunteți bolnavi. Nu trebuia să-i faceți niciun rău...

— Am improvizat.

— Am avut dreptate în privința ta. A amândurora...

- A, da? Ashley îl ciocăni pe Lars pe piept. Ascultă-mă. O să fie bine.
- Știam că nu sunteți decât niște țărănoi de nimic...
- Vai, Sandi, îmi rănești sentimentele.
- Parcă ați încerca să fiți prinși.

Femeia scuipa în timp ce vorbea; o dâră de salivă i se scurgea de pe bărbie și continua să meargă cu spatele, pe măsură ce frații avansau spre ea cu armele la vedere.

— Mi-ați spus... mi-ați spus că o să-i dați haine curate în fiecare zi. Mi-ați spus c-o să-i supravegheați dieta. C-o să-i dați cărți. Mi-ați promis că n-o să vă atingeți nici de un fir de păr din capul lui Jay...

— Tehnic, asta-i adevărat. Părul ei e-n regulă.

— Cum poți să consideri asta amuzant? O să putreziiți în închisoare. Tu și micul tău sindrom alcoolic fetal de...

Frate, ar fi încheiat ea dacă Ashley n-ar fi îmbrâncit-o.

Nu era furios. Totul e sub control, ții minte?

Îmbrâncirea fusese însă mai puternică decât intenționase. Sandi alunecă pe spate, pantofii îi scârțâiră și se lovi cu fundul ei mare de standul de cafea. Radioul se răsturnă și antena zdrăngăni. Părul negru tuns castron îi acoperi fața și femeia se prinse de tejghea icnind:

— Ați stricat *totul*...

Lars o ținti cu Beretta.

— HEI!

Ashley nu-l observase până atunci pe Ed, însă... da, el era acolo. Fostul veterinar bărbos pe care-l bătuse la „Pescuiește”, care ura produsele Apple, a cărui teamă supremă era întâlnirea de Crăciun în Aurora cu familia lui înstrăinată, stătea acum lângă toalete, cu o unealtă în formă de cruce în mâna dreaptă, gata să lovească.

— Nu-ți permit, rosti Ed. Nu-ți permit să te apropii de ele.

— Sandi, zise Ashley liniștit, te rog, spune-i vărului tău să lase jos chestia aia.

— E o *cheie tubulară*, dobitocule.

— Ed, fă ce-ți spune.

Însă bărbatul rămase ferm, cu spatele la ușile toaletelor. Avea broboane de transpirație pe frunte. Cheia îi tremura în mână.

Ashley nu întrerupse contactul vizual, ci se mișcă doar puțin într-o parte, pentru ca fratele lui să aibă o linie de tragere mai bună.

— Sandi, spuse el calm, vorbind din colțul gurii, sper să fiu clar. Dacă vărul Ed nu pune cheia pe podea în clipa asta, o să moară.

— Eddie, te rog, *te rog*, fă ce-ți spune Ashley.

Ed își șterse sudoarea din ochi și o privi pe Sandi cu teroare crescândă. Probabil că deja înțelesese, dar abia acum păru să tragă niște concluzii:

— Isuse, cum de... cum de-i cunoști pe oamenii ăștia? Ce se întâmplă?

Sandi se înfioră.

— Treaba s-a complicat...

— Ce *făceai cu fetița aia*, Sandi?

— Las-o jos, repetă Ashley făcând încă un pas în față. Las-o jos acum, și nu-ți fac niciun rău, îți promit.

În dreapta lui, Lars luă poziția de tragere corectă cu Beretta Cougar, exact așa cum îl învățase cândva fratele lui. Două mâini cu degete noduroase, cu degetele mari în sus, arătătorul pe trăgaci. Dar Ashley știa că nu va trage. Nu fără permisiunea lui. Aștepta, perfect ascultător, un semnal ca să-l execute pe Ed, care putea sosi în multe forme – inclusiv o referință la baseball.

O picătură de sudoare căzu pe podea.

— Am promis să nu vă facem rău, reluă Ashley. Aveți cuvântul meu.

— Eddie, te rog. Vocea lui Sandi se înmuiase. Ai băut. Pune-o jos și o să-ți explic totul.

Însă, spre cinstea lui, Ed nu cedă. Rămase ferm, fără să-i dea măcar atenție pistolului lui Lars, fixându-l numai pe Ashley, ca și cum n-ar mai fi existat nicio altă persoană în lume. Ochi duri ca piatra, sfidându-l. Cheia tubulară îi tremura din cauza adrenalinei. Când vorbi în cele din urmă, fu ca un mârâit grav.

— Știam că te urăsc.

— Serios? făcu Ashley. Mie-mi plăcea de tine.

— De când te-am întâlnit prima dată, când ți-am strâns mâna, am... pur și simplu cumva am știut. Bătrânul doctor de animale reuși un surâs bizar, trist: Am avut o străfulgerare, cred, despre cum erai de fapt. Dincolo de Cerc, dincolo de glumele proaste și de jocul de cărți. Ești suma tuturor trăsăturilor pe care le-am urât vreodată la o ființă umană. Ești îngâmfat, iritant, vorbești prea mult, nu ești nici pe jumătate atât de deștept precum crezi, iar sub toate astea? Ești răul în stare pură.

Iar tu tocmai ai înregistrat un scor perfect, fu pe punctul să continue Ashley.

Ed suspină și ceva se frânse în spatele privirii lui, ca și când recunoștea în cele din urmă inutilitatea micii lui sfidări. Ridică ambele mâini și deschise palma dreaptă în silă, în semn de predare. Cheia tubulară căzu și zdrăngăni pe dale. Ecoul răsună în aer, iar Ashley rânji.

Lars coborî Beretta.

— Mulțumesc, răsuflă Sandi ușurată, cu ochii în lacrimi. Mulțumesc, Eddie, pentru...

TROSC.

Ed făcu o față nătângă, ca un om care eructase pe neașteptate. Pentru o clipă confuză, mai păstră contactul vizual cu Ashley, la fel ca înainte. Dar acum ochii lui erau larg deschiși, panicați, căutând...

— Ai uitat ceva, spuse Ashley. Sunt și *mincinos*.

Coborî pistolul pentru cuie.

Ochii lui Ed îi urmăriră mișcarea, sclipind de teroare reținută. Buzele i se strânseseră, contractând mușchii, ca și cum ar fi încercat să vorbească, însă se întâmpla ceva suprarealist – falca nu i se mișca. Nici măcar un centimetru. Vocea îi scăpă prin nări, un geamăt strangulat. O bulă roșie apoasă – salivă îngroșată cu sânge – țâșni printre dinții din față și căzu pe podea.

Ashley făcu un pas în spate ca să nu-și murdărească pantofii.

Sandi țipă. Un țipăt care spărgea urechile.

— Lars. Ashley pocni din degete și arătă: *Controleaz-o, te rog*.

Ed duse ambele mâini la gât, evident încercând să strige și el, dar trupul nu-l ajuta. Gura îi era încuiată – la propriu – cu un cui de oțel, care trecea ascendent prin maxilar, ținându-i limba de cerul gurii. Ashley și-o imaginea zbatându-se înăuntru ca un țipar însângerat. Era foarte curios cât de adânc intrase cuiul de nouă centimetri – oare vârful lui ascuțit gădila baza creierului lui Ed?

Îl împinse pe bărbat cu piciorul. Ed se lovi de harta regională a statului Colorado și alunecă în jos pe perete, suspinând încet în palme, prin sângele care îi umplea palmele și picura în pete mari pe podea.

— Ia loc. Ar fi trebuit să știi, Eddie, băiete, că-i *urăsc* pe alcoolici...

Sandi devenise isterică. Zbieră din nou, un țipăt ca de hienă, și altă bulă de salivă îi atârna de bărbie. Lars înfipse țeava pistolului în gura ei și femeia tăcu imediat.

— Schimbare de plan, zise Ashley bătându-l pe Lars pe umăr; luminile fluorescente clipiră deasupra lui. Vezi, tu și cu mine, frățioare,

deja am tapetat clădirea asta cu probe pentru poliție și nu avem destul înălbitor, nici timp, să curățăm totul. Așa că vom fi nevoiți să devenim creativi, *dacă înțelegi aluzia.*

Lars înclină din cap o dată. Mesajul în Codul Spionilor fusese recepționat.

Ashley continuă, pășind peste o baltă din sângele lui Ed:

— Cât despre Darby și...

„Stai așa.”

Își dădu seama de ceva.

— Stai, stai... O apucă pe Sandi de cot, pocnindu-i din degete în față: Hei! Uită-te la mine. Ai spus... le-ai încuiat pe Darby și pe Jaybird în toaletă, așa-i? În toaleta bărbaților?

Femeia strâmbă din nas, privindu-l cu ochi injectați, și încuviință din cap.

„Nu.”

Lars îl privi și el, neînțelegând. Dar Ashley înțelegea.

„Nu, nu, nu...”

O îmbrânci pe Sandi pe jos, tropăi pe lângă ea, pe lângă Ed, spre toalete, și împinse cu cotul ușa de la toaleta bărbaților ca să găsească... o încăpere goală. Fulgii pluteau prin fereastra triumfiulară.

Lars privi și el.

Ashley Garver făcu un pas în spate și trânti ușa violent.

— Așa m-am săturat de fereastra aia *nenorocită...*

Darby răsuci cheia lui Sandi și motorul camionetei se trezi la viață. Un muget diesel care sparse liniștea din parcare.

Jay se târî pe scaunul pasagerului.

— Dacă aude Ashley?

Darby mișcă schimbătorul de viteze.

— Tocmai a auzit.

Curățase deja un cerc pe parbriz prin care să vadă și săpase cu brațele în jurul roților din spate. Destul cât să formeze rampe înghețate și să prindă ceva aderență. Sandi venise pregătită; F-150 era o bestie de camionetă cu anvelope ghintuite, lanțuri și o gardă la sol monstruoasă de patruzeci și cinci de centimetri. Dacă ceva din parcare asta putea să răzbată prin munți, atunci era vehiculul acesta. Iar dacă nici el nu putea... ei bine, Darby își amintea gluma jalnică a lui Ashley despre Ford: *Found on road, dead.* Găsit mort pe drum.

„Să sperăm că nu.” Își frecă ochii de iritația chimică. Era încă udă pe față, apa caldă i se răcea rapid pe piele.

— Toți cei de aici sunt răi, șopti Jay.

— Nu și eu.

— Mda, dar toți ceilalți...

Darby încercă să nu se gândească la asta. Capul încă i se învârtea. Mai întâi Ashley, care se prezentase ca un aliat, pentru ca apoi s-o trădeze. Acum Sandi își recunoscuse implicarea în complotul răpirii. N-avea de unde să știe unde se situa Ed Schaeffer în tot haosul, dar spera că era încă în viață.

„Dacă măcar e de partea noastră.”

Spera să fie, însă, cu fiecare secundă care trecea, refugiul Wanapani părea să devină tot mai ostil. Plasticul strâns pe fața ei. Aliații împrușcându-se. Dușmanii înmulțindu-se. Conspirația era ameteitoare.

— Ce căuta aici *șoferița mea de autobuz*? întrebă Jay.

Darby strânse volanul în mâini.

— Momentul adevărului.

Apăsă pedala de accelerație și Fordul avansă puțin în zăpada mocirloasă; roțile se învârteau, azvârlind jerbe de gheață tare. Păstră o presiune constantă cu talpa. Nici prea apăsător, nici prea ușor. Se auzi un scrâșnet, urmat de patinare – totuși, mașina se mișcă.

— Hai. Hai, *hai*...

— Cât de departe e poliția? întrebă Jay.

Darby își aminti de transmisia DTC pe care i-o descrisese Ed. Semiremorca răsturnată la baza trecătorii.

— Zece... ăăă... poate doisprezece kilometri.

— Asta nu-nseamnă mult, nu-i așa?

Darby roti volanul într-o întoarcere neîndemânică de o sută optzeci de grade, făcând camioneta lui Sandi să derapeze pe peticele de gheață și virând-o spre sud. În jos, coborând rampa, pe sens opus traficului... dacă exista așa ceva. Răsuci maneta blocului de lumini și aprinse farurile. Ashley și Lars fuseseră deja alertați de zgomotul motorului, așa că secretul nu mai avea sens. Cei doi aveau să apară imediat.

— I-ai furat mașina, șopti Jay.

— Mi-a dat cu spray în ochi. Suntem chit.

Fetița râse, un sunet mic și fragil; în luneta mașinii apărură o rază de lumină portocalie. Ușa centrului pentru vizitatori se deschisese. O pată

de lumină încadra o siluetă subțire.

Era Lars.

Față de Rozător. Numai umbre negre. Silueta ridică brațul drept cu aerul nepăsător al cuiva care manevrează telecomanda televizorului. Darby înțelese instinctiv, o apucă pe Jay de umăr și o trânti pe scaunul rece de piele...

— Jos!

POC.

Fereastra din dreptul pasagerului explodează. Cioburile se împrăștiară pe bord. Jay icni, acoperindu-și fața.

Darby se aruncă în jos sub ploaia de sticlă. În aerul rarefiat, împușcătura răsunase ca un foc de artificii. Corpul o implora să rămână jos în scaun, cât de jos posibil, sub linia de tragere a lui Față de Rozător, dar creierul știa mai bine:

„Vine spre noi. Chiar acum”.

„Hai, hai, hai...”

Găsi pedala de accelerație cu degetele și o apăsă. Camioneta țâșni, cu motorul duduind, aruncându-le pe amândouă pe spate în scaune. Lumea se puse în mișcare. Bagaje bufniră zgomotos în spate. Apoi Darby se îndreptă pe scaunul de piele lipicioasă, privi în lateral peste volan – expunând doar un ochi, câțiva centimetri – și ghidă camioneta lui Sandi spre autostradă.

Jay o prinse de încheietură.

— Darby...

— Rămâi jos.

— Darby, trage-n noi...

— Da, am observat...

POC. Un glonț perforă parbrizul și Darby tresări. Un curent înghețat suiera din stânga; se spărsese și geamul lateral. Fulgii intrau, biciuindu-i obrazul.

— Ne urmărește, zise Jay. Condu mai repede...

Darby chiar încerca. Apăsă accelerația mai tare și camioneta derapă pe roțile din spate, totuși viteza crescuse. Roțile aruncau așchii de gheață prin ferestre, împrôșcând interiorul cu grăunți reci. Lars trase din nou – POC! – și oglinda laterală a camionetei explodează. Jay țipă.

Darby o împinse din nou cu mâna liberă.

— Ține capul jos. E-n regulă...

— Ba nu-i.

— N-o să ne prindă.

POC. Altă gaură străpunse parbrizul, o formă de stea zimțată deasupra capului fetei. Dar împușcăturile lui Lars sunau diferit. Deveneau mai seci, mai slabe peste distanța care creștea.

— Da. Inima îi fâlfâi. Da, da, da...

— Ce se-ntâmplă?

Acum coborau rampa, câștigând viteză. Slavă Domnului pentru aderență, pentru gravitație, pentru panta ce se înclina și mai mult! Darby mai apăsă accelerația. Motorul urlă din nou. Lumea se aplecă în jos și cioburi de sticlă securizată se împrăștiară în jurul lor ca pietrișul.

— Vezi? Ți-am spus...

Lars trase din nou – POC –, dar rată complet camioneta. Deja era prea departe de ele. Dispărea. Strălucirea portocalie a clădirii Wanapani se ștergea și ea, liniile sale familiare se scufundau în întunericul înzăpezit, iar Darby se bucură mult s-o vadă dispărând de tot. Ca atunci când se trezea scaldată în sudoare dintr-un coșmar, nu mai vru s-o vadă vreodată. Niciodată. Ducă-se pe pustii locul ăla nenorocit.

Jay se uită înapoi, urmărind prin luneta perforată umbra lui Față de Rozător micșorându-se – *Rămâi jos!* –, și ridică un pumn tremurător, cu degetul inelar în sus.

Lui Darby îi trebui un moment ca să înțeleagă.

— Hm... nu-i ăla degetul.

— Oh. Jay se corectă. E mai bine?

— Mai bine.

— Mulțumesc, zise fetița de șapte ani arătând degetul prin geamul spart de gloanțe al unei camionete furate și Darby începu să râdă.

Era ceva involuntar, scuturându-i plămâinii ca o tuse. Nu se putea opri.

„O, Doamne, chiar am făcut-o. Am scăpat.”

Doar zece-doisprezece kilometri de mers. Scoase telefonul din buzunar și i-l aruncă lui Jay.

— Hei. Uită-te la ecran, bine? Dacă vezi vreo liniuță de semnal, dă-mi-l imediat.

— Bateria e aproape moartă.

— Știu.

Coborau, cu cauciucurile măcinând zăpada proaspătă ca niște pietre de moară. Darby apăsa constant accelerația ca să țină Fordul în

mișcare. Să nu întrerupă inerția. Asta era totul acum – o înaintare brută, disperată. Ca atunci când conducea prin două state cu stomacul plin de Red Bull și ibuprofen, luptându-se să-și păstreze impulsul dat de cofeină, cu un mesaj criptic de la Devon tremurându-i în palmă (*Acum e bine*), întrecându-se cu Zăpaghedonul prin trecătoare. Înainte, înainte, înainte. „Nu te opri. Nu te opri, nu te opri...”

Ajunseseră pe Drumul Statal 7; lumina strălucitoare a farurilor mătura mormane înghețate de zăpadă îngrămădită de vânt. Acolo plănuia să intre pe banda care ducea spre nord și să treacă pe sub primul stâlp de iluminat. Darby simți alt fior de excitație în stomac. Se întâmpla cu adevărat. Reușise. Chiar evadau.

Totuși, încă era îngrijorată: dacă frații își dezăpezeau duba, o puneau în mișcare și le urmăreau pe autostradă? Apoi simți un fior de triumf când realiză: „Ashley nici măcar nu știe unde sunt cheile Astroului. Nu m-a văzut aruncându-le pe fereastra toaletei”.

Da, da, da. Totul părea prea bine ca să fie adevărat.

— Ține telefonul ridicat. Îi arată fetiței. Afară pe fereastră.

Jay o ascultă, stând pe genunchi ca să se aplece pe fereastra din dreapta, și Darby își imaginează dintr-odată lovind un obstacol și pe fetiță zburând din mașină ca un manechin pentru teste de impact. Ar fi fost dificil de explicat părinților ei.

— Pune-ți centura de siguranță, adăugă ea. Te rog.

— De ce?

— Pentru că așa cere legea.

— Dar dacă va trebui să ieșim și să fugim?

— Atunci... Isuse! Atunci o s-o desfaci.

— A ta nu-i pusă.

— *Hei!* Darby rânji sumbru, adoptând cea mai bună versiune de voce de tată supărat: Nu mă face să-ntorc mașina.

Jay își prinse centura cu un clic metalic și arătă spre scaun, în spatele capului lui Darby:

— Aproape te-a nimerit.

Darby atinse tetiera, în spatele cozii ei. Imediat degetele îi descoperiră gaura de ieșire zdrențuită, de unde se împrăstiau nori spongioși de spumă galbenă. Glonțul lui Lars trecuse la maximum trei centimetri, ratându-i scalpul, înainte de a ieși prin parbriz. Fusesse salvată printr-un noroc chior. Lăasă să-i scape un râs răgușit.

— Ce bine c-am doar un metru jumate, nu?

— E bine, da, zise Jay. Îmi place de tine.

Darby ieși cu camioneta lui Sandi pe autostradă, intrând pe sens opus pe benzile pustii. În condiții normale de trafic ar fi fost o manevră sinucigașă. Porni din reflex semnalizatorul, înainte de a se simți ridicolă. Mâinile încă îi tremurau. Se așternuse o liniște stranie și ea își dresе glasul, încercând s-o umple:

— Așadar... Sandi conduce autobuzul de la școala ta?

— Cred c-o cheamă doamna Schaeffer.

— Era drăguță?

— M-a răpit.

— În afară de asta.

— Nu prea. Jay ridică din umeri. A înlocuit pe cineva pentru o perioadă. Abia dacă mi-o amintesc.

„Dar cu siguranță ea își amintește de tine”, se gândi Darby. „Își amintește de tine, de vila ta strălucitoare și de programul zilnic al părinților tăi yuppie.” Șoferița autobuzului școlii ar fi în mod logic inițiatora unei răpiri pentru răscumpărare, iar Ashley și Lars se ocupau evident de munca murdară. Însă de ce ar fi riscat Sandi să se întâlnească personal cu Beavis și Butt-Head, și tocmai aici? Într-un refugiu îndepărtat, la două state distanță?

Privi autostrada înzăpezită derulându-se și simți cum sângele îi revenea în extremități, opunându-se aerului rece care sufla prin ferestre. Abia acum începea să perceapă umorul negru al întregii aventuri, propriul ei ghinion și judecata proastă. Crezuse cu neghiobie într-un răpitor pentru *a doua oară* în noaptea asta. Carafa de apă caldă pe care plănuise s-o utilizeze drept armă? Jaybird i-o aruncase pe față, care încă o mai înțepa de la opăreală. Nimic nu mersese conform planului. Dinții îi clănțăneau. Nu se putu abține:

— Jay, data viitoare când ți se pare că recunoști pe cineva... de exemplu, dacă primul polițist din Colorado pe care-l vedem seamănă cu dentistul tău din San Diego, te rog să-mi *spui*, da?

— De fapt, dentistul meu locuiește în L.A.

— Los Angeles?

— Da.

— Iei avionul ca să te duci la dentist?

Jay tresări, jenată.

— Uneori.

— Serios?

- Păi... părinții mei îl apreciază...
- Să fiu a naibii. Părinții tăi au inventat Google sau ceva de genul ăsta?
- Râzi de mine.
- Darby zâmbi.
- E prea târziu să cer eu răscumpărarea?
- Poate că nu. Jay îi întoarse zâmbetul: Tu ești cea care conduce o camionetă fura...

Oprirea le zdruncină creierii.

Lumea întreagă păru să arunce ancora. Camioneta se afundă cu botul într-o grămadă de zăpadă, îngropându-și farurile și întunecându-se, două tone în mișcare lovindu-se de un obstacol dur. O doză goală de Gatorade zbură din consolă. Cioburi de sticlă se împrăștiară. Darby se lovi cu maxilarul de volan, mușcându-și limba, și într-o fracțiune de secundă erau din nou înțepenite, prinse în capcană, și toată veselia deveni amară și metalică, ca gustul sângelui din gura ei.

„Oh, nu. Nu, nu, nu...”

Jay se uită la ea.

— Ce bine că m-ai pus să-mi leg centura.

3.45 AM

— Of, *rahat*.

Darby băgă în marșarier. Mai încercă o dată. Acceleră iar și iar. Fără succes; roțile alunecară până ce interiorul se umplu de miros de cauciuc ars.

Camioneta era înțepenită, cu botul în direcția greșită pe banda din dreapta înspre nord a Drumului Statal 7, chiar în fața unui panou albastru pe care scria SPAȚIU DE REFUGIU. Darby întinse gâtul să se uite prin luneta spartă – parcursese mai puțin de cincisprezece metri pe autostradă. O jumătate de kilometru de la clădirea Wanapani, maximum. Încă putea vedea luminile portocalii din parcare printr-un pâlci de pini Douglas. De fapt, nu prea mai conta dacă își găsiseră cheile, pentru că Ashley și Lars le puteau ajunge *mergând pe jos*.

— Rahat, rahat, *rahat...*

Izbi volanul cu pumnul, atingând din greșeală claxonul.

Jay se uită și ea în spate.

— Pot să ne prindă?

„Da, da, da, sută la sută da...”

— Nu, spuse Darby. Am mers prea departe. Dar rămâi înăuntru.

Deschise portiera, împrăștiind cioburile, și alunecă afară în zăpada adâncă. Se simțea bătrână și obosită. O dureau oasele. Ochiul încă o usturau din cauza spray-ului cu piper.

— Ce faci?

— Scot mașina din zăpadă.

Ocoli botul Fordului, chinându-se să distingă ceva în lumina farurilor pe jumătate îngropate. Stomacul i se strânse când constată cât de mare era nămetele adunat în fața grilajului camionetei. Trebuie să fi avut patruzeci și cinci de kilograme, poate mai mult, dens și fără ieșire precum cimentul ud.

Aproape colapsă văzându-l. Era enorm.

Apoi îi căzură ochii pe fetița din spatele parbrizului spart, la limita unei crize Addison. O bombă de anxietate cu ceas; foarte aproape de criză, de comă sau mai rău.

Așa că Darby se lăsă pe genunchii înțepeniți și începu să sape.

— Pot să te-ajut? întrebă Jay.

— Nu. Nu trebuie să te extenuezi. Doar fii atentă la telefon, te rog.

Spune-mi dacă prinzi semnal.

Ridică un bolovan de zăpadă sfărâmițos și-l aruncă într-o parte. Degetele goale îi pulsau din cauza gerului.

„Zece kilometri”, se gândi, aruncând o privire în josul pantei.

Zece kilometri până la semiremorca răsturnată. Oare asta era tot? Își imaginează scena aglomerată a unui accident, roind de ajutoare venite la fața locului, forfotind de lumini și mișcare. Pulsațiile roș-albastre ale girofarurilor mașinilor de poliție. Vestele reflectorizante ale echipajelor de întreținere a drumurilor. Paramedici introducând tuburi în gâturi. Victime amețite evacuate pe târgi.

Toate astea la doar zece kilometri pe drumul acela întunecos. Nu părea posibil.

Zece kilometri.

Drumul Statal 7 era mai ridicat în locul unde se poticniseră ele, pe marginea superioară a unei serpentine. Coniferele erau mai rare, terenul pietros și abrupt. La lumina zilei și pe vreme bună, de acolo s-ar fi deschis o panoramă uluitoare asupra munților. Dar în momentul acela era probabil singura zonă din Backbone Pass unde exista o șansă vagă de a prinde semnal telefonic. La naiba cu Copiii de Coșmar ai lui Ashley! Privind în urmă, Darby înțelese că fusese evident una dintre minciunile lui. Un alt șiretlic răutăcios prin care s-o facă să-și irosească bateria.

O rafală de vânt străbătu munții, făcând ramurile să trosnească, trăgând-o de mâneci, ridicând vârtejuri bizare de pulbere de zăpadă ce traversară autostrada ca niște fantome.

— Hei, Jay!

Gâfâia ca un câine, străduindu-se să lege o conversație care să umple tăcerea stranie. Încerca să mențină atmosfera calmă, plăcută, fără grabă.

— Ce... ce vrei să te faci când o să crești mare?

— Nu spun.

— De ce?

— O să râzi iar de mine.

Darby se aplecă pe după farurile Fordului, căutând pe rampa de ieșire din refugiu siluetele înaintând ale lui Ashley și Lars. Încă nu se zăreau.

— Haide, Jay. Îmi ești datoare. Eu am luat un spray cu piper în față pentru tine.

- N-a fost pentru mine. Pe tine te țintea.
- Știi ce vreau să spun...
- Paleontolog, răspunse fetița.
- Poftim?
- Paleontolog.
- Adică... un fel de vânător de fosile de dinozauri?
- Da, zise Jay. Asta face un paleontolog.

Însă Darby n-o asculta. Observase că unul dintre cauciucurile camionetei arăta ciudat de flasc și sângele îi îngheță. Mai dădu la o parte un braț de zăpadă și găsi un cerc de oțel ieșind din laterala anvelopei. Un cap de cui. Acum auzi – șuieratul ușor, reptilian. Aerul care scăpa.

Se târî la cealaltă roată. Alte două cuie perforau anvelopele.

„Oh, Doamne, ăsta a fost planul de rezervă al lui Ashley.”

Lovi cu pumnul în zăpadă.

— Futu-i!

„Ne-a distrus toate mașinile, în caz că reușim să evadăm cu vreuna...”

Totuși nu avea sens. De ce ar fi găurit Ashley și cauciucurile camionetei lui Sandi dacă femeia făcea parte din planul de răpire? După ce avuseseră atâta grijă să se întâlnească aici, în Munții Stâncosi înghețați?

Jay scoase capul pe după portieră.

— Ce-i?

— Nimic.

Darby se întoarse în fața camionetei și reluă săpatul, de două ori mai rapid. Inima îi bubuia, lovindu-se de coaste, în timp ce ea se străduia să pară calmă.

— Jaybird, spune-mi... Care-i... care-i dinozaurul tău preferat?

— Îmi plac toți.

— Da, dar trebuie să ai un favorit. T-Rex? Velociraptor? Triceratops?

— Eustreptospondylus.

— Habar n-am care-i ăla.

— De-asta îmi place.

— Descrie-mi-l, te rog.

Darby trebuia doar să continue conversația, în timp ce arunca brațe de zăpadă, cu gândurile învârtindu-i-se frenetic: „Vine după noi. Din

clipă în clipă, o să ne-ajungă, și are pistolul ăla cu cuie...”

— E un carnivor, spuse fetița. Merge pe cele două picioare din spate. Perioada Jurasicului. Trei degete la fiecare mână, cam ca un velociraptor...

— Atunci ai putea să-i spui pur și simplu „raptor”.

— Ba nu. E *Eustreptospondylus*.

— Nu pare cine știe ce dinozaur.

— Nu știi cum se scrie, zise Jay, apoi se opri. Ah! Telefonul tău a găsit semnal...

Darby țâșni în picioare și alergă pe partea pasagerului, întinzându-se prin fereastra spartă și smulgând iPhone-ul din mâna fetiței. Dar nu crezu până nu văzu – o singură bară de semnal. Clipi rapid.

— E rândul tău să sapi, zise ea.

— Bateria e unu la sută...

— Știu.

Portiera scârțâi, împrăștiind iar sticla spartă, și Jay sări afară. Darby ridică telefonul cu degetele înroșite, formând 911 cu degetul mare – însă telefonul îi vibră în mână, speriind-o. Înștiințarea MESAJ NOU îi bloca ecranul. Fu cât pe ce s-o anuleze, când văzu numărul expeditorului.

Era 911.

Un răspuns la SMS-ul ei, cel pe care încercase să-l trimită cu ore în urmă și abia acum reușise să fie expediat: **Copil răpit dubă gri număr VBH9045 pe Drumul Statal 7 refugiul Wanapa trimiteți poliția.**

Răspunsul?

Găsește un loc sigur. Sosește polițist TES 30.

Darby aproape că scăpă telefonul. TES, adică *timp estimat de sosire. 30* – minute până la sosire, corect? Nu puteau fi ore sau zile...

„Treizeci de minute.”

— Funcționează? întrebă Jay, gâfâind în timp ce săpa.

Lui Darby nu-i venea să creadă. Părea o halucinație.

Clipi, temându-se să nu se destrame ca un vis, dar literele erau tot acolo, tremurând în mâinile ei amortite. Textul fusese trimis cu succes la ora 3.56 AM. Primise răspunsul dispecerului la 3.58 AM. Cu doar câteva minute în urmă.

„Oh, slavă Domnului, polițiștii o să ajungă aici în treizeci de minute...”

Respiră adânc și pieptul i se umflă. Simți electrizarea nervoasă în

oase. Avea întrebări. Tone. Pentru început, nu știa cum se împăca asta cu situația plugurilor DTC – să se aștepte și la sosirea plugurilor tot în treizeci de minute? Sau ele trebuiau să vină primele? Asaltau toți odată Backbone Pass – poliția și echipajele de întreținere –, ca un unic și mare convoi? Nu știa și, sincer vorbind, nici nu-i păsa, atât timp cât poliștii ajungeau acolo și-l împușcau pe Ashley în mutra lui încrezută.

— Oh, Jay, șopti ea. Îmi vine să te pup...

Vocea fetei răsună ascuțit:

— Darby, *stop*.

— Ce-i?

Jay stătea cu fața la ea, în lumina farurilor Fordului. Privea fix și fulgii i se așezau pe umeri; era alarmant de nemișcată. Darby încercă să-și păstreze glasul calm:

— Jay, nu-nțeleg...

— Nu te mișca.

— *Ce e?*

Fetița șopti:

— E-n spatele tău.

Ashley pipăia trăgaciul Paslode-ului, pregătindu-se să-i trimită în ceafă un cui de nouă centimetri, când Darby se întoarse cu fața la el.

Șuvițele arămii îi zburară de pe obraji când fata se răsuci, rotindu-și ochii și găsindu-l, în cele din urmă. În lumina lunii, pielea ei era albă ca laptele. Cicatricea era invizibilă; doar dacă nu strângea din ochi sau zâmbea. Părea o actriță în punctul culminant, înflorind delicat sub ochiul cinefilului, așa cum Eva Green îl întâmpină pe Daniel Craig în *Casino Royale*.

O simplă întoarcere.

Dar, Isuse, *ce întoarcere!*

Sub geaca și pantalonii ei, Ashley îi putea localiza formele somptuoase ale trupului. Umerii. Șoldurile. Sâni. Își dori să poată immortaliza clipa aceea, imaginea aceea de o frumusețe răpitoare, și s-o păstreze pentru totdeauna. Ca în cazul oricărei opere de artă adevărate, niciodată nu ești prea sigur ce simți la început, trebuie să-ți clarifici sentimentele mai târziu. Iar el avea multe de clarificat. Își dori să fi fost ceva simplu, ca dorința carnală, pentru că aceea putea fi potolită cu Pornhub, însă de când o sărutase în toaleta murdară, sentimentele lui pentru Darby deveniseră mai încurcate și mai

complexe.

— Bună, Darbs. Se chinui să zâmbească. O noapte lungă, nu?

Tânăra nu spuse nimic.

În ochii ei nu exista teamă. Nici măcar un tremur.

Pur și simplu îl privi de sus până jos, măsurându-l, ca și cum roșcata de la UC Boulder ar fi anticipat deja întâlnirea, cu ore în urmă, și avea un plan de rezervă gata pregătit, ceea ce, bineînțeles, era imposibil. Noaptea fusese un uragan, furtuni nădușitoare de baftă chioară și surprize odioase. Nici măcar un *om magic* ca Ashley nu putea rămâne mereu deasupra.

Cu toate astea, gândi: „Aș fi vrut să nu te întorci. Asta face lucrurile mai dificile”.

Bărbatul ridică din nou pistolul pentru cuie. Eliberă gura Paslodeului cu mâna stângă, desfăcu siguranța și apăsă pe trăgaciul cu două trepte, țintind cu grijă spre ochiul ei stâng...

Darby nu se clinti.

— Ar fi o greșeală.

— Ce?

— Nu vrei să m-omori.

— Da? Și de ce?

— Ți-am ascuns cheile de la mașină, zise ea. Știu unde sunt cheile de la Astro, iar dacă mă omori acum, *n-o să le găsești niciodată*. Camioneta lui Sandi e blocată aici și ai spart și cauciucurile mașinii mele, așa că te-ai prins singur în capcană. Duba aia e singura scăpare din refugiul ăsta pentru tine și fratele tău.

Tăcere.

Darby ridică mâinile, într-un gest triumfător.

Și din fața camionetei lui Sandi, Ashley auzi un ciripit hârșâit, straniu. Era ceva ce nu mai auzise până atunci.

Era Jay, care râdea.

4.05 AM

„Treizeci de minute. Treizeci de minute. Supraviețuiește următoarele treizeci de minute, până ajung polițiștii aici.”

Își repeta asta în minte pe drumul de întoarcere spre refugiu. Ashley îi poruncise să meargă în față, cu Jay alături, în timp ce el ținea pistolul pentru cuie în spatele lor. Luase și iPhone-ul fetei.

Îl smulsese din mâna lui Darby înainte ca ea să poată șterge mesajul de la 911. Acum căuta prin el, ecranul luminând zăpada în albastru spectral în timp ce mergeau, iar ea se pregăti în tăcere pentru reacția apocaliptică a lui Ashley Garver atunci când avea să afle adevărul – că polițiștii puteau sosi dintr-o secundă în alta.

Însă nu se întâmplă nimic. Mergeau în liniște. Îl auzi umezindu-și buzele, ajustându-și priza pe pistolul pentru cuie în timp ce-i verifica telefonul, și-și dădu seama – „Nu-mi citește mesajele”.

Posibilitatea ca Darby să fi trimis un SMS poliției nu-i trecuse prin minte. Îi scana doar apelurile, căutând mesaje vocale reușite către 911. Ceea ce, desigur, ea încercase deja, de zeci de ori, la orele 9 și 10 seara. Pe acelea le derula, căutând reperele temporale.

— Apel eșuat, citi el. Apel eșuat. Apel eșuat. Apel eșuat...

„Habar n-ai tu.” Ar fi vrut să râdă, dar nu putea.

„Îl ții în propria-ți mână.”

— Bun, bun...

Părea să se fi relaxat.

Darby strânse mâna nevătămată a lui Jay și-i șopti:

— Să nu-ți fie teamă. Nu mă poate omorî, pentru că eu știu unde sunt cheile lui...

— Adevărat, Darbs! strigă Ashley. Dar pot să te *rănesc*.

„Da?” și-ar fi dorit ea să-i spună. „Ai la dispoziție o jumătate de oră, idiotule.”

Spera cu disperare ca aceea să fi fost o estimare realistă a sosirii poliției, nu doar presupunerea unui dispecer. Între semiremorca răsturnată și viscol, existau o mulțime de complicații posibile ce nu puteau fi vizibile de la un dispecerat de urgență dintr-un post călduț de șerif de pe undeva. Dacă nu erau treizeci de minute, ci patruzeci? O oră? Două ore?

Ashley o percheziționă din mers. Lipindu-i pistolul de șira spinării,

degetele lui îi căutară prin buzunare, în față și în spate. Picioarele. Mânele hanoracului.

— Doar ca să mă asigur, îi suflă el în ceafă.

Își căuta cheile.

„Singurul avantaj care mă ține acum în viață sunt nenorocitele alea de chei.” Și le imaginează acoperite de zăpadă lângă fereastra toaletei, acolo unde aterizaseră. Dispărând încet, fulg cu fulg.

— Ar trebui să-mi spui acum ce ai făcut cu ele, șopti bărbatul. Ar fi mult mai ușor pentru amândoi.

Mult timp Darby nu pricepu ce voia să spună. Apoi înțelegerea se produse lent, ca o umbră uriașă urcând din adâncuri, luând o formă monstruoasă.

Când urmau să intre în centrul pentru vizitatori, Ashley avea de gând s-o tortureze. Era o certitudine. I-ar fi dat un cartonaș galben, sau unul roșu, sau mai rău, până când mărturisea unde era șnurul cu chei. Iar în secunda în care ar fi vorbit, ar fi ucis-o. Își simți inima zbătându-i-se în piept ca un animal prins în capcană. Se gândi să fugă, dar ar fi împușcat-o cu un cui în spate. Și Ashley era mult prea vânjos ca să se lupte cu el.

Refugiul se apropia, prinzând formă în lumina lunii. Părea senin, însă într-un mod fals, ca o machetă din interiorul unui globuleț cu zăpadă. Văzu mașinile: Astro-ul lor, Honda ei, tomberonul îngropat pe care îl confundase cu mașina lui Ashley. Portdrapelul înghețat, stând drept ca un ac. Grupul de bronz al Copiilor de Coșmar. Și ivindu-se din întuneric, pe jumătate îngropat în zăpada măturată de vânt, centrul pentru vizitatori Wanapani.

Marele Diavol, asta era semnificația numelui.

Apoi Ashley o răsuci.

— Întoarce-te, întoarce-te!

Urmără poteca de la parcare către ușă. Ultimii cincisprezece metri.

„Deja am salvat-o pe Jay”, își reaminti. „Am implicat poliția. Vor veni înarmați. O să se ocupe ei de Ashley și de Lars. Tot ce trebuie să fac eu e să supraviețuiesc.”

Drumul lung de întoarcere trebuie să le fi luat zece, poate cincisprezece minute, presupunea ea. Deci erau aproape la jumătate.

Alte vreo cincisprezece minute.

În timp ce se apropiau de clădire, Darby înțelese ceva – nici măcar nu-i mai era frică. De fapt, se simțea înviorată, îmbătăată de un fel de

excitație ciudată. Se trăsesese în ea, primise în față un jet de spray cu piper, fusese asfixiată cu o pungă de plastic, dar, ca un nenorocit de gândac, supraviețuise indiferent cu ce aruncaseră în ea Ashley și Lars – ba chiar și Sandi. Darby încă se afla în luptă. Era ceva prea personal: duelul acesta psihologic de opt ore cu Ashley, toate răsturnările de situație ale nopții, pierderile și victoriile. Acum trebuia să fie martora sinistrului ei șah mat. Voia să fie prezentă în secunda în care va avea loc, să vadă șocul pe fața lui Ashley când girofarul primei mașini de poliție avea să strălucească roș-albastru. O entuziasma, într-un mod misterios pe care nu l-ar fi putut descrie.

„O să mă rănești, Ashley. O să mă rănești rău. În ultimele astea cincisprezece minute sunt a ta. Dar după? O să fii tu al meu. Și habar n-ai tu...”

— Ah, zise Ashley și se opri. Ai... ai primit un SMS pe autostradă.

Strălucirea albastră reveni. Îi verifica iar telefonul.

Darby intră în panică. Probabil că era un al doilea mesaj de la 911. Bineînțeles. Dispecerul de la urgențe, bine intenționat, n-avea de unde să știe că Darby însăși avea necazuri, că telefonul ei se afla acum în mâna ucigașului.

— De la... Ashley strânse din ochi. De la cineva pe nume... Devon.

Îi întinse telefonul crăpat, iar când ochii ei se adaptară, tot ce mai rămăsese din lumea lui Darby se dezintegrează. **S-a întâmplat. Mama a murit.**

— Oh, făcu Ashley. Nasol.

Apoi rupse telefonul în două.

— Mergi mai departe.

Ușa de la intrare se închise cu un zgomot asemănător unei împușcături.

Jay țipă când îl văzu pe Ed. Ashley rânji, cu toți dinții albi, o apucă de guler și o forță să se uite:

— Mișto, nu?

Ed Schaeffer era prăbușit în șezut sub harta statului Colorado, cu partea din față a jachetei Carhartt lucioasă de sânge. Își înalță capul spre ei când intrară și buzele îi tremurară ușor, ca și cum ar fi încercat să vorbească.

— Nu te mișca, Eddie.

Sandi îngenunche lângă el, vrând să-i înfășoare niște tifon în jurul

fălcii distruse. Trusa albă de prim ajutor stătea deschisă pe podea, cu conținutul împrăștiat.

— Nu te mișca, încerc să te-ajut...

Peste mâinile ei care tremurau, ochii lui Ed se ridicară spre Darby, o recunoscă și încercă din nou să vorbească, însă nu reuși să scoată decât un geamăt nedeslușit. Un cheag de sânge îi țâșni printre dinții blocați și-i căzu în poală.

Jay țipă, luptându-se să-și îndepărteze privirea, dar Ashley nu-i îngădui.

— Vezi? îi spuse la ureche. Țasta-i un cartonaș roșu.

Din cealaltă parte a încăperii, Lars supraveghea totul ca o sperietoare de ciori, ținând într-o mână pistolul .45 și în cealaltă mână un recipient alb cu înălbitor, în timp ce strigătul sugrumat al lui Ed atinse un punct culminant în aerul închis.

Darby abia dacă înregistrează toată oroarea.

Ea nu era acolo. Nu în realitate. Se afla în altă parte, iar lumea aceasta devenise alunecoasă. Luminile se îngustară, devenind raze. Trupul îi era rece, pulsul și respirația căpătau un ritm lent, mecanic. Își imaginează o creatură micuță, adevăratul ei sine poate, trăgând de manete și vizionând imagini transmise de videocamere, în interiorul craniului ei. Văzuse asta într-un film – *Bărbații în negru*. Își aminti că vizionase DVD-ul cu ani în urmă împreună cu mama ei pe canapeaua de la subsol, împărțind o pătură cu imprimeuri cu Snoopy. *Îmi place Will Smith*, îi spusese mama ei, sorbind dintr-o băutură care mirosea a piersici. *Mă poate salva oricând vrea*.

Acum ea nu mai era, realizează Darby.

Trupul Mayei Thorne avea să rămână în spitalul din Provo, Utah, dar creatura micuță care locuise în craniul ei era pierdută pentru totdeauna.

Ashley îi strivi mâna dreaptă, împletindu-și degetele înghețate cu ale ei ca un adolescent la o întâlnire, și o conduse prin încăpere. Pe lângă Ed și Sandi, pe lângă teigheaua de piatră, pe lângă automatele de cafea. Nu știa unde o ducea și nici nu-i păsa. Remarcă indiferentă că tenisul ei drept lăsa urme roșii; mersese ca somnambulă prin sângele lui Ed. Ca într-un coșmar, își dori să se sfârșească totul.

Să se sfârșească, *te rog*.

Răsuci gâtul și privi în spate spre vechiul ceas cu Garfield de pe perete. Arăta 5.19 AM. Pentru ora de iarnă, scăzu o oră.

Adică era 4.19 AM.

Mesajul de la 911 fusese primit la 3.58 AM. Drumul de întoarcere durase douăzeci și unu de minute. Scăzute din treizeci, mai rămâneau nouă minute până la sosirea poliției. Nouă minute scurte.

„Supraviețuiește încă nouă minute. Asta-i tot.”

Ashley o opri brusc în dreptul ușii de la debaraua îngrijitorului. Rămăsese pe jumătate deschisă, de când o descuiase ea. Bărbatul o roti blând, ca într-un tangou lent și năuc, și o împinse la perete.

— Așază-te aici, îi spuse.

Ea refuză.

— Așază-te, te rog.

Darby clătină din cap și lacrimile căzură pe podea. O dureau sinusurile.

— N-ai de gând să te-așezi?

Ea clătină din nou din cap.

— Nu ești obosită?

Oho, era extenuată. Avea nervii făcuți bucăți, mușchii îi erau carne moale. Gândurile încețoșate. Dar, cumva, știa că, dacă se va așeza acum, totul avea să se sfârșească. Avea să-și piardă voința. Să nu se mai ridice niciodată.

Pentru o clipă se gândi să dea totul pe față, să spună ceea ce nu putea fi spus: *Ashley, ți-am aruncat cheile pe fereastra de la toaleta bărbaților. Au căzut la trei-patru metri distanță, în zăpadă.*

Poți să m-omori. Eu sunt terminată.

În cealaltă parte a încăperii, Jay plângea. Față de Rozător îngenunche lângă ea, încercând s-o calmeze.

— Nu te uita la Ed. Nu te uita la el, bine? E teafăr...

Ed inspiră din nou, chinuit, pe nas, în timp ce Sandi îi înfășură pe maxilar încă o fâșie de bandaj, apoi scoase un sunet ciudat, ca o râgâială umedă. Tifonul alb și curat deveni roșu.

— E *teafăr*, Jaybird. Vrei... ăăă... să jucăm Cercul?

— Toți... Sandi oftă, ștergând sângele lui Ed de pe pantalonii ei. O s-ajungem toți la închisoare pentru tot restul vieții. Știți asta, nu?

Ashley o ignoră. Era ca o umbră neagră deasupra lui Darby, studiind-o. O ținea în continuare de încheietură, blocând-o lângă ușa întredeschisă a debaralei. Ochii i se plimbau în sus și în jos pe corpul tinerei.

Darby fixa podeaua, tenișii ei Converse numărul 38, tăiați de gheață

și murdari de pământ și de sânge. Cu zece zile în urmă fuseseră noi-nouți, într-o cutie.

— Erai... Ashley își drese glasul. Erai apropiată de mama ta?

Fata clătină din cap.

— Nu?

— Nu chiar.

Bărbatul se apropie mai mult.

— De ce?

Darby nu răspunse. Își smuci încheietura din strânsoarea lui și el replică ușor cu cealaltă mână, apăsându-i pistolul pe abdomen. Cu degetul pe trăgaci. Ceva din coloritul obiectului – un portocaliu viu dezgustător – îl făcea să pară o jucărie supradimensionată.

Tânărul repetă, gâdilându-i gâtul cu răsuflarea lui caldă:

— De ce nu, Darbs?

— Am fost... am fost o fiică groaznică.

Glasul îi tremura, dar își reveni. Apoi, ca și când s-ar fi spart un dig, totul se revărsă:

— Am profitat de ea. Am manipulat-o. I-am spus lucruri oribile. Odată i-am furat mașina, folosind un șiret. Plecam, zile în șir, fără să-i spun unde mă duceam sau cu cine eram. Cred că i-am provocat ulcer. Când... când am plecat la colegiu, nici măcar nu ne-am luat la revedere. Pur și simplu m-am urcat în Honda și am mers până la Boulder. În drum spre ușă i-am furat o sticlă de gin din dulap.

Își aminti cum o băuse singură în camera ei de la cămin. Arsura din gât, sub un tapet sumbru alcătuit din morminte străine, nume și date de naștere desenate în umbre de cărbune, creion și ceară.

Ashley aprobă din cap, adulmecându-i părul.

— Îmi pare rău.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Minți...

— Vorbesc serios, spuse el. Îmi pare cu adevărat rău pentru pierderea ta.

— Mie nu mi-ar părea, zise Darby printre dinți, dac-ar fi mama ta.

Simți alte lacrimi curgând, înțepându-i ochii iritați, dar se luptă cu ele. Nu putea începe acum. Asta avea să se întâmple mai târziu. Mai târziu, mai târziu, mai târziu. După ce polițiștii vor fi spart ușa și-i vor fi secerat pe Ashley și pe Lars cu gloanțe, după ce Sandi va fi

încătușată, când Darby și Jay vor fi în siguranță într-o ambulanță, cu pături de lână în jurul umerilor. Atunci, și numai atunci, va putea jeli așa cum se cuvenea.

Ashley arcui o sprânceană.

— Cum i-ai furat mașina cu un *șiret*?

Nu-i răspunse. Nu era o poveste remarcabilă. Automobilul Subaru al mamei mai fusese spart o dată, iar tâmpitul de hoț deformase contactul cu o șurubelniță, încercând să pornească motorul. Existau două chei: una pentru portieră și una pentru contact. Darby obținuse una, dar nu și pe cealaltă.

Târfuliță stricată o numise mama ei de pe verandă, privind-o cum intra pe alee la ora 3 dimineața la volanul propriei mașini.

Târfuliță stricată.

— Și... Ashley puse lucrurile cap la cap. Așa ai intrat în duba noastră, nu?

Ea încuviință din cap și altă lacrimă lovi podeaua.

— Uau! Noaptea asta parcă ar fi predestinată. Zâmbi din nou: Dacă asta te consolează, întotdeauna am crezut că lucrurile se întâmplă cu un motiv.

N-o consola.

Se presupunea că moartea te va transforma dintr-o persoană într-o idee. Însă pentru Darby, mama ei fusese întotdeauna o idee. Cumva, după optsprezece ani trăiți în aceeași casă cu două camere din Provo, mâncând aceeași mâncare, uitându-se la același televizor, stând pe aceeași canapea, nu știuse niciodată cine era cu adevărat Maya Thorne. Nu ca ființă umană. Cu siguranță nu persoana care ar fi fost dacă n-ar fi existat Darby. Dacă ar fi fost cu adevărat doar o gripă.

„O, Doamne, mamă, îmi pare rău.”

Aproape că cedă. Dar nu putea, nu în fața lui Ashley. Așa că îi rămase blocată în piept, ca un prosop ud și înnodat, o durere surdă în suflet.

„Îmi pare rău pentru tot...”

Ashley o studie un timp. Oftă iar, meditativ. Se simțea mirosul pătrunzător al transpirației lui. Darby îi auzi limba mișcându-se în spatele dinților, ca și cum s-ar fi luptat cu vorbele pe care nu le putea rosti. Când în cele din urmă vorbi din nou, vocea îi suna diferit, coplesită de o emoție pe care fata n-o putea identifica.

— Mi-ar fi plăcut să fii iubita mea, Darby.

Ea nu răspunse.

— Mi-ar fi plăcut tare mult ca tu și cu mine... să ne fi întâlnit în circumstanțe diferite. Asta, toate astea, nu mă reprezintă. OK? Nu sunt rău. N-am dosar penal. N-am mai rănit pe nimeni până acum. Nici măcar nu beau și nu fumez. Sunt doar proprietarul unei afaceri care s-a implicat în ceva ce a degenerat, iar acum trebuie să curăț mizeria ca să-mi protejez fratele. Înțelegi? Tu îmi stai în drum. Așa că te-ntreb din nou, înainte să se-ntâmple ceva urât – unde-mi sunt cheile?

Darby îi întoarse o privire fixă, dură ca piatra, neoferindu-i nimic.

Peste umărul lui Ashley putea să vadă ceasul. Personajele de pe el. Garfield portocaliu îi oferea trandafiri lui Arlene roz. Ochii ei înceteșoși se concentrară pe minutar – acum era aproape vertical: 4.22 AM.

Încă cinci minute până la sosirea poliției.

— M-ai auzit, Ashley? Sandi se ridică în picioare. Ai vreo criză de psihopat? Cu sau fără chei, totul s-a terminat. Intrăm toți la închisoare.

— Ba nu. Nu.

— Cum așa?

Ashley nu răspunse. Silueta lui întunecată se întoarse din nou spre Darby și strânsoarea de pe încheietura mâinii se modifică. Degetele se plimbară pe pielea ei ca niște tentacule lipicioase de caracatiță, rearanjându-se și strângând. Apoi îi trase brațul în sus, tot mai sus, alunecând pe perete.

Sandi ridică vocea:

— Ce vrei să-i *faci*?

Darby întinse gâtul să vadă; Ashley îi ținea mâna dreaptă lipită de ușa debaralei. Chiar deasupra balamalei. Îi apăsă degetele de fălcile aurii, acolo unde alama era pătată cu lubrifianț vechi și rugină maronie. Își văzu unghia de la degetul mic, vopsită în albastru marmorat, carnea vulnerabilă așezată ca un mic cap într-o ghilotină.

„Cinci minute.”

Se uită la Ashley și măruntaiele i se încleștară de panică.

Bărbatul ținea pistolul pentru cuie sub braț și se întindea ca să apuce clanța cu mâna liberă.

— Poate că nu-ți amintești, Darbs, dar mai devreme ai răs de mine și de fobia mea legată de balamale. Îți amintești? Îți amintești cum mi-ai spus?

Tânăra închise ochii, strivind lacrimile acide, dorindu-și să dispară totul...

— Da, *hopa*, nu-i așa?

...Însă totul era real. Se întâmpla cu adevărat, chiar atunci, și niciodată n-avea să mai poată fi șters, degetele ei de artist vor fi strivite de metalul necruțător.

Sandi icni.

— *Isuse, Ashley...*

— Nu face asta, se rugă Jay, luptându-se cu Lars. Te rog, nu...

Dar umbra înaltă a lui Ashley Garver nu asculta. Se apropie și mai mult de Darby, umezindu-și buzele, și ea simți un miros dulceag fetid, bacterian, ca al cărnii în descompunere.

— Nu-mi dai de ales. Dacă-mi spui, promit că nu-ți fac rău, OK? Ai cuvântul meu. Unde... sunt... cheile... mele?

„Cinciminite – cinciminite – cinciminite...”

Darby se forță să deschidă ochii, să alunge lacrimile clipind, să-și liniștească respirația, să privească monstrul în ochii lui verzi. Nu putea accepta momeala. Nu se putea supune și să joace jocul, pentru că, în clipa în care el ar fi știut unde îi era șnurul cu chei, ar fi ucis-o. Nu exista altă opțiune. Ashley Garver putea fi în multe, multe feluri, dar mai presus de orice era un mincinos patologic.

— Te rog, Darbs, spune-mi, ca să nu trebuiască să te rănesc. Fiindcă, dacă n-o faci, o să fiu obligat să trântesc ușa.

Se aplecă puțin, pentru ca ea să vadă mâhnirea din ochii lui. Darby știa că totul era o înscenare. Un alt cap al Hidrei. Negocierea nu era decât alt rol jucat în noaptea aceea, o altă versiune a lui Ashley pe care urma s-o etaleze o vreme, pentru ca apoi s-o lepede, așa cum un piton se târâște afară din pielea lui cenușie și ridată.

Liniștea se lăsase în toată încăperea, în așteptarea unui răspuns.

„Inspiră. Numără până la cinci. Expiră.”

— Și dacă-ți spun, șopti ea drept răspuns, oricum o să trântești ușa.

Ochii lui se întunecară.

— Isteață fată.

Apoi trânti ușa.

4.26 AM

Pe drum, caporalul Ron Hill de la Poliția Rutieră îl întrebă de două ori pe dispecer ca să se lămurească în legătură cu apelul 2-0-7, dar nu existau alte informații disponibile. Niciun nume. Nimic despre împrejurări. Doar un vehicul (dubă gri), un număr de înmatriculare (VBH9045) și o localizare aproximativă, trimisă prin SMS la 911. Niciun alt contact ulterior. Niciun alt apel telefonic. Orice verificare eșuase, cel mai probabil din cauza serviciului telefonic și a viscolului record din noaptea aceea.

Părea a fi o farsă.

Întotdeauna cazurile cele mai urâte par la început niște farse.

Jeepul lui suia chinuit, cu cilindrii în flăcări, nisipul și pietrișul răpăind zgomotos în metalul șasiului. Teoretic, DTC respecta o anume ordine în întreținerea șoselelor la altitudinea aceea – pluguri, îndepărtarea gheții, apoi nisip și sare –, dar se părea că echipa lor de top își luase liber de Crăciun. Întregul efort părea o încercare inutilă, plătită ca ore suplimentare. Trăgând cu urechea pe banda de frecvență pentru distanțe scurte, își reamintea cuvintele bătrânului său comandant despre momentul în care pușcașii marini ies din formație, riscând expunerea la focul inamicului: *cârd de găște belite*.

Ron avea treizeci și șase de ani, chip de copil și o soție care studiase designul grafic, dar renunțase pentru a deveni doar soție, și un fiu de cinci ani care își dorea să se facă polițist. Soția lui îl ura din cauza asta. Primise două muștrări pentru că adormise în misiuni de prindere a vitezomanilor și o dată pentru așa-zisa „violență verbală inutilă” din raportul ulterior; Ron tot credea că formularea era un oximoron.

Înainte schimbului de la ora 7 din seara aceea, găsisse geamantanul soției în debara.

Deschis, pe jumătate umplut.

Gândindu-se la asta, fu cât pe ce să rateze semnul albastru din dreapta, acoperit de zăpadă, care străluci în lumina farurilor.

SPAȚIU DE REFUGIU – 1,6 KM.

— Hei! Niște degete pocniră în fața lui Darby. Te-am pierdut pentru o secundă.

Tânăra își simțea mâna dreaptă ca scufundată în apă fiartă.

La început nu duruse deloc – doar un curent de aer și bubuitura ușii trântite lângă timpanul ei drept –, însă durerea sosise o clipă mai târziu. Asurzitoare, cutremurătoare. Simultan ca o lovitură de ciocan și ca un ac ascuțit. Urla dincolo de corpul ei, dincolo de lume. Într-o clipă de întuneric nu se află nicăieri, apoi în clipa următoare era din nou în căsuța copilăriei din Provo, la șase ani, alergând în sus pe scara care scârțâia, aruncându-se în păturile calde de pe patul mamei sale, căutând adăpost în fața coșmarurilor de la ora vrăjitoarelor. *Sunt lângă tine*, șoptise mama, aprinzând lampa de veghe.

A fost doar un vis, drăguță.

Ți-ai imaginat totul.

Sunt...

Apoi imaginea dormitorului se scurse ca o vopsea și Darby se pomeni din nou în micul refugiu din Colorado cu neoane și cafea stătută, locul acela din iad de unde nu putea scăpa. Alunecase în șezut când își pierduse cunoștința, cu spatele sprijinit de ușă. Simțea un gust acru în gât. Îi era frică să se uite la mâna dreaptă. Știa ce se întâmplase. Știa că ușa era închisă, că cel puțin două dintre degete erau strivite în interiorul ei, pulverizate între dinții nemiloși de alamă...

Sunt lângă tine, Darby...

— Pământul către Darbs. Ashley pocni din degete. Am nevoie de tine lucidă.

— Ashley, șuieră Sandi, ești *nebun*. Ți-ai pierdut mințile...

Darby găsi curajul să se uite la mână, clipind printre lacrimi. Inelarul și degetul mic dispăruseră deasupra balamalei, în interiorul fălcilor de foarfece ale ușii. Nu mai erau. O străbătu un frison de greață. Trupul i se termina acolo. Părea imposibil să fie mâna ei, dar era. Nu-și putea imagina cum arătau degetele în interiorul ușii: piele ruptă, țesut sfâșiat, oase făcute așchii. Tendoanele zdrobite și încolăcite ca niște spaghete roșii. Era totuși mai puțin sânge decât se așteptase; doar o picătură lungă, lucioasă, ce aluneca pe canat.

O privi cum coboară pe lemnul crăpat.

— Ashley! lătră Sandi. M-ascuți măcar?

Darby căută clanța cu mâna stângă teafără, băjbâind, ratând de două ori, încleștându-și în cele din urmă degetele amorțite pe ea, ca să deschidă ușa debaralei, să-și elibereze mâna strivită și să vadă rana hidoasă, îngrozitoare... dar clanța nu se mișcă. Nemernicul o încuiase.

Ashley traversă încăperea, punând cheia în buzunar și lăsând-o pe

Darby țintuită acolo.

— În regulă, Sandi. E timpul să-ți spun adevărul.

— Oh, *acum* ți-ai găsit? După toate astea?

— Lasă-mă să-ți explic...

— Cum să nu! Femeia aruncă în el cu trusa de prim ajutor, pe care Ashley o pară, iar cutia căzu cu zgomot pe teigheaua de piatră. Mi-ai dat cuvântul tău! *Nimeni nu trebuia să fie rănit* în toată treaba asta...

Băiatul se apropie câțiva pași.

— Am să-ți fac o mărturisire.

— Mda? Ce anume?

Bărbatul vorbea rar, cu precizie, ca un chirurg care anunță vești proaste.

— Noi nu ne-am întâlnit aici pentru că era un loc discret în care tu să-mi înmânezi cheia de la depozit. Adică da, ăla a fost planul *tău*, și poate c-o să scot dozele alea cu steroizi ca s-o ținem pe Jaybird în viață atât timp cât le avem...

Ochii lui Sandi se măriră cu o teroare înghețată.

— Dar vezi tu, și eu am un plan. Ashley continua să se apropie. Și se pare că planul tău a fost doar o parte a planului *meu*.

Sandi făcu un pas în spate, paralizată de vederea umerilor lui largi, de prezența lui impunătoare și de neoanele care clipeau deasupra.

Tăcere.

— Știi... Ashley ridică din umeri. Credeam c-o să-ncerci deja să fugi.

Femeia încercă.

Ashley era prea rapid.

O apucă de cot cu acea forță pe care Darby o cunoștea prea bine și, printr-o rotație de aikido, o aruncă pe podea. Un pantof al femeii zbură. Piciorul celălalt lovi în cădere automatul, crăpându-i geamul ce deveni opac. Ashley era deja deasupra ei, forțându-o să se întindă cu fața în jos, țintuind-o cu un genunchi în șale.

Ed se strădui să înainteze, însă Lars îl ținti cu pistolul:

— Ah, nu, nu.

Ashley o apucă pe femeie de păr, cu ambii pumni încleștați în tunsoarea ei castron, și-i smuci capul pe spate.

— Ai spus... Sandi, poate nu-ți amintești asta acum, dar în seara asta ai spus niște lucruri foarte urâte despre Lars, despre starea lui. Din cauza unor alegeri pe care le-a făcut mama noastră cu ani în urmă, când el nu era decât un embrion. Cât de cinstit e asta? Haide, Sandi. Știi

că-mi iubesc frățiorul...

Ea țipă în strânsoarea lui.

— Retrage-ți cuvintele, Sandi. Îi suci gâtul și mai tare. Retrage ce-ai spus.

Femeia țipă, dar se auziră numai vocale.

— Mai încercă, nu te aud.

Sandi icni:

— Re... retrag...

— OK, bun, asta-i un gest frumos. Ashley aruncă o privire spre Lars. Deci, frățioare? Accepți scuzele lui Sandi?

Lars rânji, savurând momentul de putere, apoi clătină de două ori din cap.

— Te rog. *Te rog*, eu...

Ashley își ajustă priza pe scalpul lui Sandi, își înfipse mai bine piciorul între umerii ei (ca să aibă sprijin, înțelese Darby) și trase cu putere.

În cele din urmă, gâtul femeii se frânse. Nu se întâmplă rapid sau fără durere. Sandi țipă până rămase fără aer, fața îi căpătă o culoare purpuriu putred, ochii îi ieșiră din orbite înainte de a-și pierde expresia, degetele zgâriară, loviră. Ashley făcu o pauză, își reajustă priza, apoi îi smuci capul și mai mult, *tot mai mult*, aducându-l la nouăzeci de grade pe spate, până când vertebrele se dislocară cu un pocnet audibil, umed. Ca atunci când îți trosnești degetele. Dacă ar mai fi fost conștientă, ar fi putut experimenta teroarea paraliziei treptate a corpului ei. Procesul se dovedi chinuitor, greoi, și dură cam treizeci de secunde până ce femeia fu evident moartă.

Ashley îi dădu drumul, lăsând fruntea lui Sandi să se lovească de podea, cu gâtul plin de oase rupte. Se ridică, roșu la față.

Lars bătea din palmele lui cu cicatrice, chicotind încântat, ca și cum ar fi văzut trucul suprem cu cărți de joc.

„Tocmai am fost martoră la o crimă”, gândi Darby amorțită. Chiar acum. La vedere. Sandi Schaeffer – șoferiță de autobuz școlar în San Diego, conspiratoare în intriga încurcată a unei răscumpărări – plecase pentru totdeauna. O viață de om, un suflet stins. Fie că era vorba despre balamale, fie despre sindromul alcoolic fetal al lui Lars – dacă spunea ceva ce-i displăcea lui Ashley Garver, chiar și în treacăt, el nu uita. Ținea cont. Iar mai târziu aplica pedeapsa.

— Ei, frățioare. Își trase sufletul, arătând spre cadavrul cald al

femeii. Vrei s-auzi ceva nostim? Nu c-ar mai conta acum, dar ți-a spus maniacă asta religioasă pe ce plănuia să-și cheltuiască partea?

— Pe ce?

— Pe adăposturi pentru femei. O donație de șase cifre pentru adăposturile pentru femei abuzate din California, ca o adevărată Maica Tereza. Poți să crezi așa ceva?

Lars râse hârâit.

Darby ridică privirea la ceasul Garfield, dar vederea îi era încetoșată de lacrimi unșuroase. Mai erau poate trei minute până la sosirea polițiștilor? Două minute? Nu-și dădea seama. Minte îi era ca un vârtej de lame tăioase. Închise iarăși ochii, dorindu-și cu disperare să aibă din nou șase ani. Își dori ca acesta să fie pur și simplu alt coșmar de la ora vrăjitoarelor din care să se trezească, înainte de a merge la liceu, înainte de Smirnoff cu gheață, de ora stingerii, de prăjiturile cu marijuana sau de contraceptive Depo-Provera, înainte ca totul să devină complicat, cuprinsă de brațele mamei, clipind să-și alunge lacrimile, descriindu-i cu răsufarea tăiată fantoma doamnei cu câinele cu articulații duble care se plimba prin dormitorul ei...

Nu, a fost doar un vis.

Sunt lângă tine, drăguță. A fost doar un vis.

Acum inspiră, numără până la cinci, și...

Ashley zgâlțâi ușa debaralei. Ca un șmirghel pe nervii expuși, o durere complexă se zvârcoli în sus pe încheietura fetei ca un curent electric. Țipă. Cu o voce sugrumată pe care n-o mai auzise până atunci.

— Scuze, Darbs. Moțăia iar. Bărbatul își șterse fruntea de transpirație. Crede-mă, trebuia să fie o afacere simplă. O luam pe Jaybird din vila ei și mergeam douăsprezece ore până la un depozit din Moose Head, unde Sandi avea niște bani ascunși, cheile cabanei și dozele de adrenalină ale lui Jay, toate sub un nume fals și un cod din cinci cifre: 1-9-8-7-2. Luam totul, dispăream în cabana familiei lui Sandi și petreceam o săptămână sau două negociind dulcea răscumpărare. Corect?

Zgâlțâi din nou ușa – alt scrâșnet de durere.

— *Greșit.* După ce am adoptat-o prin surprindere pe Jay și am traversat jumătate din Mojave, am aflat că în tîmpitul de Sentry Storage al lui Sandi avusese loc o spargere și toate codurile fuseseră compromise. Normal, este? Așa că ei reveniseră la folosirea cheilor tradiționale, pe care numai Sandi le avea, iar ea se afla tocmai în

California. Și problema numărul doi – domnul Nissen chemase poliția, deși instrucțiunile noastre specificaseră clar să n-o facă, iar Sandi a fost interogată în toate felurile, pentru că ea era șoferița *autobuzului școlii* și cea care o văzuse ultima pe Jay. Între timp, noi ajunseserăm aici în Stâncoși fără niciun loc unde să stăm și o puștoaică bolnavă în dubă, vomitând în valuri. Ce era să facem? Ei?

Se întinse gata să zgâlțâie din nou clanța – Darby tresări –, dar arătă un pic de compasiune și n-o făcu.

— Așa că Sandi a aranjat în ultima clipă o călătorie pentru un Crăciun în familie la Denver ca acoperire pentru poliție, pentru a se putea întâlni cu noi într-un loc public și a ne da cheia de la depozit, ca s-avem acces la medicamentele lui Jay și la proviziile noastre. Așa ajung la problema numărul trei. Ashley arătă pe geam. Blestematul de paradis al iernii.

Piese se aranjă în mintea lui Darby. „Zăpăghedonul i-a blocat pe toți aici la punctul de întâlnire. Cu bietul Ed ca alibi involuntar al lui Sandi. Apoi am apărut eu.”

Scara operațiunii o copleșea, îi făcea capul să se învârtă. Cuibul de vipere în care nimerise la ora șapte seara, îmbibată de Red Bull și extenuată. Privi firicelul lung, perlat al propriului ei sânge. Acum aproape că atingeă podeaua.

— Nu-s prost, zise Ashley. Am văzut destule filme ca să știu că peste tot rămân amprente. Fiindcă poliția e deja implicată, e cam imposibil să colectăm banii pe răscumpărarea lui Jaybird de la mami și de la tati. Iar copoii sunt și pe urmele lui Sandi. Acum câteva luni, a furat dozele de cortizol ale lui Jay din dispensarul școlii, așa c-o să-i pună asta în cârcă foarte repede. Și apoi probabil avea de gând să ne șantajeze, ceea ce o face un punct vulnerabil. Deci am venit până aici ca s-o ucidem după ce ne dădea cheile. Să facem să semene cu un jaf care a mers prost, genul de afacere încheiată c-un glonț în cap. Dar nu ne așteptam la viscol sau ca ea să-l aducă și pe vărul Ed. Și evident nu te-așteptam pe tine.

Totul se lega și avea un oarecare sens macabru. Cu excepția unei ultime necunoscute, care ardea în mintea lui Darby cu o presiune nesoluționată.

— Atunci... dacă răscumpărarea a căzut, ce-o să faceți cu Jay?

— Hei! Ashley pocni din nou din degete în fața ei. Mai întâi răspunde tu, da? Unde-s cheile mele?

— Ce-o să faceți cu ea?

Băiatul zâmbi cu vinovăție.

— Nu cooperezi deloc.

— Zău? Ce naiba am făcut toată noaptea?

— Crede-mă, Darbs. Crede-mă de data asta. Se îndreptă de spate, săltă pistolul portocaliu pentru cuie și începu să se plimbe prin încăpere. Pentru că, aleluia, te-am *ghicit*. Aș putea trânti ușa asta peste fiecare dintre degetele tale până la răsăritul soarelui, până când n-o să mai ai decât niște hamburgeri însângezați în loc de mâini, și tot nu mi-ai spune ceea ce vreau, pentru că pur și simplu tu nu ești genul ăla de persoană. Tu ești o eroină, o sentimentală. Toată noaptea ta s-a dus dracului pentru c-ai intrat prin efracție într-o dubă ca să salvezi o străină. Și ghici ce? Asta-i șansa ta să mai salvezi pe cineva.

Se lăsă pe vine lângă Ed și-i lipi pistolul de frunte. Pleoapele bătrânului se întredeschiseră greoi.

— Acum, Darbs, zise Ashley. Încep numărătoarea inversă de la cinci. Tu o să-mi spui unde mi-ai ascuns cheile, altfel îl omor pe Ed.

Fata scutură din cap, de la stânga la dreapta, într-o negare inutilă. Sus pe perete, ceasul cu Garfield arăta acum 5.30 (4.30).

„Au trecut treizeci și două de minute. Poliția întârzie...”

Ashley ridică vocea.

— Cinci.

— Nu. Nu pot...

— Patru.

— Te rog, Ashley...

— Trei. *Haide*, Darbs. Lovi fruntea lui Ed cu gura pistolului într-un impact crud, care lasă vânătași. Uită-te... la... el.

Ed o ținutia cu privirea din partea opusă a sălii, cu ochi umezi. Bietul Edward Schaeffer, bătrânul fost veterinar a cărui familie înstrăinată îl aștepta în Aurora, Colorado. O poveste umană pentru acoperire; nedorita victimă colaterală a lui Sandi. Își mișca din nou buzele, încleiate de pansamentul înroșit, încercând să formeze cuvinte cu limba prinsă de cerul gurii. Îi simțea privirea asupra ei, implorând-o să-i spună lui Ashley ceea ce voia să știe. *Te rog, spune-i...*

— Dacă îi spun lui Ashley, șopti Darby către Ed, ne va omorî pe amândoi...

Era adevărat, dar ea și-ar fi dorit să-i poată spune un alt adevăr, mai important, ca să-l liniștească: *Poliția aproape a ajuns aici. Întârzie*

câteva minute. Din clipă în clipă, o să spargă ușa și o să-i împuște pe Ashley și pe Lars...

— Doi.

— Nu... nu pot să-ți spun. Se uită la Ed, înțelegând ce însemna asta, și un suspin sfâșietor îi făcu buzele să tremure. Îmi... oh, Doamne, îmi pare atât de rău...

Ed încuviință încet din cap, știutor, și picături de sânge îi căzură în poală. Ca și cum, într-un mod imposibil, ar fi înțeles.

Darby ar fi vrut să-i strige: *Dintr-o secundă în alta, Ed. Polițiștii vin să ne salveze. Te rog, Doamne, fă să vină la timp...*

Răbdarea dispăru din glasul lui Ashley:

— Unu.

— Zece-douăzeci-trei. Mă apropii pe jos de clădire.

Caporalul Ron Hill își atinse radioul de pe umăr și se cățăără pe un troian de zăpadă, sprijinindu-se cu palma înmănușată. Gheața era tare precum piatra, precum cimentul sculptat. Se afla la doar câțiva pași de centrul pentru vizitatori Wanapa.

Ajunse la ușa din față și păși sub lampa în formă de farfurie. Frustrant, tot nu avea informații suplimentare de la dispecerat în afară de SMS-ul inițial 2-0-7.

Ciocăni în ușă cu lanterna Maglite.

— Poliția Rutieră.

Așteptă un răspuns. Apoi, mai tare:

— Poliția! E ceva?

Teoretic era doar o clădire publică, dar mâna dreaptă i se duse spre tocul pistolului Glock 17 în timp ce apucă clanța și păși în lateral în zăpada întărită, folosind peretele de cărămidă drept acoperire.

În operațiunile de salvare, ușile erau numite *pâlnii fatale*, pentru că erau punctul spre care cei dinăuntru se focalizau în mod firesc. Nu puteau fi ocolite – decât dacă aruncați un perete în aer –, așa că intrai practic în vizorul celor răi. Dacă într-adevăr înăuntru se adăpostea un 2-0-7, acesta ar fi supravegheat acum ușa cu arma îndreptată spre ea, posibil ghemuit în spatele ostaticilor pentru a se apăra.

Sau era doar o încăpere inofensivă, goală. Dispeceratul nu știa.

O rafală puternică de vânt îi umflă geaca Gore-Tex, aruncând fulgi spre ușă, iar caporalul Hill nu mai știe sigur ce aștepta. Să-și termine Sara de împachetat blestematul de geamantan? La dracu' cu toate!

Apăsă clanța.
Ușa se deschise, scârțâind.

— Zero, spuse Ashley.

Însă Darby nu asculta, pentru că tocmai își dăduse seama de ceva. Privise pe lângă Ashley, spre harta regiunii Colorado de pe perete, din spatele lui Ed, și inima i se oprise grea, îngrozită. Pe hartă, Drumul Statal 7 era o linie groasă albastră, care șerpuia prin topografia montană, iar spațiile de refugiu erau marcate cu cercuri roșii: Wanapa, Wanapani, Colchuck, Nisqual.

Acesta era Wanapani. *Marele Diavol*.

Nu Wanapa.

Dar ea trimisese mesajul la 911 la începutul serii, în jur de 21.00, înainte de a afla asta. Înainte să revină înăuntru, să reexamineze harta și să-și dea seama de eroare – încurcase două nume similare, cu sonoritate amerindiană, ambele implicând diavoli.

„SMS-ul meu a trimis poliția la refugiul greșit.”

La unul complet *diferit*, aflat cu treizeci și doi de kilometri mai jos în Backbone Pass. De cealaltă parte a semiremorcii răsturnate. Polițiștii nu aveau să sosească. Se aflau încă la kilometri distanță, de neatins, greșit îndrumați. Nimeni nu venea să-i aresteze pe Ashley și pe Lars. Nimeni nu venea să-i salveze.

Ar fi vrut să urle.

Se sprijini de ușa închisă, simțindu-și degetele răsucindu-se în interiorul cadrului. Un alt val de durere, tocător de carne. Se simțea lipsită de greutate, ca în cădere liberă, plonjând spre adâncimi neștiute. Își dori să se termine totul.

„Nu vine nimeni să ne salveze. Suntem singuri. Eu i-am omorât pe toți...”

Ashley oftă bosumflat, ca un copil frustrat, propti pistolul pe tâmpla lui Ed și apăsă trăgaciul...

— Stai, icni Darby. Stai. O să-ți spun unde sunt cheile dacă... dacă promiți că nu-l omori.

— Promit, zise Ashley.

Era o minciună, știa asta. Bineînțeles că era o minciună. Ashley Garver era sociopat. Cuvintele și promisiunile nu aveau sens pentru el; la fel de bine ai fi putut încerca să negociezi cu un virus. Dar ea cedă și îi spuse oricum, în încăperea tăcută, cu vocea abia o șoaptă:

— În zăpadă... afară sub fereastra de la toaletă. Acolo le-am aruncat. Ashley încuviință din cap. Se uită la Lars, apoi la Jay. Și din nou la ea, cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet ștrengăresc.

— Mulțumesc, Darbs. Știam eu că te vei da pe brazdă, spuse și ridică oricum pistolul pentru cuie la fruntea lui Ed.

PAC.

4.55 AM

— N-o omorî până nu mă-ntorc cu cheile, îşi instrui Ashley fratele. Trebuie să fiu sigur că spune adevărul.

Faţă de Rozător aprobă, în timp ce vărsa benzină peste corpurile lui Ed şi Sandi, îmbibându-i, înnegrindu-le hainele, încleindu-le părul, făcând vârtejuri în sângele de pe podea. Un miros acru se ridică în aer. Apoi turnă spre Darby, respirând pe gură şi ridicând cu ambele mâini canistra de combustibil.

Tânăra închise ochii, pregătindu-se.

Trei-patru litri reci ca gheaţa se prelinseseră peste ea, lovindu-i ceafa, revărsându-i-se pe umeri, lipindu-i părul de faţă. Picături ricoşară de pe uşă şi se strânseseră într-o baltă la genunchii ei, şocant de rece. Avea benzină în ochi, în gură, cu gust înţepător. Scuipe pe podea.

Lars se întoarse în centrul sălii, ţinând-o pe Jay de umăr. Se aşeză pe canistra care plescăia, pe jumătate plină. Exact lângă o rolă de prosoape de hârtie şi de familiarul bidon alb de Clorox. Acum totul avea sens.

„Înălbitorul e ca să distrugă probele ADN. Şerveţelele pentru amprente. Focul pentru restul.”

Ceva alb se zări din buzunarul din spate al lui Lars când se aplecă să şteargă teigheaua. Darby o recunoscu – era piatra legată în şosetă pe care Ashley o aruncase în parcare cu ore în urmă, recuperată de Lars cel ascultător. Fraţii făceau acum curat, îndeplinind sarcina sinistră de a şterge orice indicii pentru legiştii care i-ar fi putut plasa în scena masacrului.

„De asta sunt așa importante cheile”, înţelese Darby. „De asta nu le poate lăsa Ashley aici. Reprezintă o probă.”

Partea cea mai rea era însă optimismul lor simplu, imbecil. Fraţii nu erau nişte genii criminale. Nici măcar pe-aproape. Chiar dacă incendiau fiecare centimetru pătrat şi transformau clădirea în cenuşă, poliţia din Colorado tot ar fi găsit ceva. Un fir de păr. O particulă de piele. Ceva caracteristic urmelor de cauciucuri ale dubei Astro. O amprentă pe unul dintre cuiele de oţel ale lui Ashley. Sau vreun detaliu de circumstanţă care s-o conecteze pe Sandi cu ei; ceva trecut cu vederea în graba lor de a o elimina înainte ca femeia să cedeze sub presiunea poliţiei. Fuseseră neglijenţi. Întregul plan de obţinere a

răscumpărării fusese naiv și prostesc și aproape sigur condamnat la eșec, dar nu înainte de a costa în noaptea aceea viețile unor oameni nevinovați, iar pentru Darby, asta era cumva cea mai supărătoare parte.

Își îndepărtă de pe față o șuviță de păr unsuroasă. Îmbibată cu combustibil, cu câteva clipe înainte de a muri arsă, știa c-ar trebui să fie îngrozită, urlând isteric, însă nu-și putea aduna forțele. Se simțea pur și simplu obosită.

Ușa de la intrare scârțâi – Ashley ieșea afară. Mai rămăseseră câteva secunde. Avea să meargă în spatele centrului pentru vizitatori, să-și găsească șnurul cu chei în zăpadă, apoi viața lui Darby urma să devină la fel de inutilă ca ale lui Ed și Sandi. Un glonț ori un cui în cap dacă avea noroc, sau un chibrit aprins dacă nu avea. Oricum, urma să moară acolo, cu mâna dreaptă strivită în ușă, apoi oasele i s-ar fi înnegrit în mormântul acela cumplit în timp ce Ashley și Lars fugeau cu Jay. Centrul pentru vizitatori în flăcări putea fi o distragere utilă până ce autoritățile descopereau cele trei schelete dinăuntrul ruinei. Până atunci, frații Garver vor fi avut câteva ore avans. Destul ca să dispară într-o lume indiferentă.

Rămânea totuși o necunoscută.

O întrebare finală, iritantă.

„Ce vor face cu Jay? Ashley a plănuit să se întâlnească cu Sandi aici, s-o ucidă și să rupă legăturile cu ea. Dar Jay? Dacă nu-i pentru răscumpărare... atunci pentru ce?”

Jay se apropie de ea.

— Nu. Să nu vii mai aproape. Darby scuipă din nou. Am benzină pe mine.

Însă ea veni oricum, plescăind cu pași mici prin balta întunecată, și se așeză tăcută lângă genunchiul tinerei. Apoi își îngropă fața în umărul hanoracului Art Walk. Darby cuprinse cu mâna teafără umerii acelei fiice a unei străine și rămăseră ghemuite împreună, într-o îmbrățișare tremurând deasupra propriilor reflexii, în timp ce pașii lui Ashley se îndepărtau afară.

— Nu mi-ai spus că mama ta a murit, șopti Jay.

— Da. Tocmai s-a-ntâmpat.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă.

— A fost rea cu tine?

- Nu. Eu am fost rea cu ea.
- Dar tot vă iubeați.
- E... complicat, zise Darby.

Era cel mai bun răspuns pe care îl avea, și-i frânse inima. „E complicat.”

- Sunt... degetele tale sunt bine?
- Sunt prinse într-o ușă. Deci nu.
- Te doare?
- Hai să vorbim despre altceva.
- Te doare, Darby?

— Acum mă doare mai puțin, minți ea, privind a două mărgică din propriul sânge care se scurgea pe rama ușii, mai densă decât prima. Aburii benzinei îi încețoșau mintea, amestecându-i gândurile ca pe niște acuarele. Putem... putem să vorbim o vreme despre dinozauri?

- Nu. Jay scutură din cap. Nu vreau.
- Haide.
- Nu, Darby...
- Te rog, povestește-mi despre favoritul tău, Eustrepto ăla...
- Nu *vreau*...

Darby fu podidită de lacrimi, exact în clipa aceea. Suspine grele, sufocante, ca o ruptură în piept. Se întoarse. N-o putea lăsa pe Jay să vadă.

Apoi greutatea lui Jay se mută și Darby crezu că fetița pur și simplu i se așază în poală... până când simți ceva atingându-i palma stângă. Mic, metalic, rece ca gheața. Briceagul ei Swiss Army. Uitase cu totul de el.

- Mai târziu, șopti Jay. O să-ți povestesc despre el mai târziu.

Darby își întoarse privirea la ea, înțelegând într-o străfulgerare tăcută. Ochii albaștri și lucioși o implorau acum: *Uite-ți cuțitul.*

Te rog, nu mă abandona.

Însă era prea puțin, prea târziu, pentru că lama de cinci centimetri era mai folositoare în mâinile lui Jay decât într-ale ei. Cu sau fără cuțitaș, Darby avea să moară în încăperea asta. Era încarcerată, cu mâna zdrobită prinsă în ușă, iar Ashley urma să se întoarcă să termine cu ea. Dintr-o clipă în alta.

- Ar trebui să-l păstrezi tu, îi spuse lui Jay. O să... la mine o să se irosească. Tu trebuie să te salvezi acum. Înțelegi?
- Nu cred că pot...
- Acum e vorba doar de tine.

Darby clipi să-și alunge lacrimile și-și stoarse mintea încercând să-și reamintească aspectul dubei, șoptind astfel ca Lars să nu audă:

— Fii atentă. Ai rupt cușca, așa că probabil o să te lege în spate, sub geam. Încearcă să slăbești un panou din perete și dacă poți s-ajungi la interior, taie orice fir găsești. Unul ar putea fi de la stopurile de frână. Dacă n-au lumini pe frână, ar putea să-i oprească poliția...

Jay aprobă din cap.

— OK.

Șanse mici, care se bazau pe șanse încă și mai mici. Iar criza de adrenalină a lui Jay era imprevizibilă ca o grenadă de mână, orice stres în plus putea declanșa o criză fatală. Totuși, Darby nu putea ceda disperării; gândurile înotau, cuvintele goneau:

— Dacă... dacă devin neglijenți, încearcă să-l înjunghii pe unul în față. În ochi, da? O rană care să necesite îngrijire medicală, ca să fie nevoiți să meargă la spital...

— O să-ncerc.

— Cu orice preț. Promite-mi, Jay.

— Promit.

Ochii fetiței sclipeau de lacrimi. Se uită iar în sus la mâna zdrobită în ușa a lui Darby, incapabilă să-și mute privirea.

— E... e vina mea c-o să te omoare...

— Ba nu, nu-i vina ta.

— Ba da. Toate astea sunt din cauza mea...

— Jay, *nu-i vina ta*. Darby se chinui să afișeze un zâmbet amețit. Știi ce-i amuzant? Eu nici măcar nu sunt bună. Să știi că de obicei nu sunt un om bun. Am fost o fiică denaturată și plănuiam să-mi petrec Crăciunul singură. Mama a crezut că are gripă când era însărcinată cu mine. A încercat să scape cu Theraflu. Uneori îmi doresc să fi reușit. Dar în noaptea asta, în refugiul ăsta, am fost bună și nu pot să-ți explic cât de mult a-nsemnat asta pentru mine. A trebuit să fiu îngerul tău păzitor, Jay. A trebuit să lupt pentru o cauză dreaptă. Însă în curând eu n-o să mai fiu, iar tu o să rămâi de una singură și o să trebuiască să continui lupta. Bine?

— Bine.

— Nu... înceta... să... lupți.

Pentru o clipă, ceața se risipi și Darby avu o idee limpede precum cristalul, care necesită o concentrare precisă.

Ridică privirea la imaginea înfiorătoare a mâinii ei drepte – la

ultima falangă a inelarului, strivită în fălcile uşii. La degetul mic distrus cu totul. La picăturile de sânge ce dungau canatul, așa cum un gem roșu se scurge dintr-o gogoasă. Știa că putea părea lipsit de speranță, însă nu, mai exista o ultimă opțiune pe care o putea încerca. Probabil delira din cauza aburilor de benzină. Probabil era pură fantezie. Poate, doar poate...

„Nu sunt prinsă în capcană. Numai două dintre degetele mele sunt.”

Ar fi fost ceva oribil. Ar fi fost un act disperat, urât, forțat, și ar fi durut mai mult decât și-ar fi putut ea imagina, dar apoi privi silueta întunecată a lui Larson Garver, cu prostia aia de fes Deadpool, care tocmai terminase de șters amprente și acum stătea în mijlocul încăperii cu pistolul îndreptat spre ea și spre Jay, și făcu un ultim jurământ printre dinții încleștați: „O să-ți fac și mai mult rău, Față de Rozător. O să-ți iau pistolul. Apoi o să-l omor pe Ashley cu el. Fetița asta merge acasă. În noaptea asta”.

— Am o idee, îi șopti lui Jay ascunzând briceagul Swiss Army în palma teafără. O ultimă idee. Și-o să am nevoie de ajutorul tău.

Lars le observă șușotind.

— Hei! zise el ridicând Beretta. Încetați cu vorba.

Darby murmură ceva în urechea lui Jaybird și fetița încuviință scurt din cap. Apoi se ridică și făcu discret un pas în lateral. Acum Darby îl fixa cu ochi duri ca piatra.

— *Nu te mai uita* la mine.

Ea continuă să-l privească.

— Întoarce capul. Ăăă... privirea în podea.

Flutură Beretta ca să-și sublinieze ordinul, dar fata nu se clinti. Pistolul nu mai reprezenta o amenințare. Devenise un obiect de decor. Nu-i mai era frică de el.

Lars ținti – însă el țintise tot timpul; cum să fie mai amenințător de atât? Încercă să armeze cu degetul mare, așa cum văzuse în filme, dar perculatorul era deja ridicat. Pistolul avea deja glonț pe țeavă, pentru că trăsesese cu el în seara aceea. În ea. De cinci ori.

Darby continuă să-l fixeze, provocându-i spasme la stomac. Era ceva în privirea ei. Ceva se schimbase. Încet de tot, tânăra lunecă înainte, strângându-și genunchii, și se sculă, răsucindu-și la spate mâna prinsă în ușa. În timp ce se ridica, părul i se lipi de față în șuvițe negre, ca într-un film de groază văzut de el, în care o stafie japoneză apărea ca un

șiroi din podea.

Lars ezită și privi înapoi spre ușă.

— Ashley, strigă el afară în noapte, eu... ai găsit... ăăă... cheile?

Niciun răspuns.

Fratele mai mare era prea departe ca să audă. Lars se gândi că ar putea să se ducă în toaletă și să strige prin fereastra spartă, dar asta ar fi însemnat să se întoarcă cu spatele la ele.

— Ashley! strigă din nou, mergând cu spatele și izbindu-se de distribuitorul spart. Ceva... ah, s-a schimbat ceva. Se uită la mine.

S-ar fi mutat în dreptul ușii de la intrare, însă și asta ar fi necesitat să se întoarcă cu spatele la Darby. Îi era frică s-o facă. Ea era evident prinsă acolo, fără speranță, cu degetele *blocate în ușă*, dar cumva nu îndrăznea s-o scape din ochi. Cu mâna teafără se întindea acum după ceva – un panou mic de plastic din perete, căruia el nu-i dăduse atenție până în acel moment...

„Întrerupătorul”, înțelese și în clipa următoare încăperea se cufundă în întuneric.

— Ashley!

Acum glasul îi tremura.

Întuneric perfect.

Lars îngenunche pe podea și bâjbâi după lanterna fratelui său. Degetele lui o găsiră lângă canistra de benzină – o lovi însă și se rostogoli mai departe. Se duse după ea, cu inima bubuindu-i în piept, apăsă pe buton și aținti fasciculul alb-albăstrui asupra ușii debaralei.

Spre ușurarea lui, Darby era tot acolo, la fel și Jaybird, ambele stând în lumina ledurilor și mijind ochii. Bineînțeles că erau acolo. De ce fusese așa înspăimântat? Se săturase. Voia s-o împuște pe Darby. Chiar atunci. Și să dea foc nenorocitei de clădiri împreună cu Ashley, să termine cu noaptea asta infernală, să ajungă la unchiul Kenny să omoare niște grubi în *Gears of War*.

— Ashley! strigă cu voce răgușită. Pot s-o-mpușc?

Niciun răspuns.

Doar foșnetul vântului afară.

— Ashley, *te rog*, pot...

Jay se mișcă brusc, sperându-l, și ocoli pe marginea întunecată a încăperii. Lars aținti Beretta spre ea, la fel și lanterna, urmărind-o în timp ce trecea pe lângă trupurile lui Ed și Sandi, apoi pe lângă fereastra baricadată.

— Jaybird... ăăă... ce faci?

Ea îl ignoră și se opri în dreptul ușii. Apoi apucă de clanță.

Închise ușa.

— Jaybird. *Oprește-te.*

Se reîntoarce spre Darby, luminând-o cu fasciculul lanternei. Acum era nevoit să-și împartă atenția între cele două într-o cameră întunecată – Darby în stânga, Jay în dreapta. Putea să le lumineze numai una câte una.

Nu-i plăcea asta. Deloc.

Auzi un clic în spatele lui și se răsuci cu lanterna – Jay se ridicase pe vârfuri, acționând zăvorul. Încuia ușa. Apoi se întoarse cu fața la el, strângând din ochi în lumină și Lars recunoscuse aceeași privire înfricoșătoare ca la Darby. Da, evident amândouă o împărtășeau, un fel de glumă mascată pe care Lars n-o înțelegea. Sigur că da. El nu înțelegea niciodată glumele. De cele mai multe ori, erau glume despre el.

O durere în stomac îi spunea că și asta era o astfel de glumă. Ca atunci când Ashley îl aruncase pe Stripes în focul de tabără, cu două veri în urmă: *Hei, frațioare, vrei să vezi o stea căzătoare?*

— Jaybird, repetă el.

Nicio reacție.

— Jaybird, tu... ăăă... o să primești un cartonaș roșu când o să se ntoarcă Ashley, spuse Lars, privind spre ușa debaralei și îndreptând lanterna spre Darby...

Însă ea nu mai era acolo.

Doar ușa. Un firicel de sânge. Și o bucată roșie strivită, încă agățată de balama, ca interiorul zemos al unui hamburger crud, iar mîntea greoaie a lui Lars avu nevoie de o fracțiune de secundă ca să înțeleagă ce era de fapt, ce însemna, ce tocmai se întâmplase și ce *avea să urmeze...*

Darby îl izbi cu putere pe Față de Rozător, din lateral, proiectând lanterna departe, în umbre. Nu avea timp să se teamă. Urla de durere și de adrenalină, într-un fel primitiv, întunecat și sălbatic.

Se strecură sub brațul lui drept, pe sub pistol, și-l azvârli într-o parte, izbindu-l zgomotos de raftul cu pliante. Acum avea o singură șansă, o șansă care se consuma rapid, și mai avea briceagul Swiss Army de la tatăl ei în mîna stîngă (*Felicitări pentru absolvirea*

colegiului!), cu lama tocită de când Jay tăiase sârmele cuștii, dar încă suficient de ascuțită; cu ea îl împunse pe Larson Garver direct în mărul lui Adam.

Cuțitul intră, lunecând lin.

Sânge țâșni în fața tinerei. În ochi, în gură. Cu gust de metal cald. Mâna lui Lars o lovi, unghiile ascuțite îi zgâriară obrazul, dar el își căuta propriul gât. Încearca să oprească sângerarea.

El își mișcă și cealaltă mână. Pe jumătate orbită de sângele lui Față de Rozător, Darby surprinse un instantaneu fulgerător, o mișcare încețoșată – *pistolul*.

Jay țipă.

Pistolul negru calibrul .45. Într-o clipă de panică, Darby își dădu seama că Lars nu-l scăpase – zgomotul pe care îl auzise fusese probabil lanterna – și încă ținea arma în mâna noduroasă, întorcând țeava spre abdomenul ei...

„Pistolul-pistolul-pistolul...”

Ashley îngenunchease să ia cheile din zăpadă când auzi pocnetul unei împușcături din interiorul clădirii. Ca un tunet captiv, înfundat după pereți și uși. Nu-i venea să creadă.

„Pe bune?”

Oftă.

— La dracu', frățioare.

Verifică rapid șnurul cu chei la lumina telefonului – da, era acolo. Cheia lui Sandi de la Sentry Storage, argintie, rotundă, ștanțată cu A-37, altfel neremarcabilă. Găsise șnurul pe jumătate îngropat în zăpadă acolo unde aterizase, la zece metri de fereastra toaletei.

Darby spusese adevărul, mai mult sau mai puțin.

Și îi era recunoscător pentru asta. Dacă ea ar fi mințit și Lars i-ar fi zburat creierii, ar fi însemnat să lase în urmă o mină de aur pentru legiști, o serie de amprente perfect conservate. Și ei n-ar fi ajuns niciodată la dozele de steroizi ale lui Jaybird, adică fetița ar fi murit probabil cu mult înainte să ajungă la destinație. Apoi totul – dezastrul provocat, alerta de tip AMBER⁴ în California, implicarea probabilă a

⁴ AMBER – acronim pentru America's Missing Broadcast Emergency Response, sistem de intervenție în situații de urgență ce difuzează informații despre o persoană dispărută sau răpită (de obicei un copil), prin difuzare în mass-media sau prin

FBI-ului, uciderile lui Sandi, Ed și Darby –, absolut totul ar fi fost în zadar, n-ar fi obținut nici măcar un cent. Totul pentru că dragul, scumpul de Lars se speriasse și o împușcase pe Darby fără permisiune.

„Slavă Domnului c-a spus adevărul.”

Ashley îndesă șnurul în buzunar, ridică din zăpadă pistolul pentru cuie și fugi înapoi spre intrare.

— Larson James Garver, urlă în timp ce alerga, expirând aburi de furie, tocmai ți-ai câștigat *un cartonaș portocaliu...*

Darby lupta pentru controlul pistolului.

Față de Rozător era acum în defensivă, împleticindu-se spre înapoi, cu sângele țâșnindu-i din jugulară în ritmul bătăilor frenetice de inimă, încercând cu disperare să scape de fată și să se îndepărteze suficient ca să poată controla Beretta.

Darby n-avea de gând să-l lase. Se ținea de armă, cu degetele alunecoase încleștate de ale lui. Apoi se roti, schimbând direcția, și se îndepărtă de el în sens invers acelor de ceasornic, astfel că pistolul îi răsuci opus articulațiile degetelor. Lars era mai înalt și mai puternic, însă Darby era mai inteligentă și știa cum să folosească inerția împotriva lui...

Simți cum degetul lui arătător se frânge în interiorul trăgaciului.

Ca un morcov mic.

Lars urlă printre dinții încleștați. Se auzi ca un fluierat ud; aerul scăpa prin gaura din trahee. Sângele urca în bule strangulate. Acum se învârteau amândoi, un tangou involburat, cu mâinile înțepenite pe arma de foc, izbindu-se de marginea tejghelei, răsturnând scaune, trăgând gloanțe în tavan – PAC! PAC! PAC! – și împroșcând cu bucăți de tencuială, făcând să explodeze un neon de deasupra, până când magazia pistolului se goli și trăgaciul își pierdu tensiunea.

Se lovire de harta statului Colorado, amândoi încă agățați de Beretta.

Lars îi dădu drumul, știind că arma se descărcase.

Darby o păstră – conștientă că încă era utilă – și îl izbi în dinți. Bărbatul se împletici în spate, ținându-se de gât, dar se împiedică de cadavrele lui Ed și Sandi. Darby ajunse deasupra lui Față de Rozător și-l lovi iar, și iar, și iar. Îl pocni cu patul de aluminiu al armei. Reuși o

lovitură deosebit de bună și simți cum pometele crapă cu un scrâșnet cărnos.

Lars o lovi cu piciorul și se îndepărtară unul de altul.

Darby dădu înapoi pe podeaua alunecoasă, zdrăngănind arma goală. Încercă să se ridice în picioare, dar alunecă. Peste tot era benzină. Pipăia cu palmele, pe jumătate orbită, clipind să-și îndepărteze sângele din ochi. Canistra de combustibil se răsturnase în încăierare; zăcea pe o parte și se revărsa cu gălgâituri ritmice. Lângă ea își văzu briceagul Swiss Army, o umbră zimțată rotindu-se pe dale.

Îl înșfăcă.

Lars se îndepărta târâș de ea, spre ușa închisă. Nu suficient de repede. Mormăia cuvinte, ceva disperat, încleiat cu lacrimi și sânge:

— Ashley-Ashley-omoar-o-omoar-o...

„Asta n-o să se întâmple. Nu în noaptea asta.”

— Omoar-o, *te rog...*

Darby îl prinse din urmă și ridică lama deasupra cefei lui Lars Garver; metalul sclipi în raza lanternei. Cuvintele ei de mai înainte îi reveniră ca un ecou – *îi tai gâtul dacă n-am de ales* – și de cealaltă parte a încăperii surprinse ochii lui Jay.

Privea încremenită.

— Jay, icni Darby. Nu te uita.

Ashley apăsă clanța – era blocată.

— Lars, găfâi el. Deschide ușa.

Niciun răspuns.

Încercă la fereastră, dar era în continuare acoperită de masa răsturnată de Ed. Nu avea acces. Se uită înăuntru prin interstițiul îngust și nu văzu decât întuneric – luminile fuseseră stinse. Nedumerit, se întoarse la ușă, poticnindu-se în troiene și aproape scăpând din mâini pistolul pentru cuie.

— Lars! strigă, cu saliva înghețându-i pe bărbie. Te rog... frățioare, dacă ești viu acolo, spune ceva.

Nimic.

— *Lars!*

Împușcăturile încă îi răsunau în cap, seci și panicate. De ce ar fi tras Lars o serie de focuri rapide? Nu fusese un tir controlat, ci mai degrabă sunetul disperării. Împroașcă *și roagă-te*, îi spuneau ei. Așadar, ce se petrecuse înăuntru?

În continuare, niciun răspuns.

Își luă elan și izbi în ușa. Cadrul trosni, dar zăvorul rezistă. Acum deveni îngrijorat.

— Lars. Nu sunt furios. OK? Numai răspunde-mi...

Fu întrerupt de o voce.

Nu a frățiorului său.

A lui Darby.

— Nu poate vorbi în momentul ăsta, replică ea, pentru că *i-am tăiat gâtul*.

Lui Ashley i se înmuiară genunchii. Pentru o clipă, mintea i se scurtcircuită, uită de zăvor și apăsă din nou pe clanță.

— Tu... nu, mă minți. Știi că mă minți...

— Vrei să știi care au fost ultimele lui cuvinte?

— Ar fi *mai bine* să minți...

— Ți-a strigat numele înainte să-l omor.

— Darby, jur pe Dumnezeu, dacă într-adevăr mi-ai omorât frățiorul, *o să-i jupoi carnea de pe oscioare lui Jaybird...*

— N-o să te atingi niciodată de ea, spuse Darby întărindu-și vorbele cu o siguranță înfricoșătoare. Acum pistolul e la mine. Tu ești următorul.

Ashley lovi ușa cu pumnul.

O durere ascuțită îi fulgeră în mână. Un ecou distonant vibră în antebraț. Fusese o greșeală – o greșeală enormă – și-și flexă degetele, suierând printre dinții încleștați, cu ochii inundați de lacrimi fierbinți.

Fractură. Clar, cel puțin luxație.

Urlă. Ceva ce nu-și reaminti. Probabil începea cu numele lui Lars, dar se transforma într-un nonsens răcnit. Vru să izbească din nou ușa, să-și rupă și cealaltă mână, să-și zdrobească fruntea, să se distrugă pe sine cu ajutorul obiectului nemișcat. Însă n-ar fi rezolvat nimic.

Mai târziu. Va jeli *mai târziu*.

Se sprijini de ușa, cu fruntea pe metalul înghețat, și-și controlă respirația. Încă era bine. Încă lupta. În mâna sănătoasă ținea pistolul pentru cuie. Avea suficiente cuie de nouă centimetri, cumpărate la mâna a doua și fără amprente, stocate în magazia uneltei. Gata la datorie. Vremea rece încă nu secătuiseră acumulatorul. Ledul era în continuare verde.

„Bine, Darby. Tu ți-ai pierdut mama. Eu mi-am pierdut frățiorul.” În suferința lor din noaptea asta exista o simetrie bolnavă. Două suflete

rănite, amândouă reacționând la pierdere, amândouă îngrijindu-și mâinile rupte, alăturate în cea mai cruntă durere...

„Ăsta-i dansul nostru, tu și cu mine.”

Încă îi simțea gustul buzelor de când o sărutase în toaletă. Nu-l va uita niciodată. Amăreala dulce de Red Bull, cafeaua și bacteriile de pe dinții ei. Umilința, autenticitatea unei fete drăguțe cu halenă.

„Noi suntem pisicile de pe ceas. Eu sunt Garfield. Tu ești Arlene a mea. Și fii pe fază, pentru că ăsta-i dansul nostru amețitor, întunecat.”

Își reveni, adunându-și gândurile, cu nervii zbârnâind.

— Bine, Darbs. Vrei luptă? O să-ți dau luptă. Vin eu înăuntru, într-un fel sau altul, și o să vă dau cartonașe roșii la amândouă, și, *apropo*, cățea...

Inspiră.

— Am numărat împușcăturile. Știu că pistolul ți-e gol.

45 AUTO FEDERAL, așa scria pe circumferința aurie. Cartușul pe care Darby îl purtase toată noaptea în buzunar, încă de când i-l dăduse Jay. Acum era în mâna ei, rostogolindu-se în palma tremurătoare.

Îl introduse în magazia pistolului negru al lui Lars, cu o singură mână, și lăasă culisorul să alunece înainte cu izbucnirea energiei unui arc încordat.

Jay o privi.

Camera pistolului era închisă. Percutorul era armat. Gata de tragere. Darby nu știa cum de era atât de sigură; pur și simplu era. Armele sunt viscereale. Ea o putea *simți*.

— Lars! urlă Ashley dincolo de ușă. Frățieoare, dacă mai ești în viață, te rog, te rog, omoar-o...

Darby alergă pe podeaua umedă spre Jay și o strivi într-o îmbrățișare puternică.

— Aproape s-a terminat, zise ea. Noaptea e pe sfârșite.

„Un frate căzut, mai rămâne unul.”

Fetița era palidă și o privea îngrozită.

— Mâna ta...

— Știu.

— Degetul...

— E-n regulă.

Încă nu se uitase la mâna dreaptă. Se temuse. Însă o făcu acum – pentru o fracțiune de secundă – și-și mută repede ochii, icnind...

„Oh, Doamne.”

Îndrăzni să se uite din nou și o podidiră lacrimile. Degetul mare, arătătorul și mijlociul erau tefere. Dar inelarul era jupuit. Unghia era ruptă, pe jumătate detașată, ridicată ca un fulg de porumb. Iar degetul mic dispăruse. Începând de la prima articulație. Lipsea, tăiat, nu mai făcea parte din trupul lui Darby Thorne. Se găsea în interiorul balamalei ușii din partea opusă a încăperii, zdrobit și de nerecunoscut...

„Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne...”

În mod ciudat, faptul în sine de a-și smulge mâna nu duruse deloc. Se eliberase prin două rotații bruște. Avusese doar o senzație vagă de disconfort, atenuată de adrenalină. Dar acum pierdea mult sânge, care țâșnea într-un șuvoi neîncetat scurgându-se cald pe antebraț și făcând băltoace pe podea. O acoperi cu cealaltă mână. Nu mai putea să se uite.

După cum spusese Ed cu câteva ore în urmă: *Când te așteaptă o întâlnire cu Doamna cu Coasa, ce mai înseamnă niște oscioare și tendoane?*

Alte voci, pe jumătate memorate, deformată, metalice, o năpădiră într-un vârtej grețos: *Poți să tai o fată în două?*

Sunt un om magic, Lars, frățioare.

Felia mea de pâine prăjită cade întotdeauna cu untul în sus, cum s-ar zice...

Deja amestită, verifică trusa de prim ajutor de pe podea, lăsând amprente roșii lipicioase, scotocind printre seringi și cutii cu plasturi. Căuta tifonul, însă dispăruse. Sandi îl folosisese pe tot.

— Se poate...

Jay ezită.

— Ce să se poată?

— Știi tu... să-ți lipească degetele la loc?

— Da. Cu siguranță că se poate, spuse Darby încercând să pară calmă.

Se întrebă cât sânge pierduse deja și cât își mai putea permite.

Renunță la tifon, dar lângă bidonul de înălbitor găsi ceva mai bun: rola de bandă izolatoare a lui Lars. Rupse cu dinții o fâșie și o înfășură în jurul mâinii drepte. Își legă cele trei degete strâns la un loc, lăsând liber degetul mare.

Rezolvase problema sângerării. Însă trebuia să tragă cu Beretta folosind mâna stângă. Nu mai folosisese niciodată o armă de foc și era

dreptace. Spera totuși să nimerească ținta. Nu avea decât un singur glonț.

Jay se holba la rană cu o uimire morbidă și Darby observă că devenise șocant de palidă. Cenușie, ca un cadavru scos de sub apă.

— Dacă... dacă nu-ți mai pot găsi degetul în ușa? Pentru că-i prea strivit...

— O să crească la loc, zise Darby mușcând ultima bucată de bandă neagră.

— Serios?

— Da.

— Nu știam că degetele pot crește la loc.

— Pot.

Atinse fruntea lui Jay așa cum mama ei o verifica de febră și simți că avea pielea rece. Lipicioasă precum ceara. Încercă să-și aducă aminte – ce simptome descrisese Ed? Scăderea glicemiei. Greață. Slăbiciune. Criză, comă, moarte. Cuvintele lui reveneau fragmentate: *Trebuie să o ducem la un spital. Asta-i tot ce putem...*

— Daaaarby! Ușa de la intrare se cutremură în canaturi și clanța zdrăngăni. Noi *terminăm ce-am început...*

— E... Jay se crispă. E tare supărat pe noi...

— Perfect.

Darby se lipi de perete și ridică pistolul cu mâna stângă, țintind spre ușă.

— Să nu ratezi.

— Nu.

— Promiți să nu ratezi?

Pistolul îi tremură în mână.

— Promit.

Un singur glonț. Ca o previziune sumbră, îl purtase în buzunar toată noaptea, iar acum sosise în cele din urmă momentul să-l folosească.

Ușa se cutremură violent când Ashley o izbi din nou. Darby tresări, cu degetul încordat pe trăgaci. Ar fi vrut să tragă imediat, prin ușă, dar știa că ar fi fost riscant. Știa unde stătea bărbatul și aproximativ cât era de înalt, însă nu putea să se bazeze pe faptul că proiectilul va perfora ușă cu suficientă putere ca să-lucidă. Nu-și putea irosi unicul glonț.

Trebuia să aștepte. Trebuia să aștepte până când Ashley Garver avea să spargă ușa și *să pătrundă în aceeași încăpere cu ele*, de aproape, ochi în ochi, la o distanță la care să nu poată rata...

— Ai mai tras cu o armă înainte, nu-i așa?

— Da, minți ea.

Ușa se crăpă. O așchie lungă de lemn căzu pe jos. Ashley urlă afară, lovind cu pumnii cu o furie animalică.

— Dar tipul ăsta de pistol... se agită Jay. Ai mai tras cu el?

— Da.

— Ești un țintaș bun?

— Da.

— Chiar și fără un deget?

— OK, Jay, ai pus destule întrebări...

POC. Un sunet ascuțit, pneumatic, o întrerupse.

Fereastra se sparse în spatele baricadei, răspândind cioburi pe podea. Văzu ceva acolo, mișcându-se în spațiul de șapte centimetri dintre masă și rama ferestrei. Era portocaliu, bont, ca un animal mare și prost care și-ar fi băgat botul înăuntru. Lui Darby îi luă câteva clipe ca să înțeleagă ce era.

„Futu-i, cum să nu.”

O azvârli pe Jay la podea, acoperindu-i fața.

— Jos, *jos...*

POC. Geamul automatului explodează în cioburi albe. Pungi de Skittles și Cheetos căzură pe jos.

Gura pistolului se rezoziționă. Primele două cuie ale lui Ashley loviseră prea sus, așa că acum își regla țintirea. Prin încercări succesive. Prin același interstițiu privise Sandi mai înainte și acum era folosit împotriva lor.

— Îl urăsc, șopti Darby, rostogolindu-se pe burtă și îndepărtându-și de pe față părul lipicios. Îl urăsc *atât de mult...*

— Ce face?

— Nimic.

— Trage cu cuie în noi?

— E-n regulă. O trase pe Jay în sus, ținând-o de mână. Haide, haide...

Se ascuseră în Espresso Peak, adăpostindu-se în spatele tejghelei de piatră în timp ce – POC! POC! POC! – asaltul șrapnelului străbătea aerul, ricoșând pe podea, pe pereți, pe tavan. Cutia cu foietaje se sparse. Paharele de plastic se răsturnară. O carafă răsună ca un gong și căzu lângă ele, improșcând apă caldă. Dar tejgheaua și dulapurile, care formau o firidă de patruzeci și cinci de grade, le protejau de tirul direct al lui Ashley.

— Vezi? Darby o pipăi pe Jay în căutare de răni. Suntem bine.

— Ai spus că nu trage cu cuie în noi...

— Mda, am mințit.

POC-POC. Două impacturi pe perete deasupra lor; Darby simți ceva sfichiindu-i obrazul. Ca o înțepătură de albină, apoi o izbucnire de sânge cald. Se lăsă în jos și o feri pe Jay de ricoșeuri, apărând-o cu propriul trup. Văzu lacrimi în ochii fetei.

— Nu, nu. Jay, e-n regulă. Nu plânge...

POC. Un cui se înfipse în umărul lui Ed Schaeffer, răsucindu-i cadavrul într-un rictus oribil, iar Jay țipă.

Darby o strânse mai tare, ignorând sângerarea de pe obraz, mângâind părul negru al fetei și încercând cu disperare să reziste.

„Oh, Isuse, asta e. Asta e ultima frântură de stres pe care o mai poate îndura. O s-ajung să privesc neajutorată cum intră-n stare de șoc și moare...”

— Te rog, nu plânge, Jay...

Copila suspină și mai tare, hiperventilată, zbatându-se în strânsoarea lui Darby.

— Te rog, crede-mă...

POC. Un cui izbi un dulap, împrôscându-le cu așchii de lemn.

— Jay, ascultă-mă. Vine poliția. Au întârziat, dar tot o să vină. O să verifice fiecare spațiu de refugiu de pe autostradă, mai ales pe cele cu nume asemănătoare. O să ne salveze. Doar câteva minute, da? Mai poți să rezști câteva minute?

Vorbe. Toate, numai vorbe.

Jay continuă să suspine, cu ochii strâns închiși, pregătindu-se pentru un alt țipăt, când – POC! – casa de marcat se răsturnă, aterizând lângă ele și împrăștiind tastele ca pe niște dinți pierduți.

Darby o strânse în brațe pe fetița de șapte ani, în mijlocul violenței, ferindu-i fața și încercând să-i aline panica. Era sigură că se terminase – că sistemul nervos al lui Jay nu mai putea să suporte încă o traumă – și atunci își aminti ceva. Ridicându-se din amintiri, glasul cald al mamei în urechea ei: *E-n regulă, Darby. Ești bine. E doar un coșmar.*

Tot ce trebuie să faci e...

— Inspiră, îi spuse fetei. Numără până la cinci. Expiră.

POC. Ceasul cu Garfield explodă pe perete, acoperindu-le cu o ploaie de bucățele de plastic. Darby scutură resturile din părul lui Jay, atingându-i obrazul și păstrându-și vocea egală:

— Inspiră. Numără până la cinci. Expiră. Poți să faci asta pentru mine?

Jay luă o gură de aer. O reținu. Îi dădu drumul.

— Vezi? E ușor.

Fetița aprobă din cap.

— Din nou.

Inspiră iar. Dădu drumul aerului.

— Uite așa. Darby zâmbi. Continuă să respiri și o să...

— Daaarby!

Ashley lovi cu piciorul în masă, făcând-o să alunece pe podea câțiva centimetri. Din fereastră căzură bucățele de sticlă spartă. În timp ce împingea, bărbatul gâfâi:

— Ai fi putut să fii iubita mea.

Darby se ridică în genunchi, amețită de aburii de benzină, dădu la o parte paharele răsturnate și ținti cu pistolul negru al lui Lars pe deasupra tejghelei. Alinie reperele de noapte, cu degetul pe trăgaci.

— În mod normal nu sunt așa! strigă Ashley de afară. Nu-*nțelegi*, Darbs? Nu voiam să teucid. Eu nici măcar... adică... eu nici măcar nu beau, nu fumez...

Jay tresări.

— O să... o să intre înăuntru.

— Da. Darby închise ochiul drept și ținti cu Beretta. Pe asta mă bazez.

— Am fi putut merge în Idaho. Împreună.

Ashley lovi din nou masa, împingând-o câțiva centimetri și împrăștiind așchii. Vocea lui bubuia în aerul închis:

— Nu-*nțelegi*? Ne-am fi dus la Rathdrum. Am fi închiriat mansarda de deasupra garajului unchiului meu. Eu aș fi lucrat cu Fox Contracting. Tu ai fi fost prietena mea, am fi plecat din oraș, tu și cu mine, și ți-aș fi arătat râul lângă care am crescut, și pontonul...

— Spune adevărul? Întrebă Jay.

Darby oftă.

— Cred că nici măcar *e*/nu știe.

Ashley Garver – o creatură jalnică ce purta atât de multe măști, încât nici el nu mai știa cum arăta sub ele. Poate i se sfâșia inima, chiar în clipa în care descoperea că avea una. Sau poate nu erau decât vorbe goale.

— Ai fi putut să fii prietena mea, se tângui el, dar *ai distrus dracului*

totul...

Darby fixă pistolul când masa se mișcă din nou. Deocamdată nu putea să tragă. Trebuia să aștepte. Trebuia să aștepte până când Ashley Garver devenea vizibil, până când împingea masa într-o parte și sărea înăuntru prin fereastra spartă. Atunci, și numai atunci, va putea...

„Nu.”

Îngheteă, cu degetul pe trăgaci. Percutorul se ridică iar, cu o fracțiune de secundă înainte de a cădea. Își dăduse seama de ceva îngrozitor.

„Nu, nu, nu...”

Gustul înțepător de benzină pe limba ei. Canistra răsturnată se golise, acoperind toată podeaua cu un strat de un centimetru de combustibil. Aburii umpleau aerul, formând picături de condens pe pereți.

„Dacă trag cu pistolul lui Lars”, își dădu seama îngrozită, „scânteia de la gura țevii ar putea aprinde vaporii din aer”. Reacția în lanț ar fi incinerat încăperea. Se vărsaseră douăzeci de litri. Podeaua ar fi devenit un ocean de flăcări, cel mai mare cocteil Molotov aruncat vreodată. Șansele de scăpare ar fi fost zero. Hanoracul lui Darby era îmbibat cu benzină, umed și lipicios. La fel și geaca lui Jay. Amândouă ar fi ars de vii.

Să tragă cu arma înăuntru însemna sinucidere curată.

Darby coborî pistolul.

— Rahat.

— Dar tu mi-ai omorât fratele.

Ashley lovi iar masa, șuierând ca un lup. Masa mai alunecă puțin, atingând glezna inertă a lui Sandi; acum avea suficient spațiu ca să se strecoare înăuntru.

Furioasă, Darby aproape că azvârli pistolul.

— Rahat, rahat, *rahat...*

Jay îi atinse umărul.

— Ce-i?

— Păi... Darby își șterse sângele din ochi, reevaluând situația și făcând noi planuri disperate. Știi ce? Nu contează. N-o să te mai atingă vreodată. Jur pe Dumnezeu, Jay, eu sunt îngerul tău păzitor, iar Ashley Garver n-o să-ți mai facă niciun rău, pentru *c-o să-l omor...*

— Te-omor! Ashley lovi din nou cu piciorul. Târfă nenorocită...

Darby se ridică și-și șterse benzina de pe mâini.

— Ascultă-mă, Jay. Nu mai așteptăm poliția. Nu mai așteptăm o

salvare. Am așteptat toată noaptea și nu m-a salvat nimeni. Aproape toți cei în care am avut încredere în noaptea asta m-au trădat. Noi *suntem* salvarea. Spune-o, Jay – *noi suntem salvarea*.

— Noi suntem salvarea.

— Mai tare.

— Noi suntem salvarea!

Jay se sculă pe picioarele nesigure.

— Poți s-alergi?

— Cred că da. De ce?

Darby mai avea o idee. *Ultima scăpare* nu era nici măcar pe aproape corect spus. Apucă o mână de șervețele cafenii și le îndesă în prăjitorul de pâine. Apăsă butonul. Se auzi un clic ca la armarea unui pistol și în interior rezistențele începură să se încălzească.

Jay privea.

— Ce faci?

Tânăra știa că avea zece, poate douăzeci de secunde până când rezistențele urmau să se încingă.

„Noi suntem salvarea, futu-i să-i fut.”

Apucă un pahar cu cafea solubilă pe jumătate băută – probabil a lui Ed, de mult răcită – și-l mototoli din fugă, strângând degetele lui Jay și alergând spre toaletă. Mână în mână. Gonind spre fereastră.

— Nu te-opri, Jay. Nu te-opri...

— Ești sigură că degetele cresc la loc?

— Da.

Ashley dădu buzna înăuntru. Sări prin fereastră ajutându-se de mâna sănătoasă, atent să nu se taie în cioburile ascuțite, și tuși din cauza mirosului înțepător. Uh, ce puternic era! Probabil canistra se vărsase și se amestecase cu înălbitorul și vaporii de la spray-ul cu piper al lui Sandi, creând o atmosferă într-adevăr toxică.

Își frecă ochii iritați, ridică pistolul pentru cuie și baleie cu el de la stânga la dreapta. Mai întâi văzu trupurile prăbușite ale lui Ed și Sandi lângă harta statului Colorado. Picioarele rășchirate în indecența morții. Sângele amestecat cu benzina de pe jos, în vârtejuri viu colorate.

Alături de ei, frățiorul lui, Lars.

Oh, Lars.

Era întins pe burtă. Capul i se răsucise într-o parte într-o baltă stacojie, părul încleiat, ochii încă pe jumătate deschiși, ca adormit.

Gâtul era o rană deschisă, iar jugulara îi fusese tăiată până la os; părea un distribuitor uman de bomboane Pez.

Puștiul sfrijit care se ducea la școală cu o cască din surplusul armatei și cu bocanci de luptă, care iubea sosul picant pe cheeseburgerii Famous Star, care văzuse și revăzuse *Infanteria stelară* până când caseta lui VHS ajunsese să facă dungi negre pe ecran nu mai exista acum. Era dus pentru totdeauna. N-avea să mai joace niciodată *Gears of War* pe Xbox One. Totul pentru că se lăsase atras în micul plan de răscumpărare nereușit al unei șoferițe de autobuz. Pentru că, între încuietorile schimbate, poliție și viscol, întreaga săptămână deraiase nebunește.

Și s-ar fi descurcat, totuși, dacă n-ar fi fost Darby.

Darbs. Darbo. Micuța roșcată înverșunată din UC Boulder care pătrunsese în mașina lor cu ajutorul unui *șiret de tenis*, la naiba, care-i dăduse lui Jay un cuțit și scosese ireversibil de pe făgașul ei o noapte și așa nesigură. Bănuia că întreaga lui viață fusese construită în vederea acestei confruntări. La fel și a ei. Ea era destinul lui și el era al ei.

Într-un univers mai bun, poate s-ar fi căsătorit cu ea. Însă în acesta trebuia s-oucidă. Și, din nefericire, trebuia s-o facă în mod dureros.

„Of, Lars, Lars, Lars. O să-ndrept lucrurile. Promit, o să...”

Auzi un foșnet în dreapta și se răsuci cu pistolul ridicat, așteptându-se să le vadă pe Darby și pe Jaybird ascunzându-se după standul de cafea. Dar în Espresso Peak nu era nimeni. Găurit de cuie, muiat în benzină, plin de pahare răsturnate și fragmente de plastic, totuși pustiu. Ele nu erau acolo.

Observă prăjitorul de pâine umplut cu șervețele.

Zgomotul pe care îl auzise?

Un nor de fum cenușiu se înălța din rezistențele încinse ale prăjitorului. Șuieratul șervețelilor care se aprindeau. Ashley își umezi buza superioară, gustând vaporii de benzină, și atunci totul căpătă sens.

— La dracu'...

O minge de foc țâșni prin fereastra triumfiulară a toaletei, împingând un val pârjolitor de aer presurizat. Darby sări afară cu o jumătate de secundă înaintea exploziei, se lovi de o masă de picnic și ateriză greu, sucindu-și glezna stângă.

Simți un *poc* care-i ridică stomacul în gură.

La câțiva pași în față, Jay se întoarse.

— Darby!

— Sunt bine.

Însă știa că nu era așa. Glezna îi pulsa cu durere arzătoare. Degetele de la picior îi amorțiră instantaneu; părea că avea în tenis o grămadă de ace, ca niște degete invizibile ce îi ciupeau nervii.

— Poți să mergi?

— Sunt bine, repetă ea.

Prin fereastra de deasupra răbufni urletul unui alt val de foc, care-i acoperi vocea. Zidul de aer fierbinte o trânti în genunchi în zăpadă.

În spatele lor, centrul pentru vizitatori erupse în flăcări înalte, limbile de foc pompând o coloană de fum murdar. Urca până la cer, o tornadă furioasă de tăciuni strălucitori. Dimensiunile și apropierea erau copleșitoare. Căldura arzătoare din spatele ei, sucțiunea aerului consumat. Mirosul de cărbune al focului proaspăt. Zăpada se luminează în portocaliu, ca și când ar fi fost în plină zi, și copacii proiectară umbre scheletice.

Jay o prinse de mână.

— Hai. Ridică-te.

Darby mai încercă o dată, dar glezna se lăsă moale sub ea. Alt val de durere care o făcea să vomite. Șchiopătă câțiva pași.

— A murit? Întrebă Jay.

— Nu te baza pe asta.

— Adică?

— Adică *nu*.

Darby scoase din buzunarul blugilor pistolul lui Lars. Nu era sigură dacă Ashley fusese în interiorul clădirii când luase foc, însă spera ca bomba ei improvizată să-i fi pârlit măcar sprâncenele. Dar mort? Nu. Nu era mort, pentru că ea nu-l omorâse încă. Va putea să se odihnească doar după ce-i va trage în mutra disprețuitoare glonțul de calibrul .45. Nu mai devreme.

— Sper că l-ai omorât, zise Jay, în timp ce infernul se dezlănțuia în spatele lor, încețoșând lumea cu fum dens.

Luna dispăruse. Copacii păreau fantome ascuțite în smogul luminat de foc. Marele Diavol își păstră forma în timp ce ardea, o cușcă de foc rotitor în jurul unui epicentru de căldură extremă.

Iar acum, scânteii coborau ca licuricii din beznă, ciuntind zăpada în jurul celor două fete. Sfârâiau la contact, sute de mici meteori ridicând

fuioare de aburi. Prea rapid ca să poată fi depășiți.

— Jay. Scoate-ți haina.

— De ce?

— E îmbibată de benzină.

Darby își scoase și ea hanoracul Art Walk și-l aruncă în zăpadă. Câteva secunde mai târziu, o scânteie îl atinse și erupse în flăcări albastru-portocalii, ca un foc de tabără.

Jay văzu și-și smulse imediat haina de pe ea.

— Vezi? Ce ți-am spus.

Alte scânteii coborau împrejurul lor, licurici purtați de vânt, și Darby o urmă pe Jay pas cu pas, înfiorându-se de durere. Nu se putea opri. Părul îi era încă îmbibat cu combustibil. Ar fi fost de ajuns o singură scânteie rătăcită, însă ea ajunsese prea departe și luptase prea mult în noaptea asta ca să fie ucisă de o nenorocită de *scânteie*.

Își îndepărtă de pe față o șuviță umedă.

— În parcare. O să ne suim în Blue...

— Ce-i Blue?

— Mașina mea.

— I-ai pus nume mașinii?

— O să dau drumul la motor să-ți țină cald. Și...

Darby tăcu și continuă să înainteze prin bezna plină de fum, lăsând cuvintele nerostite: „Și în timp ce tu stai pe scaunul din dreapta în Blue, eu mă duc să-l găesc pe Ashley și-l împuşc în față. Să se termine totul, odată pentru totdeauna”.

Jay își răsuci gâtul privind peste umăr flăcările, în timp ce alerga, ca și cum s-ar fi așteptat ca Ashley să apară dintre ruine.

— Tu... tu i-ai omorât fratele.

— Da. L-am omorât.

Darby mai contempla ideea: da, azi omorâse pe cineva, înjunghiasse în gât un om, îi fracturase degetul și pometele și-i tăiasse beregata. Oricât de tocită și de ciobită ar fi fost, lama Swiss Army intrase imediat, ca și cum ar fi tăiat carne (practic, așa și fusese). O treabă sinistră, murdară. Și înainte ca noaptea să ia sfârșit, știa asta, trebuia să maiucidă o dată.

Jay se neliniști.

— Își iubește fratele.

— *L-a iubit*. La trecut.

— O să fie foarte supărat pe tine...

— Păi... Darby se înecă într-un râs răgușit. E prea târziu pentru asta, Jay.

„Încă unul. L-am ucis deja pe Beavis. Rămâne doar Butt-Head.”

La patruzeci și cinci de metri în spate, clădirea Marelui Diavol gema ca un monstru răsucindu-se în somn, cu coastele înnegrite scârțâind și pocnind în furtuna de foc. Zăpada topită se scurgea de pe acoperiș într-un val de aburi fierbinți.

„Și după... după asta o să mă odihnesc, în sfârșit.”

Ajunseră la Copiii de Coșmar – puștani parțial degradați, încremeniți în joaca lor apocaliptică, îngropați în zăpadă până la brâu – , când Jay se opri și arătă cu degetul în josul pantei:

— Uite. Uite, uite!

Darby își șterse din ochi sângele lui Lars și văzu și ea.

Lumini de faruri.

Se apropiau de rampa de intrare în refugiul Wanapani dinspre autostradă. Fascicule înalte, mari, industriale deasupra unei plăci metalice argintii curbate ce arunca o jerbă de bucăți de gheață. Primul plug DTC ajunsese în sfârșit acolo.

Jay miji ochii.

— E... e pentru noi?

— Da. Pentru noi.

Vederea lor o asigură pe Darby că lumea exterioară continua să existe. Era tot acolo, era reală, populată cu oameni de treabă care puteau să ajute, și, *slavă Domnului*, ea aproape că-și croise drum cu dinții afară din coșmarul ăsta crâncen, scaldat în sânge. Aproape că o salvase pe Jay. Aproape.

Genunchii îi cedară și fata căzu. Plângea și râdea în același timp, cu fața ca o mască întinsă, cu cicatricea vizibilă ca un panou publicitar. Nu-i păsa. Era foarte aproape acum. Urmări luminile galbene apropiindu-se din întuneric, ca două lanterne gemene. Auzi zgomotul unui motor.

— Mulțumesc, Doamne. Oh, *mulțumesc*, Doamne...

Își pierduse telefonul, dar știa că era aproape șase dimineața. Trecuseră nouă ore de când o găsisse pe fetiță încuiată într-o cușcă de câini, în duhoare de urină, într-o dubă nepăzită. Încă o oră și răsărea soarele.

„Echipajele de întreținere au sosit în avans. Sau poate au primit indicații speciale de la poliție, în urma unui mesaj misterios în legătură

cu un refugiu cu nume similar..

— Darby.

Jay o apucă de încheietura mâinii; vocea îi era panicată.

— Ce-i?

— Îl văd. Ne urmărește.

5.44 AM

— Daaaaarby!

Da, Ashley Garver le urmărea, o umbră proiectată pe lumina strălucitoare a focului. Acum ținea pistolul pentru cuie în mâna stângă. Dreapta era rănită, strânsă sub braț. Se afla la cincizeci de metri în urma lor, o siluetă împleticindu-se, cu haine fumegând, ridicând mâna teafără să se șteargă la gură.

Era prea departe ca să-l împuște.

Căutarea lui Darby era nesigură și nu-și putea irosi unicul glonț. Așa că ascunse pistolul la spate. Luminile farurilor se intensificau pe măsură ce plugul de zăpadă se apropia.

Un ucigaș apropiindu-se din spate și ajutorul unui necunoscut în față – alegerea ar fi trebuit să fie ușoară.

Jay o îmboldi:

— Haide...

Și, într-un fel, înțelese tânăra... era într-adevăr ușoară.

— Darby, *haide*. Trebuie să fugim.

— Nu.

— Poftim?

Fata făcu semn din cap spre gleznă:

— O să te-ncetinesc. Fugi tu.

În ochii lui Jay se ivi panica.

— Poftim? Nu...

— Jay, ascultă-mă. Trebuie să-l opresc. Nu mai pot să fug. Am fugit de el toată noaptea, toată noaptea asta nenorocită, și m-am săturat.

Lumina farurilor se întetea, străpungând ceața de fum, aruncând umbre aspre în zăpada strălucitoare. Pe Darby o ardeau ochii. Și în spatele lor, silueta lui Ashley Garver se împleticea din ce în ce mai aproape – ajunsese la douăzeci de pași. Tot nu era suficient de aproape. Strânse și mai tare Beretta.

— Trebuie să fugi.

— Nu.

— *Fugi*, strigă Darby, cu gâtul plin de fum. Fugi spre luminile alea. Și spune-i șoferului să-ntoarcă utilajul și să te ducă la spital.

O împinse, dar Jay opuse rezistență. Țipă, își înfipse picioarele în pământ, încercă s-o lovească pe Darby în umăr, apoi totul se topi într-o

îmbrățișare. O îmbrățișare înfiorată, dureroasă, sub luminile care se intensificau...

— O să mă-ntorc, șopti Darby în părul fetei, legănând-o. O să-l dobor și dup-aia mă-ntorc la tine.

— Promite-mi.

— Îți promit, Jay...

— Iar minți.

— Jur pe degețelul mic, zise ea ridicând mâna dreaptă bandajată cu bandă izolatoare.

Jay se crispă.

— Nu-i amuzant.

Ceva șuieră prin aer deasupra lor, atingând părul fetei. Primul gând fu *șrapnel*, dar de fapt știa mai bine. Era un cui, un proiectil de oțel care-i trecuse pe deasupra capului. Ashley se apropia de ele... dar tot nu era încă destul de aproape ca să-și riște glonțul.

Nu încă.

O împinse pe fetiță în direcția farurilor.

— Acum *fugi*.

Jamie Nissen făcu doi pași ezitanți prin zăpadă și privi în urmă, cu ochii plini de lacrimi fierbinți.

— Să nu ratezi.

— N-o să ratez, zise Darby.

Apoi se întoarse să-l înfrunte pe Ashley.

„N-o să ratez.”

Ashley fu uluit să le vadă despărțindu-se: Jaybird alerga spre plugul care se apropia, pe când Darby se întorsese cu fața la el.

Acum erau la doar douăzeci de pași unul de altul.

Pumnul drept îi pulsa ca plin de pietriș. Își simțea pielea de pe obraji și de pe frunte extrem de întinsă și-l ustura ca de la o arsură solară. Avea buzele crăpate, nu le putea strânge și saliva îi curgea pe bărbie. Duhnea a piele și a păr ars, un miros dens și greu care emana din el în firicele de fum. Geaca North Face i se lipise ciudat de spate, atârănând în fâșii topite.

Dar, la dracu', era în viață. Cei răi n-au clipă de odihnă, nu-i așa? Iar el se simțea destul de rău în noaptea aceea. Rupsesse cu mâinile goale gâtul unei femei și omorâse un om nevinovat, împușcându-l cu cuie. Ar fi fost un episod grozav pentru serialul *Forensic Files*. Să facă toate

astea, apoi să plonjeze pe fereastra unei clădiri în flăcări și să nu se aleagă decât cu arsuri de gradul doi însemna norocul dracului. Cu untul în sus, într-adevăr.

Observă că Darby șchiopăta în direcția lui. Se îndepărta de farurile plugului de zăpadă salvator. Se îndepărta de orice speranță de scăpare.

În direcția *lui*.

Un hohot de râs, care semănase mai degrabă cu un lătrat, îl făcu să se sufoce.. Poate... poate că înnebunise și ea puțin, în oala asta sub presiune sălbatică a nopții. N-o putea acuza. Nici măcar nu era sigur că putea s-o urască; creierul lui era hiperactiv, un cocteil de sentimente confuze în privința târfei ăsteia tenace. Dar lăsând emoțiile de o parte, tot trebuia să-i dea cartonaș roșu pentru că-i ucisese frățiorul, așa că ridică pistolul pentru cuie, miji ochii prin fum și trase din nou.

Se auzi un clic sec.

„Ce-i?”

Apăsă din nou pe trăgaci – alt clic. Spre oroarea lui, ledul acumulatorului Paslode-ului clipea acum roșu de avertizare. Vremea rece îl secătuisese. În cele din urmă, se întâmplase.

— *Of, futu-i...*

Ridică privirea. Darby continua să se apropie, venea spre el ca un înger al morții, șchiopătând, dar straniu, inuman de calmă. Și mai observă ceva. Ținea ceva în mână, ascuns în spatele șoldului, o formă abia întrezărită...

Beretta lui Lars.

„Nu”, îi fulgeră prin minte. „Nu, asta-i imposibil...”

Jay alergă în lumina farurilor, fluturând din brațe.

Plugul de zăpadă se opri; cauciucurile mari se bloca, derapând în lateral când frânele scrâșniră ascuțit. Lumina o înconjură, aprinzând zăpada de la picioarele ei, mai puternică decât lumina zilei. Nu putea să vadă nimic. Doar cei doi sori gemeni, atotputernici.

Fetița țipă – ceva ce nu-și reaminti.

Motorul scoase un sunet sufocat. Ușa cabinei se deschise. Șoferul era mai în vârstă decât tatăl ei, cu barbă și burtă, cu o șapcă Red Sox. Sări afară și alergă spre ea, deja cu răsuflarea tăiată, strigând ceva.

Și Jay era extenuată și se prăbuși în genunchi pe gheață. Șoferul ajunsese lângă ea, o umbră neagră, greoaie, în lumina lungă a farurilor, iar motorul plugului scoase alt pufăit. Precum ciobănescul german al

mătușii ei. Apoi bărbatul o apucă de umeri, cu obrazul nebărbierit aproape de al ei, cu respirația mirosind a Dr. Pepper, și o bombardă cu întrebări.

— Ești bine?

Fetița nu mai avea suflu. Nu putea să vorbească.

— Ce s-a-ntâmplat?

Acoperișul în flăcări al centrului pentru vizitatori se prăbuși, lemnele rupte împrăștiară alți licurici în noapte și șoferul ridică privirea în direcția lor, apoi reveni la Jay, cu mâinile aspre pe obraji ei.

— Acum ești în siguranță...

Jay voia să-i spună despre Ashley, despre Darby, despre pistolul pentru cuie, despre lupta pe viață și pe moarte care avea loc puțin mai sus pe deal. Însă nu avea cuvinte. Nu-și putea aduna gândurile. Mintea îi era din nou ca o gelatină, începu să plângă, iar bărbatul o luă în brațe și o strânse, și lumea se dezintegrează.

Îi șoptea, ca într-o incantație:

— Ești în siguranță. Ești în siguranță. Ești în siguranță...

Darby, ar fi vrut ea să-i spună.

Darby nu-i în siguranță...

Apoi văzu o pulsație de roșu și albastru care iluminează copacii. În spatele plugului de zăpadă, oprită cu bara de protecție lipită de acesta, era o mașină de poliție. În lumina becurilor roșii ale utilajului, Jay citi inscripția de pe portieră:

POLIȚIA RUTIERĂ.

Ashley Garver fugea cât îl țineau picioarele.

„Imposibil. Am numărat împușcăturile. Beretta e gol.”

Își repeta asta, iar și iar, însă tot nu avea destul curaj să se întoarcă și să înfrunte cacealmăua lui Darby. Alergă spre Astro-ul parcat, unde lăsase al doilea acumulator în cutia Paslode-ului. Putea cel puțin să-și reîncarce pistolul pentru cuie, apoi să decidă cum să facă față noii situații.

Alunecă pe un dâmb de zăpadă, temându-se de pocnetul pistolului și de un glonț în spinare, dar acesta nu veni.

Ajunse la Astro. Nu era încuiat. Deschise portiera. Se cățăără înăuntru, căutând sub scaunul pasagerului, doborând de pe bord prostioara A-10 Warthog din plastic a lui Lars, și deschise cutia Paslode-ului. Două cleme de desfăcut cu degetele tremurătoare.

Știa că-l auzise pe Lars trăgând patru focuri în încăierare. Era sigur de asta. Unu-doi-trei-patru. Plus cele cinci pe care le trăsese el în cauciucuri, făceau nouă. Beretta avea opt gloanțe în magazie, plus unul pe țevă. Cum putea Darby să mai scoată un cartuș de calibrul .45? Poate de pe podeaua dubei; își aminti că Lars deschisese cutia de Federal cu capacul în jos și vărsase zgomotos cincizeci de gloanțe...

În cele din urmă reuși să deschidă cutia. Capacul se lovi de torpedo.

Primul locaș pentru acumulatori era gol, așa că umblă la celălalt. Sfășie ambalajul. Dădu drumul acumulatorului în palmă. Deschise Paslode-ul, scoase acumulatorul descărcat...

Încremeni.

Nu auzise nimic, dar cumva știa. Era ceva din felul în care i se zbârlea părul pe ceafă, ca o electricitate statică...

„E-n spatele meu. În clipa asta.”

Se întoarce, încet, încet, și da, Darby era acolo.

Îl ajunsese din urmă și stătea lângă portiera întredeschisă a dubei. Ținea cu ambele mâini Beretta Cougar, ațintit asupra lui. Ashley însuși cumpărase pistolul drept cadou pentru Lars cu șase luni în urmă, iar acum era îndreptat spre inima sa. De necrezut. Iat-o: fata pe care încercase s-o sufoce cu o pungă de plastic acum șase ore se întorcea furioasă să se răzbune. Un înger al morții cu aripi negre și cu nouă degete. Venise pentru el, mânăjită de sângele fratelui său, cu focul reflectându-i-se pe pielea asudată.

— Ce aveai de gând să faciți cu Jay? Întrebă ea. Spune-mi acum.

— Poftim? *Pe bune?*

Fata ridică pistolul, de la piept la fața lui.

— Pe bune.

— OK.

Ashley se îndreptă în scaun, ținând pistolul pentru cuie ascuns la spate.

— Eu doar... știi ceva? Bine. Vrei să afli? Nu-i nimic deosebit. Avem un unchi în Idaho, noi îi spunem Fat Kenny, care a zis că-mi dă zece mii pentru o fetiță albă sănătoasă, plus încă zece procente. Are un adăpost subteran pentru furtună și și-a făcut clienți niște camionagii. Bărbați voinici cu trailere, care muncesc câte douăzeci și patru de ore pe zi, departe de neveste, tipi cu... ăăă... înțelegi tu. Dorințe.

Darby nu clipi. Ținea Beretta spre el și cicatricea albă i se contura pe sprânceană. Curbată, ca o seceră.

— Da, e urât, și nu-i genul meu de afacere, dar trebuia să rezolv cumva lucrurile.

Ashley continua să vorbească, trăgând de timp, în vreme ce mâna dreaptă căuta pe scaun acumulatorul de rezervă al Paslode-ului. Apoi avea să încarce și s-o surprindă pe târfă cu un cui de nouă centimetri în față.

— Așa că da, te-am mințit, Darbs, când am promis că nu-i vorba despre sex. Trebuia să fie o simplă răpire, dar copiii au mirosit-o pe Sandi și am fost nevoit să schimb planul, iar acum e categoric, absolut, un *milion* la sută o chestie despre sex, și-mi pare rău.

Pe la spate, degetele lui atinseră acumulatorul din întâmplare – *asta e!* – și se strânsură în jurul său.

— Cum îl cheamă? întrebă Darby.

— Kenny Garver.

— Unde locuiește?

— În Rathdrum.

— *Adresa.*

— Black Lake Road, numărul 912.

Ashley puse acumulatorul în pistol, ușor, ca să nu se audă clicul. Simți că zâmbește, chiar amenințat cu pistolul. Ținea Paslode-ul la spate, pregătindu-se să-l ridice și să tragă.

— Adică, la naiba, m-ai prins, Darbs. Ai câștigat. Mă predau. Hai să mai jucăm o rundă de Cerc cât așteptăm polițiștii...

— Hai să nu, zise Darby și apăsă pe trăgaci.

PAC.

6.01 AM

Ashley tresări la auzul împuşcăturii. Nu se aşteptase să fie în viaţă și s-o audă. Se presupune că nu auzi glonțul care te omoară.

Dar el îl auzi.

Și da, era în viață.

„Ce s-a-ntâmpat?”

Darby ezită lângă portiera dubei, clătînându-se în tăcere, șocată. Lăasă în jos Beretta lui Lars și se uită la fratele lui, cu ochii încărcăți de teroare. Abia atunci observă și el, imediat sub clavicula ei dreaptă. Pe tricoul negru. Un cerc roșu care se lărgea. Sânge.

— Am spus să *arunci arma!*

Ashley văzu mișcare în oglinda retrovizoare și se întoarse, descoperind un pădurar, sau polițist rutier, sau ajutor de șerif, *ceva*, stând în spatele Astro-ului cu o mână pe aripă, trăgându-și sufletul, cu o pălărie Smoky Bear și țintind cu un Glock.

Bărbatul strigă din nou:

— Aruncă arma, fato!

Darby se întoarse spre polițist, cu buzele mișcându-se. Încerca să vorbească. Apoi Beretta Cougar căzu în zăpadă – fără să fi tras – și genunchii îi cedară. Pur și simplu, Darby Thorne cea plină de resurse, curajoasă, se prăbuși ca un sac de gunoi într-o parcare acoperită de zăpadă.

Ashley rămase cu gura căscată. „Nu se poate. La naiba, nu se poate. E incredibil.”

— Rămâi acolo, ordonă polițistul atingând radioul de pe umăr. S-a tras. S-a tras. Zece-cincizeci-doi...

Gârbovit pe scaun, Ashley puse totul cap la cap – atrasă de incendiu, poliția sosise și bineînțeles că primul lucru pe care țărănoiu de polițai îl văzuse fusese Darby, acoperită de sânge și cu un pistol în mâini, urmărind victima neajutorată înainte de a o încolți în dubă, o fracțiune de secundă înainte de a o executa. Căpitanul America nu avusese astfel alternativă decât să tragă. *Trebuia* s-o împuşte. Așa mergea treaba. Era perfect. Incredibil de perfect.

Sincronizarea, ghinionul pur. Da, dom'le, el fusese întotdeauna special. Aici lucrau forțe supranaturale. Era un *om magic* autentic, care nu putea fi prins niciodată.

Polițistul se apropie, cu pistolul ridicat, îndepărtând Beretta de Darby cu un șut și răsucindu-i mâinile la spate ca să le prindă în cătușe. Se purta brutal, smucindu-i coatele, dar, judecând după cantitatea de sânge aburind în zăpadă, ea prânzea deja cu Doamna cu Coasa. Cătușele se deschiseră cu un pocnet metalic și în sclipirea flăcărilor Ashley putu să citească plăcuța cu numele polițistului: CPL RON HILL.

Polițistul înălță privirea.

— Domnule, vreau să vă văd mâinile...

— Sigur.

Ashley ridică pistolul pentru cuie.

PAC-PAC.

DIMINEAȚA

6.15 AM

Ashley Garver fluiera *Crăciun alb*, cântecul lui Bing Crosby, în timp ce ridica de jos Glock-ul caporalului Hill, un pistol cu electroșocuri galben strident, și un baston de cauciuc zdravăn. Căută și prin portofelul polițistului, băgă în buzunar două bancnote de douăzeci și una de zece, observând în același timp că soția tipului părea o adevărată căprioară.

În cădere, polițistul rutier dăduse drumul unei serii de împușcături reflexe, spărgând geamul din spatele lui Ashley, făcând o gaură în plafonul dubei și irosind altele în cer. Probabil că un glonț îi atinsese razant fața lui Ashley, fiindcă simțea o înțepătură pe obraz. Sau poate că era doar pielea lui arsă, care crăpa în aerul rece.

Oricum, mare noroc. Într-adevăr cu partea unsă în sus.

Ashley hotărî că avea să-lucidă și pe șoferul plugului. Vehiculul acela diesel înalt era ca un paravan care bloca parcare refugiuului. După aceea va manevra cu finețe Astro-ul pe lângă el și va pleca dracului din Colorado, înainte să sosească ajutoarele caporalului Hill.

Cu toate că... *la dracu', aduceți-i.*

Ashley putea să-i doboare pe toți.

Străbătu parcare largă pe când centrul pentru vizitatori Wanapani ardea și se prăbușea în spatele lui, apoi se îndreptă spre farurile camionetei oprite. Cerul începea să capete culoarea cositorului, un gri luminos pe măsură ce soarele se pregătea să se ridice deasupra orizontului, și bărbatul verifică muniția rămasă în Glock. Magaziile astea aveau pe spate gradații, ca să știi dintr-o privire câte gloanțe îți mai rămăseseră. Zări cel puțin nouă. Plus un încărcător întreg pe care îl scosese de la centura caporalului Hill. Îl încărcă pe acesta, pentru orice eventualitate.

Stătea în lumina orbitoare a farurilor utilajului, ferindu-și fața. Ascunse Glock-ul în buzunarul gecii, unde încăpu confortabil. Nu putea vedea prin parbriz – era prea întuneric dar ușa portocalie din dreptul șoferului era întredeschisă. Pe lateral scria DTC.

— Hei! strigă. E-n regulă.

Tăcere.

Își umezi buzele.

— Caporalul Hill m-a trimis să-ți spun că perimetrul e securizat,

situația-i sub control. L-a împușcat pe răpitor. Vrea să transmiti pe banda voastră de frecvență un mesaj celorlalte pluguri.

Altă tăcere lungă.

Apoi, în cele din urmă, ușa se deschise și apărură o față neîngrijită, un bărbat care stătea pe treapta metalică.

— Am sunat deja și au spus...

Ashley ținti cu Glock-ul. PAC.

Fereastra explodează. Ratase cu puțin, însă bărbatul căzu oricum afară din cabină și se izbi greoi cu fundul de zăpadă. Șapca Red Sox zbură.

Ashley trecu prin fasciculele de lumină ferindu-și ochii.

Șoferul se răsuci pe burtă, cioburi scrâșniră sub el, și se ridică, întinzându-se spre ușa întredeschisă ca să se salte înăuntru – PAC –, dar Ashley îi făcu o gaură în braț. Bărbatul urlă răgușit.

Ashley închise ușa cu palma.

— E-n regulă, domnule.

— Nu m-omorî.

Bărbatul se târî într-o parte, pe un cot, ținându-se de încheietură. Sângele cald îi șiroia printre degete, pătând zăpada și lăsând o dâră roșie.

— Te rog, Dumnezeule, te rog, *nu m-omorî...*

Ashley îl urmă.

— N-o să te-omor.

— Te rog, nu, nu...

— Nu te mai mișca. E-n regulă. N-o să te omor, zise Ashley punându-și piciorul pe spatele lui cărnos ca să-l țintuiască. Nu te mai zbate, domnule. Totul e bine, îți promit.

Spunând asta, înfipse Glock-ul în ceafa bărbatului. Strânse trăgaciul... dar se opri.

Avea din nou senzația aceea. Electricitatea aceea stranie.

Cineva stătea în spatele lui.

„Ce mai e acum?”

Se întoarse, așteptându-se pe jumătate să vadă stafia zdrențuită a lui Darby Thorne revenită pentru răzbunarea sângeroasă... dar silueta din spatele lui era mai scundă, mai mică. Era Jay. Micuța și inofensiva Jaybird, cu tricoul ei roșu Poké Ball, gata să fie martoră la încă o crimă. Cu toată sinceritatea, uitase complet de ea. Însă, chiar și cu Lars ieșit din ecuație, tot mai putea să i-o livreze lui Fat Kenny și să adune un venit sigur atât timp cât rezista ea...

Fetița avea ceva în mână.

În prima clipă, Ashley crezu că era spray-ul cu piper al lui Sandi.

Dar când fetița de șapte ani îl ridică – reflectând o sclipire a focului – , Ashley înțelese cu un șoc de teroare că era ceva mult mai rău. Era Beretta lui Lars. Probabil că ridicase pistolul din zăpada înroșită de lângă trupul lui Darby când el nu fusese atent și acum era acolo, în mânuțele ei tremurătoare.

Ațintit spre el.

Din nou.

Ashley suspină:

— Hai, fi *serioa...*

PAC.

6.22 AM

Ashley Garver tresări din nou. Și din nou timpanele îi răsunară ca răspuns la o împușcătură pe care nu se așteptase s-o audă.

Deschise ochii. Jay stătea în continuare lângă plug, cu ochii îngroziți. Ținând strâns Beretta între degetele albite. Un fum murdar zăbovea în aer, răsucindu-se în lumina farurilor. Se simțea mirosul de cărbune al prafului de pușcă ars.

„A ratat.”

Bărbatul își pipăi abdomenul și pieptul, ca să fie sigur. Nici sânge, nici presiune, nici durere. Trunchiul și membrele îi erau în regulă.

„Da”, își dădu el seama. „De la un metru, Jaybird a ratat.”

Maxilarul fetei tremura. Ea ținti din nou și încercă să tragă încă o dată, dar trăgaciul era moale. Nu scoase nici măcar un clic. Arma era goală. Indiferent de unde reușise Darby să dezgroape acel cartuș suplimentar miraculos, nu mai conta, fiindcă el șuierase inofensiv pe lângă urechea lui Ashley și ajunsese pe undeva printre brazii înghețați. Dispăruse, ultima lor rază de speranță irosită, și el era încă în viață.

„Oare sunt nemuritor?”

Totul fusese de o ironie sumbră.

Mingea de foc care-l azvârlise prin fereastră numai cu arsuri minore. Sosirea polițistului care, în mod uimitor, împușcase persoana greșită în ultima clipă. Iar acum asta! Mica Jaybird avusese moartea lui în mâini, decisiv, și totuși ratase. Felia lui de pâine căzuse încă o dată cu partea unsă în sus. Împotriva tuturor probabilităților!

Bărbatul își înăbuși un hohot de râs sardonice. Toată viața fusese adăpostit, izolat de consecințe, de o forță generoasă, necunoscută. Faptul că se născuse cu aspectul și cu instinctul de prădător, pe care Lars nu le avusese niciodată. Faptul că tatăl lui pierduse lupta cu boala Alzheimer exact la momentul potrivit ca să-i predea frâiele lui Fox Contracting. Chiar și când fusese prins în capcană în adâncul minei Chink's Drop, fusese salvat prin norocul cel mai chior și mai prostesc, iar oasele degetului său mare se sudaseră perfect, contrar predicțiilor medicului – da, domnule, el crescuse și devenise un om magic, într-adevăr, și nu încăpea îndoială că era destinat unor lucruri mărețe.

Cât de mărețe?

La dracu', poate că într-o zi va ajunge președinte.

Nu mai putea rezista; izbucni în râs – însă, într-un fel ciudat, nu-și auzi râsul. Doar un țuit în urechi. Dacă se gândea bine, nu era sigur nici măcar că i se mișca fața.

„Frumoasă împușcătură, Jaybird”, încercă el să spună.

Niciun sunet.

Jay coborî Beretta. Părea bizar de calmă și continua să-l privească, studiindu-l cu ochii ei mici și albaștri. Nu cu groază – nu mai era groază –, ci cu interes.

„Ce dracu’?”

Ashley încercă din nou să vorbească, de data asta mai lent, articulând grijuliu: „Frumoasă împușcătură, Jaybird”, și auzi ieșind o singură silabă mormăită printre buzele amorțite ca de novocaină. Era vocea lui – da, venea din plămâni și din coardele vocale dar o folosea un retardat bălos pe care nu-l recunoștea. Era senzația cea mai terifiantă de care avusese parte vreodată.

Apoi ochii își pierdură focalizarea.

Jay se încețoșă, apoi se dublă. Acum erau două Jaybird care se holbau la el și amândouă lăsaseră în jos copii gemene ale pistolului care-l ucisese.

O umezeală călduță îi șiroi pe față, gâdilându-i obrazul. Un miros ciudat îi pătrunse în creier, dens și amar, ca de pene arse. Acum era furios, tremura de mânie, și încercă să spună altceva, s-o blesteme pe Jay, s-o amenințe cu cartonașul roșu, să ridice arma polițistului și s-o amuțească pe veci, dar arma îi căzuse deja dintre degete. Spre profunda lui oroare, uitase cum se numea. Își amintea ceva... ceva cu *ock*. Să fie Pock? Doc? Rock-in-a-Sock? Nu mai era sigur de nimic, cuvintele se ofileau și cădeau ca niște frunze uscate, iar el le căută frenetic, pe oricare dintre ele, și apucă unul singur...

— *Ajutor...*

Ieși un simplu geamăt, de nerecunoscut.

Apoi lumea se răsturnă și cerul care se lumina ajunsese dedesubt, când Ashley se prăbuși, lovind zăpada cu spatele. Pistolul era undeva în dreapta lui, dar se simțea prea slăbit ca să-l ajungă. Nici măcar nu era conștient că zăcea pe jos, pentru că, în gândurile lui fragmentate, Ashley Garver era încă în aer, încă neajutorat, și tot cădea, cădea, cădea...

— Darby, s-a terminat.

Cădea și ea, când auzi vocea fetei și se agăță de ea. O lega de lume ca un fir subțire. Deschise pleoapele lipite de urdori și zări umbra lui Jay cocoșată pe un cer vast cenușiu.

— Darby, gata. Am luat pistolul tău, iar Ashley a vrut să mai omoare pe cineva, așa că l-am împușcat.

Își sili buzele uscate să se miște.

— Bună treabă.

— În față.

— Excelent.

— Tu... și tu ai fost împușcată, Darby.

— Da, am observat.

— Ești bine?

— Nu prea.

Jay se aplecă și o cuprinse în brațe; părul ei îi gâdila fața lui Darby. Încercă să respire, dar coastele păreau ciudat de strânse. Parcă cineva i s-ar fi așezat pe piept, strivindu-i plămâni.

Inspiră, îi spunea mama ei.

OK.

Apoi numără până la cinci. Expiră...

— Darby! Fetița o scutură. Oprește-te.

— Da? Sunt aici.

— Închideai ochii.

— E-n regulă.

— Nu. Promite-mi, promite-mi că n-o să închizi ochii...

— Bine. Ridică mâna dreaptă înfășurată în bandă izolatoare. Jur pe degetelul mic.

— Tot nu-i amuzant. *Te rog*, Darby.

Se străduia, dar pleoapele îi cădeau, împingând-o inevitabil în beznă.

— Jay, spune-mi. Cum se numea dinozaurul tău preferat?

— Ți-am spus deja.

— Repetă, te rog.

— De ce?

— Vreau doar s-aud.

Jay ezită.

— *Eustreptospondylus*.

— E... Darby râse fără putere. E un dinozaur așa de prostuț, Jay.

Fetița zâmbi printre lacrimi.

— Oricum n-ai putea să-i scrii numele.

Cumva, peticul de gheață zgrunțuroasă era mai confortabil decât orice saltea de puf pe care se întinsese vreodată. Fiecare petic învinețit al corpului său se simțea perfect acolo. Ca și cum s-ar fi pregătit pentru un somn binemeritat. Simți iarăși cum i se închid pleoapele. Nu mai percepea durerea din piept, ci doar o presiune surdă, crescândă.

Jay șopti ceva.

— Ce-ai spus?

— Ți-am spus „mulțumesc”.

Asta îi provocă lui Darby un fior mic și stomacul i se strânse cu o emoție pe care n-o putea defini. Nu era sigură ce ar fi trebuit să-i spună fetiței, cum să răspundă – *cu plăcere?* Tot ce știa era că dacă i s-ar fi oferit posibilitatea să aleagă ar fi procedat la fel. În fiecare minut al nopții acesteia. Cu toată suferința. Cu toate sacrificiile. Pentru că dacă salvarea unei fetițe de șapte ani din mâinile unui individ care molesta copii nu merita sacrificiul suprem, atunci ce dracu’ mai merita?

Acum, sângerând în zăpadă și privind centrul pentru vizitatori Wanapani, construit din fonduri publice, arzând și prăbușindu-se ca un schelet negru, Darby se prăbuși și ea într-o pace adâncă și satisfăcătoare. Ajunsesse foarte aproape acum. Dureros de aproape. Mai avea doar un ultim lucru de făcut, repede, înainte să-și piardă cunoștința.

— Jay? O ultimă favoare. Caută în buzunarul meu drept, te rog. Trebuie să fie un pix albastru.

O pauză.

— OK.

— Pune-mi-l în mâna stângă.

— De ce?

— Fă-o, te rog. Dup-aia vreau să te-ntorci la plugul de zăpadă. Spune-i șoferului să-ntoarcă și să te ducă imediat la un spital. Spune-i că-i o urgență, că ai nevoie de steroizi înainte să intri în criză...

— O să vii cu noi?

— Nu. Eu o să rămân aici. Vreau să dorm.

— Te rog. Vino cu noi...

— Nu pot.

Firul lui Darby se rupsesse și ea cădea din nou, prin straturi de întuneric, alunecând înapoia propriului ei cap, din nou în Provo, în casa copilăriei cu țevi vechi și tavan ca floricelele de porumb, învăluită

de brațele mamei. Coșmarul se disipa. Auzea în ureche vocea caldă a mamei: *Vezi? Ești bine, Darby. A fost doar un vis urât.*

Totul s-a terminat acum...

— Te rog, șopti Jay, de departe. Te rog, vino cu mine...

Inspiră. Numără până la cinci. Expiră.

OK.

Așa. Continuă să faci asta.

Printre gândurile care i se întunecau, își reaminti ultimele cuvinte ale lui Ashley și-și ridică mâneca dreaptă, deschise pixul și scrise cu mâna stângă pe încheietură. Strâmb, cu pasta sărită, doar majuscule pe pielea ei goală.

KENNY GARVER.

RATHDRUM IDAHO.

BLACK LAKE ROAD 912.

Acum se încheia totul cu adevărat. Jay era salvată și fiecare punct al planului dezgustător al lui Ashley era eliminat, scos la lumina zilei pentru judecată. Lăsă pixul să-i alunece printre degete, în sfârșit mulțumită. Când polițiștii îi vor descoperi trupul înghețat acolo în zăpadă, vor citi ultimul ei mesaj. Vor ști că mai aveau o ultimă ușă la care să bată, tocmai în Idaho.

Sunt lângă tine, Darby.

OK.

Nu-ți fie teamă. Fantoma cu picioare lungi nu-i reală. Mama o strângea și mai puternic, imposibil de puternic, înfășurând-o bine în momentul acela perfect și teroarea luase sfârșit în cele din urmă. A fost doar un coșmar și totul s-a terminat acum. O să fii bine. Și... Darby?

Da?

Sunt foarte mândră de tine.

CIORNĂ E-MAIL (NEEXPEDIAT)
12/24/17 5.31 AM
To: omumagic13@gmail.com
From: Fat_Kenny1964@outlook.com

Scuze de întârziere, Ashley, am avut și noi Zăpăghedon aici. Hambarul vecinilor s-a dărâmat și caii au luat-o razna. Nici n-ai mai recunoaște locul.

Ai vrut o confirmare scrisă – bun, hai să facem treaba. Îți dau în avans 10 miare, plus 10% din tot ce scot după aia. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut asta, însă buncărul e pregătit și am deja doi tipi interesați, unul din Milwaukee și unul din Portland.

Medicamentele pe care le aduci o s-o facă bine, cel puțin pentru un timp, așa-i? Să se simtă rău e OK, să vomite NU E OK.

Sper c-ai lucrat curat cu tântica de pe autobuzul școlii. Ar trebui să fii deja în Bozeman, așa c-o să ajungi aici a doua zi de Crăciun? Ai grijă de tine, curăță-i nasul lui Lars și ferește-te de drumurile circulante.

Mai vorbim, bate cineva la u...

EPILOG

8 februarie
Provo, Utah

Jay nu-și dăduse seama că numele de familie al lui Darby se scria cu „e” mut la final decât atunci când îl văzuse scris pe piatra funerară betonată. Sub el, data morții: 24 decembrie.

Cu o zi înainte de Crăciun.

Cu șapte zile înainte de Anul Nou.

În urmă cu patruzeci și șase de zile.

Jay era cu părinții în orașul natal al lui Darby, pe colina unui cimitir încă acoperită de zăpada care se dezgheța, pentru că tatăl ei insistase să facă drumul ăsta. Inițial voiseră să zboare aici încă din ianuarie, dar boala lui Jay recidivase cu două crize care o ținuseră la pat, sub observație. În cele din urmă, în ultima săptămână fusese considerată suficient de sănătoasă pentru călătorie. Tot timpul, tatăl ei insistase: *Trebuie s-o revedem pe Darby Thorne. Îi datorăm ceva ce nu poate fi scris pe un cec.*

— Țasta e? întrebă acum.

Era cu câțiva pași în urmă.

— Da.

Orele și zilele de după incidentul de pe autostrada din Colorado erau cufundate într-o ceață bolnăvicioasă, dar câteva momente se reliefa în memoria lui Jay. Durerea de la acul perfuziei. Vuietul palelor elicei. Medicii care o înconjuraseră și o aplaudaseră când o duseseră pe heliportul Spitalului Saint Joseph. Ceața stranie cauzată de medicamente. Mama și tatăl ei alergând pe coridor, în ralanti, ca într-un vis, ținându-se de mână într-un fel cum nu-i mai văzuse niciodată. Vorbind cu glasuri sufocate, așa cum nu-i mai auzise vreodată. Îmbrățișarea în trei deasupra patului ei care scârțâia. Gustul sărat al lacrimilor.

Și camerele de filmat. Microfoanele. Anchetatorii, strângând în mâini blocnotesuri și tablete, punând întrebări delicate și schimbând priviri reținute. Interviurile prin telefon cu ziariști ale căror accente abia le putea înțelege. Duba celor de la știri parcată în fața casei lor, cu o antenă care părea catargul unei corăbii. Felul respectuos, aproape

temător în care oamenii își coborau vocile când vorbeau despre cei morți, ca bietul Edward Schaeffer. Sau caporalul Ron Hill, polițistul rutier care luase o decizie eronată, tragică, ce-l costase viața.

Și Darby Thorne.

Tânăra care pornise totul. Neobosita studentă la Arte, cu ochi împăienjeniți, de la o facultate de stat obscură din Boulder, care traversa Munții Stâncoși într-o Honda Civic rablagită, care dăduse prima peste fetița încuiată în duba unui necunoscut și întreprinsese acțiuni eroice ca s-o salveze.

Și, în ciuda tuturor piedicilor, reușise.

Darby a ajuns acolo, în refugiul ăla, cu un scop, spusese mama lui Jay pe când erau încă în Saint Joseph. *Uneori Dumnezeu pune oamenii exact acolo unde e nevoie de ei.*

Chiar dacă ei n-o știu.

O pală de vânt se strecură prin cimitir, suflând printre pietrele înalte de mormânt și făcând-o pe Jay să tremure; mama ei ajunsese din urmă grupul și-și ridică ochelarii de soare ca să poată citi literele ce se conturau pe hârtie tot mai clare cu fiecare atingere a creionului negru.

— Avea... avea un nume frumos.

— Da. Așa e.

Razele soarelui străpunseră norii pentru câteva secunde și Jay le simți căldura pe piele. O pătură de lumină acoperi mormintele, făcând să sclipească granitul și firele de iarbă înghețate. Apoi dispăru, acoperită de frigul mușcător, și tatăl fetiței își înfundă mâinile în buzunarele hainei. Cei trei tăcură pentru o vreme, ascultând ultimele linii ale creionului care transfera scrisul de pe piatra funerară pe hârtie.

— Stai cât vrei tu, îi spuse.

Dar desenul era deja gata. Banda adezivă fu scoasă de pe piatră, colț după colț. Apoi fu îndepărtată și hârtia, lăsând să se vadă literele gravate: MAYA BELLEANGE THORNE.

— Ce-ai vrut să spui? întrebă Jay. Ce-ai vrut să spui când te-am întrebat dacă vă iubeați, iar tu ai spus „e complicat”?

Darby răsuci hârtia de orez și o introduse într-un tub de carton, apoi se ridică de lângă mormântul mamei ei și strânse umărul lui Jay.

— E-n regulă, îi zise. M-am înșelat.

Minciunile cele mai ușor de spus sunt cele adevărate.

Ce poți face dacă un viscol teribil te-a blocat într-un refugiu din creierul munților, fără nicio cale de comunicare, alături de patru străini, dintre care știi că unul a răpit un copil? Pe neașteptate, tânăra Darby se vede pusă în situația de a deveni îngerul păzitor al unei fetițe de șapte ani. Hotărâtă să salveze viața micuței, ea nu poate decât să se bazeze pe propria ingeniozitate, demers ce devine o luptă cruntă pentru supraviețuire într-un spațiu pe care natura l-a decretat fără ieșire...

*Uneori Dumnezeu pune oamenii
exact acolo unde e nevoie de ei.
Chiar dacă ei n-o știu.*

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-43-4

9 786606 900043 >